

FAZEKAS LÁSZLÓ KAPUKULCS A KŐ ALATT

1. Családi ügy

Az áprilisi nap ferde csíkkal vágta ketté a Széchenyihegyi úttörővasút büféhelyiségét, s éppen Bori kólás poharát csillogtatta meg. Alig néhány vendég ült az asztaloknál. A legjobb hely és alkalom a beszélgetésre, de Csaba ezt most mintha mindenáron el akarta volna kerülni. Már a harmadik kétforintost dugta be a wurlitzerbe. Pedig a számokat Bori is, Csaba is untig ismerték, semmi vicc nem volt az egészben.

Amikor imént az Agancs útról letérve átvágtak a parkon, és Csaba lelkesen magyarázta, mi mindent tud az a kis kézi számítógép, amit a születésnapjára kapott az apjától, egyszerre csak észrevette, hogy Bori, szokásától eltérően, egyáltalán nem is figyel rá.

– Mi van? – kérdezte. – Nem is hallod, amit mondok?

– De hallom, csak... Szóval mondtam, hogy beszélni akarok veled – felelte Bori.

– Beszélni, beszélni! Hát mért nem szövegelsz végre!

Közben benyitottak a büfébe, s ami kor leültek az asztal mellé, Bori kinyögte:

– Levelet kaptunk annak a londoni srácnak a szüleitől, tudod, akiknél tavaly kint voltam. Azt írták, nyáron eljönnek két hétre, és... – de nem tudta befejezni, mert Csaba felpattant, és bedobta az első kétforintost a gépbe.

Aztán jött a pincér, Csaba megrendelte a kólákat, a pincér hamarosan hozta, s a félbeszakadt mondatot nem lehetett befejezni. Azóta Bori többször megpróbálta folytatni, de a gép üvöltött, Csaba pedig úgy tett, mintha irtóra élvezné ezeket a tetű számokat. Mozgatta kezét-lábát, dűnnyögte a dallamot, és rá sem nézett Borira. Amint az egyik számnak vége lett, már pattant is fel, hogy ismét üvöltésre bírja a wurlitzert.

Mikor a harmadik szám után Csaba megint indulni akart, Bori megfogta a karját.

– Maradj! – mondta ellentmondást nem tűrő hangon, majdnem kiáltva. – Elég a kétforintosaidból.

– Van még egy bőrönddel – igyekezett Csaba viccel elütni a dolgot.

– És ha két bőrönddel van!

– Hadd üvöltsön.

– Akkor én is üvölteni fogok.

– Nem vagyok kíváncsi a londoni krapekodra – csúszott ki Csaba száján, de maga is érezte, hogy többet árult el, mint amennyit akart, ezért gyorsan hozzátette: – Tönkre fogja tenni a nyarunkat – s közben majdnem bocsánatkérő arccal nézett Borira.

– Ugyan, Csaba! Két hétig lesznek itt és...

– Nem érdekel! – vágott közbe a fiú, és újra megkeményítette az arcvonásait. – Ez a te dolgod.

Bori érezte, hogy most neki kell engednie, mert különben mindent elront. Eszébe jutott a londoni út sok apró részlete, a southgate-i ház, a földalatti-állomás, Panni néni, Péter bácsi, de főként Dániel kisfiús alakja, okos szőke feje; aztán Csabára nézett, Csaba hosszú, rendetlen barna hajára, túl széles és kissé nyomott orrára, durva kezére. Csaba nem emlék, Csaba a valóság, persze olyan valóság, amely már részben emlékké vált, hiszen mennyi eltelt év, mennyi régi nyár, mennyi játék, mennyi csíny, mennyi keserves és boldog perc lett már múlttá, emlékké Csabával. Dániel hozzá képest köd, egy valószínűtlen londoni nyári hónap emlékpárája, képzelődések lecsapódása. Milyen is lenne, ha Dániel valóság lehetne? Büntudatot érzett, ha Csabára nézett, de megtelt a képzelet tarka képeivel, ha Dánielre gondolt.

– Igazán nem akarsz meghallgatni? – kérdezte Bori nagyon szelíden, szinte bocsánatkérő hangsúllyal. – Pedig szeretnék mindent megbeszélni veled, és szeretném, ha segítenél.

Bori elégedetlen volt a mondatával, s már nyitotta is a száját, hogy javítsa, de észrevette, hogy Csaba kérdőjellel dermed, aztán dühösen legyint, s már nem volt ideje újabb mondatra.

– Ne hülyéskedj! – vágta oda Csaba.

– Ez nem hülyéskedés! Ez nekem nagyon komoly, persze nem úgy, ahogy te gondolod. Tudod, hogy angoltanár nő akarok lenni, s igazán jól jött, hogy tavaly kimehettem Péter bácsiékhoz Londonba. Azt hiszem, annak a hónapnak köszönhetem, ha az idén ötös leszek angolból. Péter bácsi a gimiben apu osztálytársa volt, s náluk lehettem egy teljes hónapig egy fillér nélkül, még zsebpénzt is adtak. Már akkor mondták, szeretnének egyszer ők is hazalátogatni, tudták, hogy nyaralónk van Szepezden. Most rajtunk a sor, viszonznunk kell a vendégszeretetüket. – Bori észrevette, hogy szó szerint apja szavait idézi, s azt is, hogy Csaba egyre idegesebb.

– Nyomod a hülye szöveget. Tudod, kit érdekel? – tört ki Csaba.

– Ez nem hülye szöveg, nagyon fontos. Azt akarjuk, hogy jól érezzék magukat Szepezden – igyekezett Bori visszatalálni az előbbi hangra –, nekem nagyon jól jönne, ha máskor is kimehetnék, esetleg egy külföldiek számára tartott angol tanfolyamot is elvégezhetnék Londonban, szóval...

– Családi ügy – vágott közbe Csaba gúnyosan –, nagyon fontos, hogy a kis Bori jól megtanulja a nyelvet, a kis Bori perfekt legyen az angolban, perfekt, s ezt ugyebár csak odakint, angol környezetben...

– Undok vagy!

– Te meg összevissza hazudozol.

– ?

Bori arca őszintén szenvedővé vált, mintha nagy igazságtalanság érte volna.

– Hazudozol, mert nem azt mondd, amit gondolsz, amit te gondolsz! Azzal etetsz, amit apukád meg anyukád gondolt ki.

– De Csaba!

– Arról a krapekról beszélj.

– Krapekról?

– Igen.

~ Daniról?

– Hogy hívhatnak egy londoni krapekot Daninak?

– Simon Dánielnek hívják. Ott így mondják és ejtik: Déniel Szájmon. Egyébként az apja meg az anyja is magyar származású. Panni néni nem is beszél valami jól angolul. Ötvenhatban ment ki, s nem valami nagy nyelvtelenség. Festőművész.

– Már megint másról beszélsz.

– Mit akarsz tudni?

– Milyen srác az a Dani?

– A Dani?...

– Nem, a váci püspök!

– Nézd, Csaba, nem erről van szó...

– Engem csak ez érdekel.

– Kár... – Bori néhány pillanatig habozott, aztán elhatározta magát: – Kérni akartam tőled valamit.

– Ne hamukálj!

– De igazán. Arról van szó, hogy apu meg anyu nem tudnak lejönni Szepezdre arra a két hétre. Mindent elintéznek, de nem lehetnek ott, csak a hét végén, szombat, vasárnap. Simonéknak lesz szobájuk, kajájuk, de mégiscsak én leszek a vendéglátó. Én egyedül, érted?

– Nem vagyok hülye!

Csaba láthatóan megennyhült, és Bori már magabiztosabban folytatta:

– Arra akarlak kérni, hogy segíts. Lehet, hogy váratlan dolgok merülnek fel, meg el is kell velük menni ide-oda, el kell ezt-azt intézni, mit tudom én, szóval egyedül, férfisegítség nélkül – s itt Bori erősen megnyomta a férfi szót –, azt hiszem, érted.

Csaba szinte teljesen elolvadt. Nem szólt egy szót sem, de Bori látta az arcán, hogy most már nyert ügye van.

– Te persze azt hitted, hogy nekem Dani a fontos, azt mondtad, elrontják a nyarunkat, pedig olyan nyarunk lesz, amilyen még nem volt, nekünk kettőnknek kell tartani a frontot. Csaba, számíthatok rád?

Csaba tovább hallgatott, de most már enyhültebb arccal.

Fizettek.

Némán mentek egymás mellett az Agancs út felé. Mikor a parkon átvágtak, Csaba hirtelen megállt egy pad mellett, és leült.

– Mi van, Csaba? – kérdezte Bori értetlenül.

– Gyere ide – mondta Csaba rekedten, s mikor a kislány melléje telepedett, átkarolta, és hosszan megsókolta. – Tudod, mennyire jó vagy nálam. – szólalt meg végül –, s ami engem illet, minden rendben lesz azokkal az angolokkal.

– Kösz, Csaba – érzékenyült el Bori, s most ő kezdte a fiú arcát simogatni –, igazán nagyon rendes vagy.

Csaba azonban hirtelen felkapta a fejét, kibontakozott a lány öleléséből, és felugrott.

– Azt a londoni krapekot meg majd jól megnézem magamnak.

*

Bori már jó félórája ült angol nyelvkönyve fölé görnyedve, s igyekezett belemélyedni a gerund rejtelmébe, de végül belátta, hogy minden igyekezete hiábavaló. Gépiesen olvasta a mondatokat egymás után, de a szája csak papagáj módjára mozgott, szeme felfogta a betűk egymásutánját, de az agya nem működött. Abbahagyta. Eszébe jutottak apja szavai: „Ha észreveszed, hogy nem tudsz összpontosítani valamire, jobb, ha abbafelelsz, s igyekszel kideríteni, mi foglalkoztatja az agyadat.”

„Hát mi? Mi jár a fejemben?” – kérdezte magától Bori.

Legelőször a levél jutott az eszébe, anyu hangja, ahogy felolvassa Panni néni levelét, s a két gépelt oldalas levélből is leginkább egyetlen mondat. Ez: „Dániel is alig várja már, hogy újra találkozhasson a kis Borival, akit nagyon megkedvelt, s aki szerinte egészen más, mint az itteni lányok.” Mikor anyu ezeket a szavakat olvasta, felnézett a levélből, és Borira pillantott. Borinak

a torkában dobogott a szíve. „Hát lehetséges volna, igazán lehet, hogy Dániel megszeretett? Miért ne? És mit jelent anyu lágy, simogató nézése?”

Itt van a kutya elásva! Csaba utolsó mondata jutott eszébe: „Azt a londoni krapekot meg majd jól megnézem magamnak.” Anyu nézése és Csaba mondata, ezek telibe találtak valamit. „Ugyan, nevetséges. Hiszen okos beszélgetéseken kívül szinte semmi sem történt, még a moziban sem, még akkor sem, amikor a mozgólépcsőn véletlenül megtántorodtam, és Dani átkarolt. Semmi, igazán semmi.”

Megint a könyvére pillantott, de az angol mondatok elhomályosodtak a szeme előtt. „Ez most nem érdekes, igazán nem.”

De akkor miért hozta annyira izgalomba a hír, hogy Simonék Szepezdre jönnek két hétre, s ő újra találkozni fog Danival?

Az a Londonban töltött hónap a valóságban nagyon kevés igazi emlékyomot hagyott benne, inkább a városra, utcákra, terekre, a nagy forgalomra, az Undergroundra emlékezett, ahogy ott a metrót nevezik, beszélgetések foszlányai ragadtak meg a fejében. Talán csupán két emlékkép...

Az egyik a mozi néhány pillanata. Valami horrorfilmet néztek meg együtt délután, Dani mintha azt mondta volna, ez nagyon híres film, talán Hitchcock, de Bori nem nagyon tudott figyelni a történetre, nem is emlékszik rá, miről szólt, csak a félelmes, rémítő jelenetekre, s belőle már-már kitört a sikoly, amikor a vállán érezte Dani karját. A fiú magához húzta, hogy a válla gödrébe rejthesse a szemét.

– Bori, nagyon meg vagy te ijedve? – kérdezte Dániel hibátlan, de mégis furcsa magyarsággal.

A kislány még közelebb húzódott hozzá.

– Kellene itt hagynunk, hazamennünk? – kérdezte Dániel udvariasan, Bori azonban ijedten tiltakozott:

– Nem, nem. Maradjunk, te biztosan nagyon élvezed.

Pedig ő akkor azért akart maradni, ezt most már egészen világosan tudja, mert nagyon jólesett neki Dani közelsége.

A másik eset még ennél is jelentéktelenebb volt. Amikor a southgate-i állomáson ráléptek az Underground mozgólépcsőjére, Bori elvétette a lépést, elvesztette az egyensúlyát, de Dani hirtelen mindkét karjával átölelte, szinte felemelve visszatette a lépcsőre, s közben véletlenül az egyik tenyerével végigsimította a mellét. Borit mintha áramütés érte volna, még percek múlva sem tudott magához térni.

– Ijedtél meg nagyon? – kérdezte Dani.

– Dehogy – felelte Bori fülig vörösen –, azt hittem, orra esem. Nálunk Pesten másként jár a lépcső.

Miért emlékszik ezekre az apróságokra ilyen élesen? Észrevette, egyáltalán nem kell erőlködni, hogy Dani alakját maga elé idézze, olyan sokszor megtette már, újra beleélte magát ezekben az apró jelenetekbe, sőt folytatta is őket. Képzletében a moziban hosszan csókolózott a fiúval, majd egymásba fonódva mentek haza a southgate-i utcákon. A mozgólépcső alján pedig elbújtak egy oszlop mögött, és Dani szorosán átölelve tartotta, és egyre csak azt mondogatta: „I love you, I love you.”

A kislány csak most, az angol nyelvkönyv fölé görnyedve ébredt rá, hogy tavaly nyár óta álomvilágot épített magának. Valóságos napjai itthon, az iskolában, a barátai közt, no meg, s ezt talán elsősre kellett volna mondani, Csabával telnek. Az a másik világ pedig sokszor már napközben, a csendes tanulási idő alatt is felbred benne, de leggyakrabban és legtartósabban este az ágyban, elalvás előtt. Ez a világ is a valóságból indul ki, de ködeivel és páráival sokkal gazdagabban és tarkábban terjed szét, mint a valóságos southgate-i élmények, az ő képzelete varázsolja ezerszínűvé.

Ennek a varázslatos képzeletvilágnak Dani és Bori a hőse, az ő szerelmük és együvé tartozásuk áll minden elképzelt történet és jelenet középpontjában, bejárják a fél világot, hajón, autóval, repülőgépen, Dani tudományos előadásokat tart, ünneplik, kitüntetések adományoznak neki. Bori mindenben és mindenhol mellette van, segíti a munkájában, fürdik a dicsőségében, s maga is hozzájárul sikereihez. Dani ugyanis tudós, nyelvészprofesszor, legfőbb asszisztense és munkatársa pedig Bori, aki nélkül már meg sem tudna mozdulni. Ő tartja rendben a jegyzeteit, levelezését, de új ötleteket is ad neki, minden jelentős új eredményt megbeszélnek, értékelnek, s ezekből a beszélgetésekből születnek meg Dani új tudományos sikerei.

És persze szerelmesek! Hiába múlnak az évek, már gyerekeik is vannak, de az ő szerelmük nem halványul, nem kopik, egyre sugárzóbban, egyre mélyebben szeretik egymást. Sohasem veszekszenek, hétköznapijaikat az unalom nem kezdi ki, örök fényben, a szerelem ragyogásában élnek...

Bori nem tudott rendet teremteni magában, úgy érezte, megfullad az áporodott levegőjű szobában. Lekapcsolta az olajkályhát, és kinyitotta az ablakot. Odakint felhős, szeles, hűvös áprilisi este volt, egy-egy élénkebb fuvallat megcsapkodta szárnyával az ablaknál álló kislány arcát. Lenn a mélyben a város fényei remegtek, látni lehetett a Duna vonalát, a rakpartok és a hidak csillogó gyöngysoraival. Bori mélyeket lélegzett, és rápillantott az órára. Elmúlt tíz. Becsukta az ablakot, és átment a másik szobába, hogy jó éjszakát kívánjon a szüleinek.

Apu felpillantott a kezében tartott levélből, amikor Bori belépett.

– No, Borcsa, elálmosodtál? – kérdezte mosolyogva. Apu következetesen Borcsának szólította a lányát, a névnek ez az alakja a nagymamája emlékeztette.

Anyu letette a könyvét, és Borira nézett.

– Fáradtnak és álmosnak látszol, kislányom – mondta.

– Nehéz volt az angol – felelte Bori túl hirtelen, aztán megérezte, hogy javítania kell –, meg valahogy ma nagyon nehezemre esett odafigyelni. Pedig a gerundból biztosan felelni fogok.

– Ormosék ma válaszoltak, minden rendben mondta most anyu –, július negyedikétől két hétre Simonéké a nagyszobájuk.

– Az ebédet is megrendelik nekik a kifőzésben tette hozzá apu.

Bori ásított.

– És a reggeli meg a vacsora?

– Majd segítesz nekik bevásárolni, meg elkalauzolod őket a vendéglőben. Tudod, kocsival könnyebb a vásárlás – magyarázta apu –, de különben Dániel is biztosan szívesen bevásárol, sok hasznos nyelvi fordulatot tanulhat közben.

– Persze – mondta Bori, és ismét ásított. – Jaj, ne haragudjatok, de olyan álmos vagyok! Megyek a fürdőszobába. Szia.

Néhány pillanat múlva már záporozott Bori testére a kellemes meleg víz, s tíz perc sem telt bele, az igazak álmát aludta.

*

Csaba az Agancs úti ház földszintjén a nyitott ablaknál állt, és meghallotta, hogy az emeleten csikordul Bori szobájának ablaka.

„Szellőztet – motyogta maga elé. – Most kéne felmáshoznom hozzá, be az ablakon. Jó volna valami virág vagy ajándék, esetleg bocsánatkérés, amiért az angol krapek miatt cikiztem vele. Hogy én mekkora marha vagyok! Mikor nem is volt másról szó, csak arról, hogy a szülei nélkül, egyedül kell vendégeskednie. Bármilyen ügyes is egy ilyen kis csaj, azért mégis, minden segítség nélkül... Szóval nagy barom vagyok, az már igaz.”

Odalépett az asztalhoz, és kezdte elrámolni a rajzeszközöket, a ceruzákat, a tust, a körzőket. Csaba szerszámkészítő szakközépbe járt, és rengeteget kellett rajzolnia.

Kiszaladt a konyhába. A Horváték konyhája éppen a Vargáék fürdőszobája alatt volt. Néhány percig álldogált a félhomályos konyhában, s akkor egyszerre boldog mosoly jelent meg az arcán.

„Már fürdik, pocskol a meztelen bőrén a meleg zuhany” – mondta hangtalanul mozgó szájjal, s már neki is lódult a képzelete. A feltoluló tarka képek mind Borit meg őt mutatták csókolózva, ölelkezve, de Csaba nem akart engedni a képek sodró erejének, kiszaladt a konyhából az előszobán át a teraszra, mélyet szívott a friss tavaszi estéből, és felkapta a súlyzóit. Igyekezett nem gondolni másra, csak azt számolta, hányszor tudja a feje fölé nyomni a nehéz vasakat.

Csaba az általánosban még a leggyengébbek közé tartozott az osztályban, de aztán sportolni kezdett a Vasasban, focizott, úszott, bokszolt, birkózott. Nem tudott kikötni igazán egyik sportág mellett sem, no meg ideje sem volt, hogy állandó edzéssel számottevő eredményeket érjen el, mert a tanulás nem ment neki valami könnyen. Megerősödni azonban szépen megerősödött, és mindig szakított némi időt az edzéseire.

Csaba a huszadik súlyzó után kezdte érezni, hogy egész testét jóleső, bizsergető melegség önti el. Nem hagyta abba azonnal, most is meg akarta várni, míg a két karjában ólmos tehetetlenséget érez, mintha az izmai megbénultak volna. Mikor idáig jutott, beszaladt a fürdőszobába, és magára engedte a langyos zuhanyt. Langyossal kezdte, aztán fokozatosan zárta el a meleg csapot, s végül dideregve és libabőrösen állt a hideg permet alatt. Ma egy kicsit hosszabban, mert észrevette, hogy nem nagyon tud szabadulni a gondolataitól.

„Nem szabad, ma semmiképpen sem szabad Borira gondolnom. Féltékeny vagyok arra az angol krapekra, és nincs igazam, igen, egészen biztos, hogy nincs igazam gondolta. – Ki kell találnom valamit, hogy eltereljem a gondolataimat.”

Közben ledörzsölte magát, belebújt a pizsamájába, rohant az ágyba. Hasra vetette magát, s egyre azon járt az esze, milyen témát találjon ki elalvásig.

Csaba ezt a gondolatirányítási módszert meglehetősen tökélyre fejlesztette. Észrevette, hogy nem jó, ha este az ágyban az ember öntudatlanul enged a képzelete képeinek, mert azok rendszerint nagyon veszedelmes tájakra sodorják. Sokszor látta magát viszont ezekben a képekben, mint nehézsúlyú öklöző világbajnokot, aki egy utolsó jobb lengővel már a második menetben a földre viszi ellenfelét; mint nagy tudóst, aki új módszereket dolgoz ki távoli bolygók meghódítására, sőt maga vezeti az űrhajót az ismeretlen csillagrendszerbe; mint szívtipró férfit, akinek nem tudnak ellenállni a nők, aki úgy szaggatja a női szíveket, mint réten a margarétát. Csaba tudta, hogy ezeket a hazug történeteket a legjobb eleve megkontrázni, s ez csak úgy lehetséges, ha az ember elalvás előtt megtáltosodó képzeletének más táplálékot ad. Ez persze nem mindig sikerült. Ha például napközben sérelem érte, vagy valami rendkívül erősen hatott rá, akkor bizony nem.

Most is ez történt. Nagyon felkavarta mai beszélgetése Borival. Mindenképpen meg akarta győzni magát, hogy Borinak egyszerűen csak szüksége lesz a nyáron az ő segítségére. Mégis maradt valami eloszlathatatlan bizonytalanság benne. Itt nemcsak az angliai vendégekről van szó, hanem egy krapekról is! Hátha egyszerűen fal az egész. Bori csak becsomagolta az árut, lehet, hogy maga sem tudja még, de éppen ez benne a legizgalmasabb. Ha most szabadjára engedné képzelete képeit, hát ez a Déniel Szájmon vérében fetrengene valahol egy erdei tisztás szélén, de még élne, ő pedig a szeme láttára csókolná, ölelné Borit, megkeserítve ezzel a manus életének utolsó pillanatait.

Nem! Nem erről van szó. Csabát számtalan tapasztalat győzte meg arról, hogy az efféle képeket el kell hessentenie. Elhessentenie persze, de mivel? Ez nem olyan egyszerű, ezeknek a képeknek rendkívüli életerejük van. Szembe kell szegezni velük valamit, ami legalább olyan erős, mint ők. De mit?

Csaba hanyatt fordult, és felbámult a mennyezetre, ahol az utcai lámpa fénye előtt ingó, még levéltelen ágak kusza rajzolata táncolt. Hogyan tudná legyőzni magában ezt a rossz érzést?

„Kutyaharapást a szőrével.” Honnan merült fel hirtelen a gondolatai mélyéről ez a mondás?

„Hát persze! Ha úgy lenne? Ha Bori bele lenne esve abba a krapekba? Mit számít az? Ezt is kibírom. Ezt kell most kidolgozni.” Csaba, aki fölényesen mindent lát, mindent tud, végigasszisztálja az angol srác és Bori szerelmi sztoriját, de minden féltékenység és ciki nélkül, mert biztos abban, hogy ez a menet is csak az ő javára dőlhet el. Előbb-utóbb ki kell derülnie: a lányt csak délibábos álmokképek térítették el a helyes útról. A krapek pedig egy másik világból jött, jólesett neki elszórakozni, élvezni a sikert, de mikor a melegére került volna a sor, bemondta az unalmast.

Csaba ismét hasra fordult az ágyban, s elkezdte kidolgozni a végre megtalált témát. Nem sikerült valami jól. A sztori minduntalan összezavarodott, oda nem illő, máshonnan eredő képek és jelenetek zavarták meg.

Képzetele kusza képeibe gabalyodva aludt el.

*

– Aggódom Borcsáért mondta apu. Újabb cigarettára gyújtott, s amikor észrevette felesége kissé szemrehányó pillantását, így folytatta: – Még nem vagyok túl a napi adagomon, ez csak a tizennyolcadik. – Mélyet szívott a Symphoniából, s tovább fűzte a megkezdett mondatot. Ebben a korban a lányok napok, hetek, hónapok alatt teljesen éretté válnak, felnőtt nővé. S közben túl nagy a terhelés. Itthon, az iskolában, a KISZ-ben, a baráti körben, a sportpályán. Talán mégis jobb lett volna, ha másként rendezzük. Legalább a nyár jelenthessen neki teljes kikapcsolódást.

– S ezt éppen te mondod? – kérdezte anyu éllel. – Te nem tudod azt a két hetet feláldozni. Neked kell akkor Pesten lenned.

– Persze – mondta apu békítően –, teljesen igazad van. A történéskongresszus legalább négy-öt teljes napra igénybe fog venni, s éppen azokban a hetekben, de én azért a maradék időben...

– Köszönöm – mondta anyu majdnem ellenségesen –, ebből nem kérek. Hogy ennyi legyen a nyarunk!

– Lemondhattunk volna a spanyol útról – mondta apu bátortalanul. – Jövőre is jó lett volna.

– Jövőre? Anyu felhúzta a szemöldökét. – Ki tudja, mi lesz jövőre? Jövőre esetleg majd azzal állsz elő, hogy az egész nyarad foglalt. Külföldi kongresszusok, miegyéb. Volt már ilyen, nem?

– Igaz.

– Na látod. Hát vedd tudomásul, hogy nekem is kell a kikapcsolódás. – Szinte lányos puhaság rajzolódott anyu vonásaira. – S ez nekem azt jelenti, hogy veled lehessek.

Hosszú csend következett.

– De hiszen mindig velem vagy, s én veled, még akkor is, ha távol vagyunk egymástól.

Anyu türelmetlenül legyintett. Látszott az arcán, hogy elégedetlen a beszélgetéssel, s azonnal más irányba terelte.

– Nem is rólunk van szó elsősorban.

Apának is az járt a fejében, hogy a legfontosabb most Borcsa nyári szünetéről beszélni. Mégsem volt egészen biztos benne, mi következik. Ezért azt mondta:

– Hát kiről?

– Boriról. – Anyu következetesen Borit mondott.

– Borcsáról? – kérdezte apu hangsúlyosan.

– Igen.

– Egyetértek.

– Nem egészen biztos.

Apu felhúzta a szemöldökét.

– Hogyhogy nem egészen biztos? Eddig győzködtelek, hogy a legfontosabb ebben a korban egy lánynak a kellő kikapcsolódás és pihenés. Hogy felejtse el minden megerőltető

gyakorlatot és produkciót, csak süttesse magát a nappal, csak éljen bele a világba, mint a csigák, a lepkék, a virágok vagy a mohos sziklák a hegyen.

– Milyen költői tudsz lenni! – Anyu most már leplezetlenül gúnyolódott. – Nem erre gondoltam.

– Hanem?

Apu megszokta évek hosszú során, hogy, a felesége furcsa vegyületben egyesíti magában a realitás iránti érzéket és a romantikát. Légváraknak tűnő elképzelései mindig rendkívül józan célokra irányultak.

– Arra, hogy a lányod most megalapozhatja a jövőjét.

– Miről beszélsz? – kérdezte apu tanácstalanul.

– A lányod jövőjéről.

– Angoltanár akar lenni. Na és?

– Ezt úgy alapozza meg, ha jól megtanulja a nyelvet, meg ami még hozzá tartozik.

– De Bori lány, nem fiú – mondta anyu, és idegesen felnevetett.

– Persze – felelte apu kétségbeesetten.

– Na látod, ebben az egyben legalább egyetértünk.

– Másban nem? – Apu ezzel a puha mondattal szinte visszavonulót fűjt.

– Nem tudom.

– Mit nem tudsz?

– Hogy gondoltál-e arra, micsoda lehetőségek nyílnak meg a lányod előtt Dániel révén? – Anyu itt felemelte a kezét, mintha el akarná háritani férje azonnali és heves tiltakozását. – Ne! Most hallgass meg. Ehhez te nem értesz. Én tudom, hogy Borira milyen nagy hatással volt ez a fiú s az egész angol életforma. Végre egy igazi értelmiségi gyerek, aki Borit befolyásolni tudja, aki megszabadítja a hamis nosztalgiáktól, majdhogynem csecsemőkori elfogultságoktól. Az óvoda, Csaba, az itteni srácok, az úttörők, a KISZ! Ez a Dániel egy másik világot nyit meg a lányod előtt. Nem a levegőbe beszélek, Bori sok mindent elmesélt nekem londoni élményeiről. Hidd el, le tudom mérni: szerelmes Daniba.

Apu elnémult. Erre ő sohasem gondolt. Lám, az asszonyok! Mennyire másként látják az életet, mi mindent észrevesznek! De vajon igazuk van-e? S ha igen, szabad-e az ilyen tényeket elfogadni? Apu egyre inkább belebonyolódott a mérlegeléseibe, s anyu így zavartalanul folytathatta:

– Azt hiszem, Panni is észrevette a dolgot. Már tavaly, kint Londonban. Azt írja a levelében, hiszen olvastad, hogy Dániel nagyon megkedvelte Borit, mert egészen más, mint az ottani lányok. Ebből a fiúból tudós lesz, nyelvészprofesszor valamelyik angol egyetemen. Hát nem érted?

Apu most rémült meg csak igazán, s rémületében hosszú gondolatmenetek fogalmazódtak az agyában, de az erejéből csak ennyire tellett:

– Őrülség!

Anyu fel volt háborodva.

– Mi ebben az örülség? Nem akarom, hogy a lányom egy magyar középiskola taposómalmában élje le az életét, ráadásul esetleg olyan férj mellett, mint mondjuk Horvát Csaba!

Apu teljesen megnémult. Hosszú csend következett. Anyu is, apu is lehajtotta a fejét. A szőnyeget nézték. Először apu emelte fel a tekintetét, anyura nézett, aki megérezte a rászzegeződő pillantást. Egymásba fűrődött a tekintetük. Hallgattak. Hosszan, kitartóan hallgattak, aztán anyu egyszerre elfordult, és azt mondta:

– Feküdjünk le, nagyon késő van.

2. Amit a legjobban szeretnél

Bori még félálomban nagyot nyújtózkodott, aztán résnyire nyitotta a szemét. Furcsa, derengő szürkéségben bontakozott ki előtte a kép. Nem nagyon tudta, hol van. Legelőször a füle ébredt fel, valami szokatlan, mégis nagyon ismerős hangzavar kezdte magához téríteni. Persze, a madarak. Halk neszezések, csipegések, csivogások kusza összevisszasága, aztán egy-egy határozottabb, már majdnem dallamos madárfütty. „Szepezden vagyok, és hajnalodik” ébredt rá Bori a valóságra. Még egy jólesőt nyújtózott a terasz alatti kis szoba sarokfekhelyén, ez a nyújtózkodás még inkább magához térítette. A lába valami puhába ütközött. „Zsuzsi, persze Zsuzsi alszik ott – állapította meg magában. Vasárnap hajnal van, vége a sulinak, megkezdődött a nyár, egy újabb szepezdi nyaralás.”

Zsuzsi Bori osztálytársa, egy padban ülnek, s Vargáék meghívták néhány hétre Szepezdre. A két lány nagy barátságban van, bár ez a barátság elsősorban nem lányos bizalmasságra épül, sokkal inkább arra, hogy Zsuzsi nagyon kedveli és tudja is a kémiát meg a biológiát, ezek Bori gyenge pontjai, viszont a történelemben és az irodalomban Zsuzsinak jön jól Bori segítsége.

Bori óvatosan visszahúzta a lábát, nesztelenül felkelt, s amúgy pizsamásan kióvakodott a szobából. Fellépdelt a terasz lépcsőin. Mire felért, teljes hangerővel szólt a hangverseny. Leült a terasz sarkán egy székre, s elbűvölve hallgatta a madárzenekar csodálatos műsorát. Távollab, a kerteki forrás felé, a horpadásban ködfoszlányok lengedeztek, a nap még nem tört át a párás levegőrétegeken. Aztán egyik pillanatról a másikra rózsaszínbe, majd pirosba borult a keleti látóhatár. Most kezdtek csak rá igazán a madarak! Cifra rigótrillák, meg-megbicsakló, majd fől szárnyaló áriák zengték a hajnalt. Bori nem tudott betelni a látvánnyal és a madárkoncert műsorszámáival. Többre becsülte minden emberi zenénél. Néhány pillanat telt el, és hirtelen diadalmas aranykorona jelent meg a keleti égen, aztán fölemelkedett a vörösaranyban fürdő napkorong.

A még hűvös hajnalban Bori megborzongott a nap sugarainak érintésére. Hirtelen gondolt egyet, felugrott, magára kapkodta a fürdőruháját meg a zöld csíkos frottírköpenyét, s már szaladt is a kerten át, ki a Dobó utcára. „Ezt nem lehet elszalasztani, meg kell mártózni a hajnali Balatonban” – gondolta.

Egy lélekkel sem találkozott, csak a vendéglő melletti irombánál állt egy teherautó. Árut raktak ki. Átszökelte a vasúti síneken, le a strandra. Seholy senki. Ujjongva rohant tovább, ki a stégre. Ledobta magáról a köpenyét. A nap még alacsonyan lebegett a széles, laposan elterülő víztükör fölött, de sugarainak melegét már érezni lehetett. Bori csak egy pillanatra állt meg, aztán beledőlt a tükörsima öselembe. A friss, mégis simogató víz lágyan vette körül a testét, szinte minden pórusán érezte, hogyan áramlik belé az éltető erő. A fönt lebegő nap aranyhidat vert a végeláthatatlannak tűnő víztükörré. Bori úszni kezdett, egyenletes, nyugodt mozdulatokkal úszott, s amikor egy-egy tempó után kiemelte a fejét a vízből, szembe találta magát a napsugarak vakító tündértáncával. Nem tudott betelni a hajnali fürdés gyönyörűségeivel, többször eszébe jutott, hogy vissza kellene fordulnia, de az izmai automatikusan folytatták a tempókat, egyiket a másik után, levegőt vett, alámerült a feje, ismét levegőt vett, ismét a víz alatt prüszkölte ki. Úgy érezte, megszűnt az idő, a világ, nincsenek élőlények a földön, minden és mindenki eltűnt, csak ő van egyedül a vízzel, a Balaton fodrain megcsillanó napsugárral.

Amíg befelé úszott az aranyhídon, gondolatai sem voltak, teljesen eltöltötte valami megfogalmazhatatlan, szinte tartalom nélküli jóérzés. Csak amikor végre mégis visszafordult, akkor kezdett megfogalmazódni az agyában, miért is olyan nagyszerű minden. Vége a sulinak, s nem is akárhogyan, sikerült az angol ötös, csak abból a két lepra tárgyból, kémiából meg bioszból van négyese. Még a matek meg a fizika is sikerült valahogy, talán egy kis kegyelem is volt benne. Zalai tanár úr megértette, hogy az ő szívügye az irodalom, a matekhoz semmi tehetsége, de azért ami tőle telik, azt megteszi. Bezzeg a Nóra! Őt aztán nem érdekli az ilyesmi.

Meg is mondta kerek perec: „Ha neked ötöst adok, mit adjak akkor azoknak, akik igazán tudják az anyagot? Négyest is csak jóindulattal kapsz.”

„Üsse kő, ami nem megy, azt nem kell erőltetni, két négyessel igazán meg lehetek elégedve gondolta Bori, aztán hirtelen hanyatt vetette magát a vízben, hogy egy kicsit pihenjen. Nagyszerű lesz ez a nyár, érzem, hogy nagyszerű lesz, a két hét Simonékkal különösen. Ilyen még nem volt, az egész galéri fel lesz csigázva, ha Danival megjelennek a színen.”

Mikor a strand külső bolyáihoz ért, észrevette, hogy a Berlász Tibiék horgászállásán két alak hajladozik. „Fogtak valamit biztosan! Na, ezt megnézzük.”

Bori kicsit elhúzott balra. A vasúti állomás előtt kisebb öbölszerű beszögellésben volt a Berlászék horgászállása, S még jócskán tempóznia kellett, mire felismerhette, hogy az álláson Tibi meg Csaba ügyködik. Mire integetve a közelbe ért, a két fiú már mozdulatlanul ült a padon, s némán mutogatták neki, hogy meg ne zavarja a fenekező pecákat, kerüljön csak hátra. Bori tisztelte a szakmát, hiszen néhány éve még maga is nagy híve volt a pecabotnak, engedelmesen hátraúszott az állás mögé, s felkapaszkodott a fiúkhoz.

– Hajnalban fürdik az aranyhalacska – mérte végig a víztől csöpögő lányt nevetve Tibi.

Bori a haját igazgatta, kicsavarta belőle a vizet.

– Miért nem fogod ki, ha fürdik? – replikázott..

– Kifogtuk, mi tényleg kifogtuk – mondta Csaba komolyan.

– Láttam, milyen nagy munkában voltatok.

– Hát ide nézz, apuka Borcsája – gúnyolódott Tibi, és megemelte az állásról a vízbe lógatott zsákot. – Legalább két és fél mázsás.

A zsákban egy kövér ponty fickándozott.

– Mázsás az eszed tokja – nevetett Bori, és elismerően tette hozzá –, de igazán szép példány.

– Tegnap jöttetek? – kérdezte Csaba megint komolyan.

– Tegnap.

– Folytak az előkészületek?

Bori dühös lett a kérdés miatt. Mit kell Csabának most elárulnia előre, mi lesz a nyáron?

– Miféle előkészületek? – kérdezte nyomatékosan, s közben megrovóan nézett Csabára. – Zsuzsival jöttünk, itt marad velem, amíg anyuék ki nem veszik a szabadságukat. Nagyon menő lány – fordult most Tibi felé –, neked való, a biosz meg a kémia a kedvence.

– Új csaj? – kérdezte Tibi közönyös arccal. Jöhet. Már úgyis elegendem van belőletek – s közben felorsózta az egyik fenekezőt. – Úgy látszik, ezt a paptetű rágja folytatta dühösen –, már megint csak a kukac csonkja maradt rajta.

– Téged rázna meg inkább – felelte Bori, aztán a kérdő arccal rámeredő Csaba felé fordult. – Nem jössz? – kérdezte. – Kezdek fájni, a köpenyem meg ott maradt a strandon. Kiúszunk érte?

– Mehetek mondta Csaba megadóan.

Két fej egymás mellett a kora reggeli vízben, Bori és Csaba úsznak a horgászállástól a strand stégje felé. Csaba hosszabbakat húz, mélyebben merül a feje a vízbe, Bori gyorsabban, kisebb tempókkal úszik. Játékosan, a vízbe prüsszkölve fújják ki a levegőt. Egyszerre kapaszkodnak ki a stégre.

– Ne dumálj senkinek Daniékról, jó? – mondja Bori, miközben a köpenyébe burkolózik.

– Titok?

– Az én dolgom.
– Azt hittem, az enyém is.
Bori zavarba jön, aztán elmosolyodik.
– Persze. De azt akarom, hogy meglepetés legyen a galerinak.
– Bori az angol krapekjával, mi? – vágja rá Csaba, de azonnal meg is bánja. – Ne haragudj, de valahogy nem tudom ezt az egészet bevenni.
– Hülye vagy.
– Mert hülyét csinálsz belőlem.
– Csaba!
Borinak semmi okos nem jut az eszébe.
– Miért nem akartad, hogy Tibi előtt beszéljünk róla?
Bori tanácstalan. Most mit mondjon? Aztán mégiscsak eszébe jut valami.
– Nem akarom, hogy előre fecsegyenek róla. Hogy kiszínezzék, hogy megjegyzéseket tegyenek. Majd ha itt lesznek, az egész más. Ha Danit megismerik...
– Ha meglátják azt a csodakrapekot, mi? Mindenki seggre fog ülni, azt hiszed? Hát Gagarin az a srác vagy Mark Spitz? – Csaba most már tényleg dühös. – Ne etess engem ilyen marhaságokkal!

Bori már bánja, hogy hívta Csabát az állásról, ennek nem lesz jó vége. Azért hívta le, mert meg akarta neki magyarázni, ne dumáljon Simonékról. De miért ne? Bori nem nagyon tudott önmagának sem számot adni róla, csak érezte, ezt titokban kell tartani.

– Olyan ciki ez az egész mondta majdnem sírósan –, még te sem akarsz megérteni, te is arra gyanakszol, hogy... – Itt egy pillanatra megakadt, de aztán kivágta magát: ... – hogy nekem valami közöm van ehhez a sráchoz. Képzelheted, akkor mit gondolnak a többiek, pedig... Ezért vágtam közbe, mikor az álláson elkezdted.

– Semmit sem kezdtem, semmit – felelte Csaba Bori kitörése miatt kissé bűnbánóan. – Ezt előre is megmondhattad volna, de te akkorára fújod ezt a Dani-ügyet, hogy az már több mint gyanús.

Bori nagyon szerencsétlennek érezte magát, és könnyek jelentek meg a szeme sarkában.

– Igazságtalan vagy, nagyon igazságtalan – s most már hüppögve sírt is –, és undok, undok vagy hozzám, Csaba!

Közben felértek a Honvéd utca végére, ahol el kellett válniuk, és Csabának nem jutott az eszébe egyetlen használható mondat sem, hát csak átölelte a lányt, meg akarta csókolni az arcát, de Bori elrántotta a fejét, és szaladni kezdett hazafelé.

*

Bori a Honvéd utcától végigbőgte az utat hazáig, s amikor benyitotta a kaput, egyenesen a kerti csaphoz szaladt, gyorsan megmosta a szemét, arcát. Anyu már nagy munkában volt a házban Zsuzsival, rendezkedtek, takarítottak, ágyneműt húztak, rendbe tették a mosdót, a konyhát. Mikor Bori a teraszra ért, látta, hogy apu hátul hajladozik a kertben. Az idő már kilenc felé járt, és Bori még egy falatot sem evett, farkaséhséget érzett. A konyha felé menet anyu rászólt:

– Na, te jól cserbenhagytál bennünket!

– Olyan remek volt a víz! – felelte Bori. – Igazán nem hagyhattam ki.

– Zsuzsit miért nem vitted magaddal? – kérdezte anyu szemrehányóan. – Ő még sohasem fürdött a hajnali Balatonban.

– Úgy aludt, mint a mormota – felelte Bori duzzogva –, föl se tudtam volna rázni.

Zsuzsi mosolyogva adott igazat Borinak:

– Még Évi néni is alig tudott felkelteni hétkor, azt hiszem, megnyomott egy kicsit a szepezdi levegő.

Anyu még nem akarta abbahagyni a leckéztetést.

– Azért ne hidd, hogy megúszod. Láss hozzá, hozd fel a holmitokat a kis szobából, aztán tégy ott rendbe mindent.

– Jaj, anyu! Először ennem kell valamit, a víz egészen kiszívott.

Erre már anyu is megenyhült kissé. Kirakta a tejet; a zsemlet meg a párizsit egy paprika meg paradicsom kíséretében a teraszon álló asztalra.

– Na, nehogy éhen halj mondta nevetve –, de aztán munkára fel, termelni kell!

– Jó, jó – felelte Bori, s jóízűen nekilátott a falatozásnak.

Néhány perc alatt bekapkodta a reggelit, aztán szaladt le a terasz alatti kis szobába, összeszedte az ágyneműt, Zsuzsi holmiját visszarakta a bőröndbe, föl-le szaladgált a kis szobából a teraszra meg a fenti szobába, aztán a takarításnak látott. Rendbe kellett tennie a fekhelyeket, a betonpadlót, a sarokba épített búbos sparherdet. Még a három apró hajóablakot is megtisztította, s bizony mire mindezzel készen lett, anyu meg Zsuzsi már az ebédet is elkészítették. Bori fülig porosan került elő a kis szobából. Már mindenki megmosdva az asztalnál ült a teraszon, még apu is, pedig rendszerint ő szokott elkészni az étkezésekről.

– Egy pillanat, csak egy pillanat – szokta apu mondani, s ilyenkor anyunak már égnek állt a haja, mert tudta, még hosszú percekbe, esetleg egy jó negyedóra telik, amíg apu abba tudja hagyni, amivel éppen el van foglalva. Itt, Szepezden, ez általában a kertészkedést jelentette; apu újabb és újabb rakoncátlan gazcsomót fedezett fel, vagy nem volt megelégedve a futórózsákkal, valamelyik rendhagyó ág helytelen irányba tekeredett.

– Egy pillanat, csak egy pillanat – harsogta Bori nevetve, mikor elrohant a mosdó felé a gőzölgő gombalevesnél ülő családja mellett.

Ebéd után Bori meg Zsuzsi leheveredtek a kertben egy pokrócra az olajfűz alá. Még csak június vége volt, de rekkenő meleg, jólesett a lustálkodás az olajfa árnyékában. Borinak majd leragadt a szeme, de Zsuzsi nem volt álmos. Ő kezdte a beszélgetést:

– Ha ébren lettem volna, se mentem volna el veled.

– Miért?

– Nem ismerem a galerit. Meséltél róluk évközben eleget, de mégis.

– Ugyan! Nem harapnak. Ilyenkor meg, ébresztő előtt, nincsenek is sehol.

– Nem is találkoztál senkivel? Ne akarj befűzni! Biztos meg volt ez beszélve.

– Á! Dehogyan volt. Hajnalban meg éjszaka a legjobb egyedül fürödni.

– El akarod velem hitetni, hogy nem találkoztál senkivel?

Bori elbizonytalanodott. Minek hazudjon?

– Hát igaz. Csaba meg Tibi kint voltak a horgászálláson. Fogtak egy szép potykát. Volt vagy kétkilós.

– Honnan tudod?

– Odaúsztam.

– A horgászállásra?

– Oda.

Zsuzsi most elhatározta, hogy nem kerülgeti tovább a témát. Lehet, hogy Bori is csak arra vár, hogy nyíltan tegye fel a kérdést.

– És miért bögtél? Láttam, mikor feljöttél a teraszra, ki volt sírva a szemed.

Bori zavarba jött. Most hogyan magyarázza meg Zsuzsinak? Szinte semmit sem tud Daniról. Csabáról persze majdnem mindent. De Daniról csak annyit, hogy kint volt náluk, s megkedvelte őt.

– Csaba attól fél, odavagyok az angol krapekért, s ezért, hacsak teheti, a véretem veszi.

Zsuzsi nagyot nyújtózkodott a pokrócon, s csak hosszabb szünet után mondta:

– Na és, nincs egy kicsit igaza, Bori?

Bori megrémült. Hát ez milyen szagot fogott?

– Ne hülyéskedj – mondta, s igyekezett nagyon közömbösre hangszerezni a szavait.

Zsuzsi ismerte a barátnőjét, tudta, hogy ha nem érkezett el az ideje, nem szedhet ki belőle semmit, de amint szüksége lesz arra, hogy kibeszélje a titkát, ömleni fog belőle a szó. Ezért csak annyit mondott:

– Jó, jó, Bori, rám mindig számíthatsz, tudod.

– Kösz felelte Bori, s örült, hogy ennyivel megúsza. A fejében persze egymást kergették a gondolatok. Már Zsuzsi is észrevette, hogy valami nincsen rendben nála.

Mi lesz ebből? A gondolatait azonban egyre inkább legyőzték az álmot megelőző képek, s ezekben a képekben Dani játszotta a főszerepet. Bori még ijedten állapította meg, hogy a képzeletét egyedül és szinte kizárólagosan csak Dani izgatja, Csaba nincs sehol. Aztán egyik pillanatról a másikra elaludt.

Fütyjelre riadt. A Marseillaise dallamának első hangjaira. Ez Csaba! Megdörgölte a szemét, és óvatosan Zsuzsira sandított. A kislány mélyen aludt, hason, szemét kezével takarva. Bori felkászálódott a pokrócra, és elindult a kertkapu felé. A fiú már ott állt a rózsalugas alatt.

– Jössz dingizni? Van egy kis szél – kérdezte lágyan. Bori arra gondolt, hogy ha megint itthon hagyja Zsuzsit, újabb rossz pontot szerez.

– Várj – mondta, fölébresztem Zsuzsit. Őt is visszük.

Csaba elfancsalodott.

– Hagyd – mondta kérően, beszélnem kell veled.

Csaba biztosan megint Danit akarja feszegetni. Borinak ehhez semmi kedve.

– Nem hagyhatom itt. Nem ismer senkit, és az én vendégem.

– Bori, beteg a nagymutterom, kórházba vitték. Meg fog halni.

Ez hatott. Bori arca egyszerre megváltozott. Nagyon szerette Magdi nénit, szívesen ült órákon át az Agancs úti földszinti konyhában, és hallgatta Magdi néni történeteit a múltból. Tőle tanult meg paprikás krumplit meg lecsót főzni. Nála még a káposztás kockát is szívesen megette, a kapros tökfőzelék pedig Magdi néni specialitásai közé tartozott, és el nem mulasztotta volna, hogy a kislányt megkínálja vele.

– Ne mondj ilyet, Csaba. Mamuska nem halhat meg. Bori nem szerette a nagymama, még kevésbé a nagymutter szót, ő mindig mamuskának hívta Csaba nagymamáját.

– Mindenki meghal egyszer mondta Csaba nagyon komoly képpel –, mi is. Mamuskának rákja van. Nem lehet operálni. Áttételes.

Bori hallott már erről a betegségről; egyszer, még évekkel ezelőtt komolyan elkérdezte az apjától, mit lehet tudni róla. Miért nem tudják gyógyítani? Apja szavaira emlékezve most megértette Csaba kétségbeesését. Komoly arccal fordult a fiúhoz.

– Várj, Csaba. Hozom a köpenyemet. Tényleg beszélünk kell.

Csaba mestere volt a kis hajónak. Néhány év alatt minden fortélyát kiismerte. A legkisebb szél elegendő volt neki, hogy kifuttassa, s a legnagyobb orkánban se jött zavarba, lereffelte a vitorlát, s egy zsebkendőnyi vászonnal száguldott a vízen. Most nem kellett mesteri tudását bizonyítania, szinte alig figyelt a szélirányra, bevitte a hajót messze a víz közepére, ott szélbe állt, s végighevert a deszkán.

– Ha nagymama meghal, nem bírom ki – mondta sírásra görbülő szájjal –, és Pestre kell utaznom – tette hozzá nagyon józanul.

– Miért halna meg? – kérdezte Bori meggyőződés nélkül. – Az én nagyapám már évek óta beteg, s esze ágában sincs meghalni. Pedig ő már nyolcvanhét, Magdi néni meg csak hetvenhárom.

Csaba a fejét csóválta.

– A te nagyfaterodnak érszükülete van a lábában, azzal el lehet élni, de a rákkal? – s megint majdnem elsírta magát.

Borinak semmi okos nem jutott az eszébe, odahevert Csaba mellé a deszkára, átfogta a vállát, és hozzásimult.

– Ne búsulj, Csaba – mondta –, mindenkinek meg kell halnia, te mondtad. A nagymamádnak igazán szép élete volt. Annyit mesélt nekem. Igaz, két világháborút élt át, de tudott harcolni és szeretni, hidd el, Csaba, szép élete volt, talán szebb, mint a miénk – s Bori is annyira elérzékenyült, hogy majdnem sírni kezdett.

*

Bori és Csaba a dingi fenékeszkáján napoztak. Arra riadtak, hogy valahonnan tengerészkiáltás hangzik feléjük:

– Ahoj! Ahoj! Csaba, ahoj!

Csaba emelte fel a fejét először, és egy kalózt pillantott meg a dingi szél felőli oldalán, benne Szalonna és Gyöngyi.

A kalóz perdült egyet, és odasimult a dingi mellé. Csaba fölényben érezte magát, mint a dingi jogos és vizsgázott tulajdonosa, mert tudta, hogy Szalonna csak bitorolja a kalózt, nincs is vízi jártasságja, a kalóz voltaképpen az apjáié, Tábori Norbert gyermekorvosé.

– Kalózlázadás! – kiáltott át Szalonnának. – Vigyázat! Rendőrmotoros Zánka felől!

Szalonna önkéntelenül Zánka felé fordult, de már abban a pillanatban tudta, átejtés az egész, s igyekezett úgy tenni, mintha hirtelen mozdulata csupán véletlen lett volna.

– Ne félts minket, Csaba! – Gyöngyi első félmondata után meg lehetett állapítani, hogy a zárt és nyílt e-k somogyiasan folynak a szájából. – Gyuri bácsi, a körzeti őrmester apu jó haverja, s nekem különben is megvan a vizsgám. – Gyöngyi, a helybeli agronómus lánya mindig megpróbált fölénybe kerülni a pesti gyerekekkel szemben.

Bori kedvelte Szalonnát, aki kitűnő matekos lévén, nemegyszer volt évek során a segítségére. Valamikor, még általános iskolás korában nagyon dagadt volt és puha, ezzel érdemelte ki a nevét, de azóta szépen kifejlődött, arányos, erős srác lett belőle. Gyöngyi természetes esze, sokszor nehéz kérdésekben is józan, a lényegre törő érvelése is tetszett Borinak. Csak azt furcsállta, miért nem mezőgazdasági mérnöknek vagy valami effélének készül a kislány, miért akar mindenáron jogász lenni. A jog nem lányoknak való, gondolta Bori, de Gyöngyi már sokszor elmagyarázta neki, hogy ez idejétmúlt és elavult szemlélet.

A két vitorlás eltávolodott egymástól, és lassú manőverezéssel közelíteni kezdett a strand felé.

A strandon, a homokban életre-halálra menő focimeccs zajlott. A galeri minden erejét összeszedve küzdött a ferencvárosi ifik ellen. Mind nagy név, némelyikük már a nagycsapatban is helyet kapott egy-egy fordulóban, s most itt üdülnek Szepezden, heteken át. Csabát és Szalonnát nagy üdvívalgással fogadták a helybeliek, azonnal be kellett állniuk a csapatba, s így már több reménnyel vették fel a küzdelmet a ferencvárosiak ellen, akik mindössze négyen voltak, de néhány selejtes nyaralóval kiegészülve könnyen verték a galeri csapatát.

– Na, estig ezekkel aligha lehet szót érteni – jegyezte meg Gyöngyi, miközben Borival az öltözők felé indultak.

Bori csak bólintott, mert közben észrevette, hogy a zuhanyozó közelében a nagy kanadai nyárfa alatt két ismerős alak görnyed a sakktábla fölé. Laci és Gyszi ültek ott az árnyékban, szemmel láthatóan már órák óta, késhegyig menő játszmák mellett.

Gyöngyi a vállát vonogatta, hadd tologassák csak a hülye figuráikat, ha nincs jobb dolguk, de Borit nem hagyta ennyire hidegen a dolog. Odaóvakodott a fiúk mögé, és szemrevételezte a táblát. Laci állt jobban, ezen nem csodálkozott, a fiú többször nyert kerületi meg pesti úttörőbajnokságot, sőt az országoson is helyezést ért el. Még Cseszkóba is kivitték. A nemzetközi versenyen se vallott szégyent, Gyszi igazán nem számított komoly ellenfélnek.

Gyszi pillantott föl először.

– Hogy álltok? – kérdezte Bori. Három és fél fél felelte Gyszi helyett Laci, egyszer bementem a csöbe, de a fiú nem tudta érvényesíteni az előnyét. A végjátékban kikényszerítettem a döntetlent.

Gyöngyi már türelmetlenül várta a barátnőjét, a két kislány bevonult az öltözőbe, fürdőruhájukat sorra cserélték.

Közben hátul, a gyerekhomokozó tájékán embergyűrű fogott körül valami váratlan látványosságot. Bori és Gyöngyi a tömegre lettek figyelmesek.

– Ez biztosan az Ági mondta Gyöngyi. – Menő ez a csaj, meglátod, még olimpiai bajnok lesz.

Gyöngyi és Bori futva indultak a sokadalom felé. Valóban, az embergyűrű közepén Ági mutatta be a tudományát. Először talajon. Szaltózott, hidat csinált, billenést, kézállást, s az egyes gyakorlatelemeket ügyesen kötötte össze látványos és sikkos mozgásokkal. Néha-néha még taps is csattant. Aztán Ági gondolt egyet, és felugrott a gyűrűre. Hát, amit a gyűrűn produkált, az lepte csak meg a nézőket, akik között bizonyára szakértő is akadt.

A nap már csak foltokat rajzolt a strand gyepére és homokjára, lassan lebukni készült a falu mögötti hegyek bozontjában. Csaba, Szalonna, Tibi, Tünde, Laci, Ági, Gyszi egymás után csobbantak a stégről a selymes vízbe, s egy csoportban úszva tempóztak befelé a mélyebb vizekre. Csak Gyöngyi és Bori maradtak ülve a stégen, s figyelték a hol fel-, hol lebukva távolodó fejeket. Csaba és Szalonna haladtak az élen, szinte egymás mellett, hol egyik, hol másik tört előre egy-egy tempóval.

Bori látta, hogy Gyöngyi úgy ül ott, mintha úszóversenyt nézne. Elhatározta, hogy nem megy bele ebbe a játékba.

– Szalonna sokkal szebb stílusban úszik – mondta jelentőségteljesen.

Gyöngyi felkapta a fejét. „Ha te úgy – gondolta –, hát én is.”

– De Csaba tovább bírja. Átúszhatna akár a túlpartra is.

Bori elnevette magát.

– Csak Zsuzsi vehetné fel velük a versenyt. – S abban a pillanatban belehasított: „Te jóisten, Zsuzsíról teljesen megfeledkeztem! „

– Ki az a Zsuzsi?

– Zsuzsi az osztálytársam, itt nyaral nálunk.

– Na és? – kérdezte Gyöngyi még mindig értetlenül.

– Le kellett volna hoznom a strandra. Amilyen hülye, magától nem mer lejönni.

*

Zsuzsi igazán nem tartozott a sértődékeny lányok népes csoportjába. Mikor felébredt az olajfűz alatt, és Borit nem látta sehol, természetesnek találta, hogy a barátnője itthagya, és lement a strandra. Még ő védte Borit Éva néni ellenében.

– Fürödhetek még eleget, Éva néni. Jobb is, hogy Bori nem ébresztett fel. Nem is tudom, miért vagyok olyan aluszékony! Le nem tudtam volna menni a vízre.

Bori apja mosolyogva mondta:

– Mindenki így jár, aki még nincs hozzászokva az itteni levegőhöz.

– Azért Bori megvárhatta volna, míg Zsuzsi felébred mondta Éva néni rosszállóan. – Még be sem mutatta Zsuzsit a barátainak.

Zsuzsi a mosdóba ment, megmosta a szemét, arcát, megfésülködött, szép hosszú aranyszőke haját felkötötte egy kis tarka kendővel, s közben arra gondolt, mennyire más világban él Bori, mint ő. Még itt, Szepezden is tele van könyvekkel az ágyak feletti kis polc, Bori apja is, anyja is tanult, művelt ember, a bácsi tudós történész, a néni pedig kézirat-előkészítő egy könyvkiadó vállalatnál. Nem is értette pontosan, mit jelent ez a foglalkozás, pedig Bori sokszor elmagyarázta neki, milyen utat tesz meg egy kézirat az írótól a könyvesboltig. Azt azonban megjegyezte, hogy Bori mamája szakértője a helyesírásnak, pontosan tudnia kell, mit kell egybe- és mit különírni, s ha mégsem tudná, csak felüti a tanácsadó szótárt. Zsuzsi nem vett fel

fürdőruhát, úgy határozott, hogy sétálni megy, megnézi a falut. Boritól hallotta, hogy a posta közelében cukrászda is van, talán eszik egy fagyaltot, ha megtalálja.

Kifelé menet a kertkapu közelében Marci bácsival találkozott, aki éppen az egyik rózsabokrot kötözte.

– Na, Zsuzsikám, mégis rászántad magad a fürdésre? – kérdezte.

– Arra még nem, Marci bácsi. Inkább körülnézek egy kicsit a faluban – s azzal már szaladt is ki a Dobó utcára.

Merre is induljon? Az országúttal párhuzamos Dobó utca végén az Árpád-kori katolikus templom tornyát lehetett látni, Zsuzsi tudta Bori elbeszéléseiből, hogy még két másik templom is van a faluban: egy evangélikus meg egy református. Úgy gondolta, nem mehet rossz irányba, ha a templomtornyokat veszi célba. Lassan poroszkált a girbegurba hegyi utcákon, eljutott a boltig, a tanácsházáig, aztán a kövesúton ment tovább, s mielőtt a postához ért volna, észrevette a cukrászdát. „Puncs, eper, mogyoró” olvasta a teraszosan kiképzett kerthelyiség mögött a ház falára kiakasztott tábláról. Fagyalttal a kezében most már végképpen nem tudta, merre menjen, az utcák visszafelé mind lejtősek voltak, s Zsuzsi kissé ijedten vette észre, bármerre megy is, mindenképpen az országútra, a vasúti sínek közelébe kerül. Pedig nem akart a galerivel találkozni.

A karórájára pillantott: négy óra múlt néhány perccel. Bori szülei a félnyolcas gyorsal mennek vissza Pestre. Addig még bőven van idő. Zsuzsi cseppet sem csodálkozott, amikor éppen a vasútállomásnál ért le a 71-es műútra. Már mindenre elszánta magát. Végigsétált az állomás sötétsárga kavicsos peronján, s leült egy pirosra festett padra.

A vasúti síneken túl szomorúfüzek és nyárfák zöldje mögül a kékben-zöldben-szürkében vibráló Balaton csillogott, a sínek fölötti telefonhuzalokon fecskék ültek csivogva, billegve, távolabb a víz fölött siklórepüléssel sirályok szántottak, időről időre a vízre csapva, majd szinte homorítva a magasba lendültek. Zsuzsi el tudta volna nézni órákig, talán napokig is ezt a nyugalmas, mégis ezernyi mozgással teli képet.

A szülei jutottak az eszébe, a poros kispesti udvar, a szürke, málló vakolatú ház, aztán Janó, a fiú kérges, kemény tenyere, ahogy megsimogatja az arcát, a szája erős dohányillata, ahogy csókot lehel a szájára, és azt mondja:

– Na, kisasszony, hogy megy az englis?

Janó nem tudott napirendre térni afölött, hogy Zsuzsi angol tagozatos iskolába jár. Ezt valami képtelen szabálytalanságnak tekintette. Miért nem marad a suszter a kaptafánál? Van gyár, van munkalehetőség Kispesten elég, de neki englis kell, képes naponta órákat villamosozni egy budai suliba, de úgyszólván le fog maradni, úgyse bírja a versenyt. Janó meg a fater nem nagyon pártfogolták ezt a budai életstílust, Zsuzsi új barátait, élményeit. Persze, nem is nagyon értették. De annak aztán végképp ellene voltak, hogy a padtársnője balatoni nyaralójában töltsön két hetet. Janó kerek pereg megmondta, mi erről a véleménye:

– Menj építőtáborba vagy olvasóba, vagy utaltasd be magad, de mit keresel te egy doktor úr lányának a galerijában? Egyébként meg vedd tudomásul, nem fogok közben a gumómon ülni, van itt lány Kispesten elég, talállok köztük megfelelőt, ha akarom.

Zsuzsi csak nevette Janót.

– Hát keress! – vágta oda neki hetykén.

Az apja nem jött ilyen egyenesen, neki más, körülményesebb útjai voltak. Zsuzsi kihallgatta szülei egyik esti beszélgetését. Kint aludt a konyhában, ami ugyan félig-meddig modernül lányszobának volt berendezve, hiszen hétközben nem is történt semmi ebben a konyhában, csak hétvégeken volt sütés-főzés. Az ajtót a szoba felé mindig nyitva hagyták, mert a konyhának nem volt ablaka. Leválasztott lakás volt. A szülők azt hitték, Zsuzsi már alszik.

Apa már a szemelt rizling alján járt, amikor elérkezettnek látta az időt a beszédre.

– Mari, ismered te ezeket a Vargákat? – kérdezte rekedten. – Miért hívták meg Zsuzsit?

– Miért, miért? – Anya hanghordozásával is jelezte, hogy a kérdésnek nincs az égvilágon semmi értelme. – Jóba vannak. Bori meg Zsuzsi. Egy padban ülnek, és segítenek egymásnak. Te nem is figyelsz oda. A lányodnak megy a kémia meg a biológia, a Bori meg a történelemben, irodalomban offé, ez náluk már a családban van..

– Hát éppen ez az – csapott rá apa –, ami a családban van. Hova kerül ott a Balaton-parton a lányod? Erre nem gondolkoztál? Miféle társaságba, milyen emberek közé?

– Emberek közé – visszhangozta anya határozottan.

– Megvetik a prolit – mondta apa, és kiitta a poharát fenéig.

– És te ezt akarod adni örökségül a lányodnak? – kérdezte anya szemrehányóan.

Apa elbizonytalanodott. Felkapta a fejét, és a feleségére bámult. Zsuzsi ezt nem láthatta, de észlelte a hosszú csendet.

– Na! – szólt rá anya sürgetőleg.

– Jó, jó, igazad lehet. De azért nekem gyanús az egész. Én nem engedném el Zsuzsit. Maradjon csak itthon Janóval. Az hozzá való srác!

Anya most már kitört:

– Hát nem, vedd tudomásul, hogy a Janó nem Zsuzsihoz való! Én tanárnőt akarok a lányomból, nem azért tanul, hogy a Janó mellett megint visszasüllyedjen oda, ahonnan már mi is kiemelkedtünk. Mit akarsz a lányoddal? Tönkre akarod tenni? Hadd menjen csak a barátnőjével, hadd lásson más világot, hadd érezze meg, hogy másféle élet is van, mint itt Kiszpesten, a te kedves Janód mellett. Reménytelen ember vagy te, Skravec, téged az atyaúrsten se vakar ki innen. Te nem akarsz emelkedni, te csak gürcölsz, de a lányodat is tönkretennéd, ha engedném. De nem engedem ám! Vedd tudomásul, hogy nem engedem. Inkább hallgass, mert ehhez te nem értesz, lásd be, Skravec, nem értesz hozzá!

Apa felugrott a székről, egyetlen mozdulattal felhajtotta a maradék borát, aztán dobálni kezdte magáról a ruhát. Zsuzsi csak a földre csapódó ruhadarabok nesztét hallotta, aztán még halk motozást, most az anyja vetkőzött le, s bújtt be a paplan alá. Aztán csend lett, vigasztalan és semmit se magyarázó csend.

*

Egyszerre csak rajcsúrozó, kiabáló félmeztelen alakok fogták körül. Körbeugrálták a padot, amelyen ült, szinte körtáncot lejtettek körülötte. A zűrzavarból Bori alakja vált ki, rámutatott Zsuzsira.

– Ez Zsuzsi, ha még nem tudnátok, a barátnőm. Egy padban ülünk a suliban, kitűnő kémiai meg bioszos. Fogadjátok szeretettel.

Tibi pózba vágta magát, a jobb karját magasra emelve szavalta:

– Milyen volt szőkesége, nem tudom már...

Szalonna, nem teljes sikerrel rá akart kontrázni:

– Szekszárdon születtem, a szőkéket szerettem...

Csaba elszégyellte magát.

– Hagyjátok már! Még azt hiheti, csupa idióta krapek nyaral Szepezden.

Zsuzsi végre magához tért.

– Az lehet, hogy idióták nyaralnak itt, de jó fagyaltot mérnek a cukiban.

– Ép gondolat, fagyaltot nekünk! – adta ki a jelszót Ági.

A menet megindult, s közben Bori igyekezett Zsuzsi mellé kerülni.

– Nem haragszol? – kérdezte óvatosan. Zsuzsi felhúzott szemöldökkel, kérdően nézett a barátnőjére. – Hogy nem ébresztettelek föl.

Zsuzsi legyintett.

A cukrászdában kezdetét vette az orgia. Pillanatok alatt tűntek el a teli pohár fagyaltok a feneketlen torkokban.

Tibi odaállt Zsuzsi elé, aki már alig győzte a fagyit, meghajolt, és azt mondta:

– Szenyorita, tekintse magát meghívottnak ma este, vonatindulás után a Berlászék kertjébe, szalonasütésre. Kóla is lesz. Az egész galeri, teljes bevetésben. Az est fénypontja egy két és fél kilós potyka, amely halászlévé lényegül át. Remélhetünk?

Zsuzsi egy szót sem értett az egészből. Nem is nagyon tudta, mit kell most tennie: hasonló stílusban válaszoljon, hallgasson, vagy csak egyszerűen bólintson? Bori oldalba bökte, és odasúgta neki:

– Zsuzsi, hamarosan mennünk kell, fél nyolckor indul a vonat, este aztán szünet. Mondd, hogy ott leszel.

Zsuzsi felállt az asztal mellől, még egy pukedlira is tellett, mielőtt megszólalt:

– Köszönöm, szenyor, a meghívást, remélem, zenéről is gondoskodik, mert anélkül...

Be sem kellett fejeznie a mondatot, a galeri harsány helyeslésben tört ki.

*

Elutazókat búcsúztatni a balatoni állomásokon külön szertartás. Sajnálni kell őket. Talán legelőször is azért, mert fel vannak öltözve városi ruhába, igazi cipőbe. Az itt maradók pedig hanyagul, gumisaruban, mezítláb pompáznak. Talán csak fürdőruha, köpeny vagy sort van rajtuk, mindenki láthatja, ők nem utaznak, ők balatoniak maradnak továbbra is. Az elutazók aggódalmasan méregetik a csomagjaikat: jó helyen álltak-e meg? Vajon milyen hosszú lesz a vonat? Hol fog megállni a megfelelő kocsi? A nemdohányzó vagy a büféskocsi, amelynek közelében szeretnék végigszenvedni az utat Pestig. Vargáék nem voltak igazi elutazók, mert nagyon könnyedén, szinte csomag nélkül álldogáltak az állomáson az egyik piros pad előtt, két könnyű műbőr táskájuk a padon.

– Ne aggódj, szívem – fordult oda Ormos néni anyuhoz, s ebben a tegezésben meg „szívem”-ben volt egy kis lekezelés is, de valami nem egészen megmagyarázható ujjongás is, hogy ő, Ormos Tamásné született Punguc Veronika, a hajdani summáslány, később a debreceni kettős posta igazgatójának neje, majd özvegye így egyszerűen leszívemezheti ezt a tudós úriasszonyt. – Minden rendben lesz, hiszen tudod, most már meleg vizem is van, amennyi csak kell. Tavasszal szerelték a bojleret. Szegény Tamásom nem akarta, mindig azt mondta, nem kell ide a nyaralóknak meleg víz, ne uraskodj, Veronika, ott van nekik a Balaton, az a lényeg. Persze hogy nem volt igaza, de hát, édesem, mit tehet egy asszony? Amíg élt, nem modernizálhattam. Csak most, hogy szegény Tamáskám – s itt Veronika néni arca síróra görbült.

Apu merev arccal állt a pad mellett, néha-néha igyekezett mosolyt erőltetni az arcára, de látszott rajta, hogy nem tud mit kezdeni a szóáradattal. Anyu azonban tudta, mit kell mondani.

– Persze, Veronikám, tudom, hogy nálad a legjobb kezekben lesznek a vendégeim. Elég rossz érzés nekem, hogy nem lehetek itt velük, s csak ez a két kotnyeles lány képvisel majd bennünket, de itt leszel te, Veronikám. Tudom, hogy rád mindenben számítani lehet.

– Majd ránézek én ezekre az ugrifülesekre is – bizonygatta a néni –, rájuk fér néha egy kis felnőtt inspekción.

Apu az órájára nézett, még legalább tíz perc volt a vonat érkezéséig, ő azonban siettetni szeretne volna az időt.

– Mindjárt itt a vonat, Éva – mondta, és jelentőségteljesen a feleségére nézett. Apu nem szeretne a zsúfolt programokat, mindig mindenhova korán indult és korán érkezett, szeretett céltalanul ögyelegni a tett színhelyén, végigment az utcán kétszer is, mielőtt becsöngetett a kapun. Ha színházba ment, jó félórával előbb a szemközti presszóban még felhajtott egy feketét vagy egy konyakot. Borcsa, remélem, minden teljesen világos – folytatta, s a hangja szokatlanul komoly volt. – A legfontosabb, el ne felejtse, Simonéknak el kell menniük Tapolcára, jelentkezni a rendőrségen. Lehet, hogy ezt nem tudják. Figyelmeztetned kell őket.

Ormos néni megérezte, hogy ő itt már teljesen fölösleges. Hirtelen felkapta a szatyráját a pad mellől.

– Te jóisten, nekem már rég a Pálfy Katiéknál kellene lennem! Megígértem, segíték a cseresznyebefőzésnél. Tudod, szívem – fordult ismét anyuhoz –, mi itt még befőzünk. Bezzeg ti, modern asszonyok... Hát akkor szervusztok, utazzatok jól, vizontlátásra mielőbb. Ne izguljatok, édeseim, minden rendben lesz, minden a legnagyobb rendben lesz... – Az utolsó szavakat már menet közben mondta.

– Aranyos ez a Veronika néni lelkesedett Zsuzsi.

– Csak egy kicsit sokat beszél – mondta szárazon anyu, s még teletömte Bori fejét mindenféle apróbb-nagyobb tudnivalóval, amiről ne feledkezzen meg, amit feltétlenül meg kell csinálnia, amire nagyon vigyázzon. Borinak már kétfelé állt a füle, végül apu véget vetett a szóáradatnak. Megfogta csendesen anyu könyökét, és azt mondta:

– Még nekem is van valami mondanivalóm. – Ebben a pillanatban csengetett az állomás telefonja, jelezte, hogy elindult a gyors Révfülöpről. Apu ismét az órájára nézett, aztán így folytatta: – Akármilyen történjék is, Borcsa, ne felejtse el, hogy nem vagy egyedül. Szólj csak bátran Csabának, Pista bácsi és Ica néni segítségére is számíthatsz.

Borinak Magdi néni rákja jutott az eszébe.

– De lehet, hogy Pestre kell utazniuk, apu. Csaba mondta. A mamuskának rákja van, kórházba vitték. – S nagyon félve, szinte suttogva mondta ki: – Csaba azt mondta, meg fog halni.

Apu a lányára nézett. Tudta, hogy a kislány nagyon szereti Csaba nagymamáját.

– Sajnos, így van, kislányom. Beszéltem Pista bácsival. Az édesanyja menthetetlen, de az orvosok szerint még legalább másfél-két hónapja van. Nem operálják, nincsenek fájdalmai, gyógyszerezik.

Ekkor tűnt fel a szerelvény a szepezdfürdői kanyarban. Mindenki felkapta a csomagját, s igyekezett előnyösen helyezkedni. Borcsa az apjára, Zsuzsi Éva néniére csimpaszkodott, elkezdődött a búcsúzkodás, amit csak a gyors ijesztő zakatolása és fékezése szakított félbe. Az utasok felszálltak. Apu és anyu már az ablakból integettek, amikor a szerelvény lassan kigördült az állomásról.

*

Berlászék telkén két házacska állt, mindkettő régi. Még Berlász nagypapa építette őket, jószerint a saját kezével, a harmincas évek végén. Mert a nagypapa kőműves volt, afféle pallér, aki tervezést és teljes épület-kivitelezést is vállalt. Több kőművessel dolgozott. A nagyobbik házban három szoba volt, ez az utcai fronton állt, hátrafelé üvegverandája is volt. A másik csak afféle nyári konyha, alacsony, majdnem sufniszerű épület, csapott tetővel, de azért aludni is lehetett benne, sőt fűteni is ősszel vagy télen. A nyári konyha előtt szőlőlugas, jó két és fél-három méternyire fölfuttatott, nemesített szőlőfajtákkal. Itt folytak az esti buli előkészületei. A lányok már vagdosták a szalonnát, hagymát, Bori a kétkilós potykával volt elfoglalva.

Néhány perce Csaba ellentmondást nem tűrő hangon jelentette ki, kezében tíz-tizenkét frissen vágott tölgyfa nyárssal, hogy a pontyucolás és előkészítés Bori feladata. Ehhez ő ért a legjobban. Letette a nyársakat, beszaladt a nyári konyhába, s egy jókora, simára gyalult kőrísfa deszkát tett le Bori elé.

– Ez, remélem, megfelel. Tibi szerint még az öreg Berlász pucolta rajta a halat.

Bori elismerően bólintott.

A magnót Gyszi hozta. A villany a nyári konyhába is be volt vezetve, így semmi akadálya nem volt annak, hogy pillanatokon belül felülvöltsön a rock.

– Milyen szalagjaid vannak? – kérdezte Zsuzsi, aki már hosszabb ideje nem tágított Gyszi mellől. Nem mintha Gyszi különösen érdekelte volna, a srác meglehetősen félszegen viselkedett. Sokat babrált a zsinórokkal, Zsuzsit jóformán észre sem vette. Zsuzsi számára azonban az est egyetlen ismerős pontja a magnó volt. Nem értette az izgatott nyüzsgést a halászlé meg a szalonnasütés körül. Efféle élményben neki még sohasem volt része.

– Four Tops, Tremoloes, Temptation – felelte Gyuszi, s most nézett rá először a kislányra. – Ismered ezeket?

– Naná felelte Zsuzsi, mit gondolsz! Hogy tudtál kiszúrni egyszerre ennyi menő számot?

– Apukám vette fel az üzemből – felelte Gyuszi közönyösen.

– Az üzemből? – kérdezte Zsuzsi értetlenül.

– Persze – mondta Gyuszi.

– Mi az apukád? – kérdezte Zsuzsi, és nem mulasztotta el, hogy az apukád szót egy kicsit gúnyos hangszíjjal megnyomja.

Gyuszi úgy tett, mintha nem vette volna észre a gúnyt, tovább babrálta a gépen, úgy válaszolt:

– Főmérnök, magnókat, rádiókat terveznek – mondta. Zsuzsiba beleforrt a szó. Csak hosszú szünet után tudta kinyögni:

– Ja, úgy könnyű. – Látta, hogy Gyuszi zavarban van, s ez felbátorította: – Magyar számaid nincsenek?

– Persze hogy vannak! Piramis, Fonográf, Skorpió... – és még sorolta volna, de közben meg akarta indítani az egyik szalagot. Elviselhetetlen vinnyogás jött a gépből. – A fene enné meg, úgy látszik, már megint rosszul kapcsoltam – mondta dühösen.

– Értesz te ehhez? – kérdezte Zsuzsi.

– Hát persze, bár...

– Apukád jobban ért hozzá, ugye? – gúnyolódott ismét Zsuzsi.

Gyuszi mérgesen felugrott a magnó mellől, majdnem feldöntötte a szalonnagerezdekkel és vágott hagymával teli kisasztalt, s rohant ki a tűzrakás közelébe, ahol Csaba ügyködött a nyársakkal. Hatalmas, világháborús bajonettel faragta a nyárshegyeket.

– Mi van? emelte fel Csaba a fejét.

– Valami nem stimmel a magnóval – felelte Gyuszi –, gyere egy pillanatra.

Csaba ledobta a nyársat, a tűzhely felé pillantott, ahol Tibi és Szalonna nagy igyekezettel rakták gúlába a száraz rőzsét, s egy-egy vastagabb keményfaágat is dugdostak közbe.

– Jó lesz, srácok. Kérdezzétek meg a lányokat, lehet-e már meggyújtani – szólt oda a két fiúnak gyorsan, aztán Gyuszival a lugas alá lépett. – Na, hol az a magnó?

Beszaladt a nyári konyhába, megnézte a csatlakozást, aztán vissza a géphez. Minden rendbenlevőnek látszott. Csaba babrálni kezdett a masinán. – Nincs ennek semmi baja. Nyomkodni kezdte a gombokat, visszafuttatta a szalagot, s indított. Pompás hangerővel, mélységben, magasságban isteni színekkel dübögni kezdett a szám: „Amit a legjobban szeretnél...”

– Jó lesz így? – kérdezte Csaba, és Gyuszira nézett.

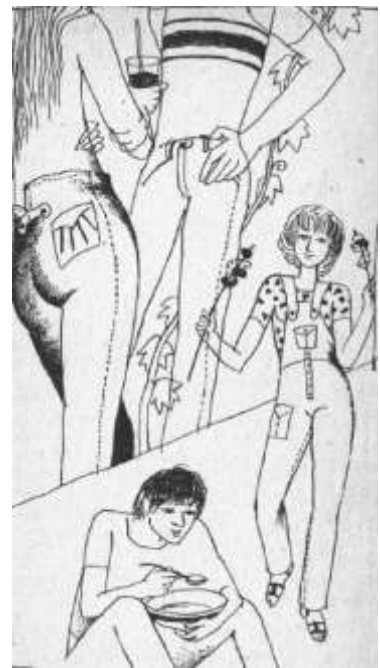
– Kösz felelte Gyuszi szégyenkezve. – Mi volt a hiba?

– Semmi felelte Csaba –, nem volt semmi hiba, csak...

Itt Zsuzsi közbevágott:

– ...érteni kell hozzá!

Csaba megsemmisítően nézett Zsuzsira, s már indult is a nyársaihoz. A kondérban már pirult a hagyma a zsírban, s elő volt készítve minden hozzávaló. Az apró halak, a szeletekre vágott ponty, s a galeri már el is helyezkedett a tűz körül, a szokásos felállásban. Tibi, a házigazda uralta a terepet, oldalán Tündével, Szalonna jó mozgású, telt, fekete hajú, de kék szemű hűgával, mellettük Szalonna Gyöngyivel, ők éppen nagy szerelemben voltak, és Szalonna mindent elkövetett, hogy ezt kifejezésre is juttassa. Átkarolta, simogatta a lányt, futó puszikat lehelt a karjára, vállára, mert Gyöngyin felül csak egy könnyű sárga pamuttrikó volt. Kissé távolabb a tűztől, már majdnem a

sötétben Laci és Ági ültek, szemmel láthatólag nagy dumában voltak, s közben szorgalmasan vakaróztak, mert ott már nagyon csíptek a szúnyogok. Hogy miről beszélhettek? Ki tudja? Bori, aki többször rájuk pillantott, meg mert volna esküdni, hogy a legújabb sporteredményeket vitatják meg.

Közben üvöltött a zene, a tűzzel Csabán kívül már senki sem törődött, pedig most volt rá szükség igazán.! A bográcsban már rotyogott a halié, belekerültek a potykaszeletek, s közben Csabának még arra is volt ideje, hogy feltűzködjön a szalonnagerezdeket a nyársakra. Bori rohant a tányérokért, s beleütközött Csabába.

- Vágtál kenyeret? – kérdezte sietősen.
- Nem. Azt is nekem kell? – kérdezte Csaba ingerülten.
- Vághatnál.
- Vágok.

Bori megenyhült. Bement Csaba után a nyári konyhába. A fiú az asztal mellett állt, s a világháborús bajonettel kenyeret szelt. Bori megvárta, amíg a kétkilós kenyér darabjaira hull, aztán hátulról átkarolta Csabát.

- Kösz, Csaba. Ne haragudj.

Csaba hirtelen megfordult, derékon kapta, szorosan magához húzta, és szájon csókolta.

– Ne marhászkodj! – tört ki Bori meggyőződés nélkül, s megindult kifelé a tányérokkal. – Hozd inkább a meritókanalat!

A halászlé pillanatok alatt elfogyott, a legjobban talán Zsuzsinak ízlett, aki boldogan megette Gyuszi részét is. Gyuszi nem szerette a halászlét, csípte a száját. Erősnek és durvának találta ezt az ételt.

– A norvég hallevest szeretem – mondta magyarázóan Zsuzsinak. – Különös ízek keverednek benne. Zöltség, babérlevél, ismeretlen fűszerek. De a halászlé! Pfü! Olyan, mint a szilvapálinka. Közönséges.

Zsuzsi fel volt háborodva. Ilyen finom halászlét még életében nem evett. Érezni lehetett rajta a rözse, a száraz bükkfa illatát, a halhús íze is egészen más volt, mint amit Zsuzsi otthon evett. Ennek a pontynak tiszta fehér húsa volt, nem volt semmi mellékíze. Még hogy norvég halleves! Szeretett volna rákiabálni Gyuszira, de mielőtt ezt megtehetné volna, egy tányérral Bori jelent meg a színen.

– Ezt neked hoztam, Gyuszi – mondta mosolyogva. A tányéron egy szép patkó alakú halszelet pompázott, olvasztott vajjal leöntve, rajta petrezselyem s mellette két szem főtt krumpli.

- Köszönöm – mondta Gyuszi, és csillogó szemmel nekilátott.

– Tudod, Zsuzsi – mondta Bori nevetve –, az ilyen művészfélékkel nagyon csínján kell bánni. Csak azért mondom, hogy tudd – és jelentőségteljesen Zsuzsira kacsintott.

Bori eltáncolt a lugasból, ki a tűz mellé, és Zsuzsi ott maradt Gyuszival, meglehetősen zavarban.

- Te művész vagy? – kérdezte végre összeszedve magát.

Gyuszi befejezte az evést, letette a tányért. Zsuzsira nézett.

- Mit hülyéskedsz?

– Bori mondta.

- Mert a képzőművészeti gimibe járok.

Zsuzsi elnémult. Gyuszi felélénkült a csendben. Megfogta Zsuzsi karját.

- Megnéznéd egyszer a rajzaimat?

- Persze – felelte Zsuzsi meggyőződés nélkül. – Miket rajzolsz?

Gyuszi most nem ért rá felelni, mert szalagot kellett váltania, ismét felüvöltött a szám:

„Amit a legjobban szeretnél...”

A tűz körül már párok táncoltak. Vörösre festette a lábukat a parázs. Égett zsír- és hagymaszag terjengett a levegőben.

Gyuszi az órájára pillantott. Te jóisten, fél tíz elmúlt! Nekem haza kell mennem.

– Sürgős? – kérdezte Zsuzsi kicsit megvetően. Gyuszi most cseppet sem törődött Zsuzsival, kirohant a lugas alól a tűz mellé, elkapta Csabát, aki éppen Borival ringatózott egy LGT-szám ütemére.

– Csaba, nekem mennem kell – mondta Gyuszi félénken. – A magnót itt hagyom. Szereld majd le, sziasztok!

Csaba el sem fordult Boritól, úgy intett Gyuszinak: menj csak, te marha, a magnóra ne legyen gondod!

Zsuzsiban különös gondolatok ébredtek. Ez a Gyuszi reménytelen srácnak látszik, mintha kilógna ebből a galeriból. Itt mindenkinek párja van, itt, mindenki tudja, mit akar, ez meg csak itt lóg-lóg közöttük, pedig lehet, hogy mindenkinek többet ér. Miféle gyerek ez? Művészpálya? Zsuzsi egyre inkább kíváncsi lett Gyuszira. Mi lenne, ha megpróbálnám kiugratni a nyulat a bokorból? Hiszen Gyuszi rajzol, a képzőművészeti gimibe jár. Zsuzsi idáig jutott gondolataival, mikor Gyuszi visszaért.

A fiú lesütötte a szemét.

– Haza kell mennem.

– Tudom.

– Ha tízig nem érek haza, áll a balhé.,

– És aztán?

– Nem akarom.

– Miért?

– Olyanok otthon a szövegek. Nem bírom ki.

– Mit törödsz vele?

– Majd egyszer elmondom.

Gyuszi megijedt ettől a mondatától. Mikor és mit akar elmondani ennek a lánynak?

– Jó, majd egyszer mondd el.

– Hát akkor megyek.

– Megyek én is – mondta Zsuzsi, s aztán magyarázatul hozzátette: – Itt én is éppen úgy fölösleges vagyok, mint te. – Honnan vette ezt a mondatot, maga sem tudta. Egyszerre közös nevezőre helyezte magát Gyuszival.

Mentek a girbegurba utcákon, és Gyuszi nem tudta, mit mondjon. Zsuzsi jobban feltalálta magát.

– Klassz itt. Nem is gondoltam, hogy ilyen klassz helyek is vannak a Balatonon. Csak egyszer voltam Szabadiban, beutalva. De az nem ilyen volt.

– Az északi part klasszabb – mondta Gyuszi szárazon.

Felettük csillagos ég, tejüvegszínű félhold, a bozótban cirpelték a tücskök, lent az országúton autók húztak el, s most hirtelen feltűnt a szepezdfürdői kanyarban egy vonat, hosszú kígyóként húzott el alattuk.

Zsuzsi ezt már nem bírta ki, belekarolt a fiúba. Gyuszi ettől hirtelen teljesen megváltozott. Már csak ötven-hatvan méterre voltak az Iglóiék villájától, s Gyuszi belefogódzott a kislány derekába.

– Kösz, hogy hazakísértél lehelte teljes izgalomban, de aztán elbizonytalanodott, s ha Zsuzsi nincs észnél, nem is történik semmi. Zsuzsi azonban észnél volt, ráhajolt Gyuszi arcára, egészen közel, szinte érintette, s amikor a fiú még mindig nem csókolta meg, ő ejtette rá a száját. Pedig lám, Gyuszi mégis tud csókolózni, talán könyvekből vagy festményekről tanulta – rémlett fel Zsuzsiban a gondolat.

Aztán mindketten futni kezdtek hazafelé.

3. SIR DANIEL LONDONBÓL

Zsuzsi és Bori másnap reggel későn ébredtek. Már jócskán fenn járt a nap, amikor Zsuzsi kiszédelt a teraszra, aztán gyorsan megmosakodott, magára kapkodta a ruháját. Elhatározta, hogy meglepi Borit: kész reggelivel várja.

Negyedóra se telt belé, már hozta a gombából a tejet, friss zsemlet és párizsit. Bori még mindig ágyban volt, az ajtónyitásra nyitotta ki a szemét.

– Mindjárt fél tíz – mondta Zsuzsi szemrehányóan. – Igazán felkelhetnél.

Bori nagyot nyújtózott és ásított.

– De jó lenne még aludni egy kicsit!

– Már itt vannak az angolok – mondta Zsuzsi, de egy kis nevetést nem tudott elfojtani, s közben kirakta a teraszra az asztalra a reggelit.

Bori kipattant az ágyból.

– Ne hülyéskedj! Mikor jöttek?

– Hát nem reggel kellett volna érkeznük?

– Kellene volna? Szóval még nem jöttek?

– Hát nem is tudod, mikor kell jönnük?

– Hogyne tudám! Ma! Szerintem bármilyen korán indulnak is Bécsből, legfeljebb déltájban érkehetnek Szepezdre.

– És ha mégsem Bécsből indulnak?

– Ne cikizz! – Bori most már egyre inkább felébredt. – Tudom, hogy Bécsből startolnak ma reggel. Megírták. – S amúgy pizsamásán nekiült reggelizni. Elhatározta, hogy ellentámadásba megy át. – Nagyon eltűntél az este. Kerestelek. Szalonna mondta, hogy Gyuszira ragadtál?

Zsuzsi zavarba jött.

– Ragadt a halál! Csak elégem volt a bulitokból.

– Pedig klasszak voltak a számok. A halászlé is...

– Nagyon csípős volt.

– A Gyuszinak – nézett jelentőségteljesen barátnőjére Bori.

– Nekem is.

– De egyezik az ízlésedek!

– Egyáltalán nem – vágott vissza Zsuzsi –, én sohasem ettem még norvég hallevest.

– Micsodát?

– Norvég hallevest. Gyuszi azt mondta, ő a norvég hallevest szereti, nem a halászlét.

– És mit mondott még?

– Nem sokat. Csak hogy nem bírja az öregei szövegét, meg hogy egyszer megmutatja a rajzait.

– Klasszak a rajzai, a festményei. Furcsa képeket is csinál, színes üvegből, kövekből. Érdemes megnézni, de hát tudod....

Zsuzsi határozottan kijelentette:

– Meg fogom nézni a rajzait, kíváncsi vagyok.

Bori még mindig nem tért egészen magához, összevissza kavarogtak benne a gondolatok. Csaba jutott az eszébe, Dani, meg hogy ennek a Zsuzsinak is ott van a Janója. Hallott róla éppen eleget. Zsuzsi most mégis a Gyuszi rajzaira kíváncsi, nem is nagyon valószínű, hogy a rajzaira. Elkapta az álmodozás: itt ez az ismeretlen és furcsa krapek, menő papája van, és rajzol, elég gügye, de művésznek készül. Mindebben van valami szokatlan, érdekes. Hogyan él egy ilyen srác? Milyen lenne járni vele? A képzelődés sokszor érdekesebb, mint a valóság.

Bori hirtelen felütötte a fejét.

– És ha a Janó itt lenne?

– Janó? – riadt fel Zsuzsi, aki közben kezdte összeszedni az ételmaradékokat. – Nem másra gondolsz te, Borikám? Neked most is Csaba meg Dani jár az eszedben; nem az én Janóm. Nyugodj csak meg, Janó egy pillanatig se lenne féltékeny Gyuszira, mert nincs is oka rá.

Bori elszégyellte magát. Felugrott, és utánaaszaladt a konyhában foglalatoskodó Zsuzsinak, és átölelte a vállát.

– Jó, jó, nem úgy gondoltam, nem is ismerem a Janódat. Tudod, hogy tényleg folyton Csaba jár az eszedben, illetőleg Dani, szóval... Azt hiszem, egy kicsit pácban vagyok...

*

Negyedóra múlva a két lány már a műúton sétált Szepezdfürdő felé. A déli nap erősen tűzött rájuk, tarka trikójuk villogott a fényben. A szembejövő autókat már messziről kémlték, de a Sebestyén-villáig, amely gyereküdülvő volt, s teljesen kihaltak látszott ebben a déli órában, egyetlen angol rendszámú kocsival sem találkoztak.

– Pedig most már igazán meg kell érkezniük – bizonygatta Bori, miközben leültek az út menti kis parkban felállított rovásirásos kőre. A villa hajdani tulajdonosa és építetője, a történészprofesszor vésette ezt a követ, amikor megfejtette a rovásirást.

Bori már mindent elmondott Zsuzsinak, amit a történéstről meg a kőről tudott, de az autó csak nem akart jönni.

– Nem tudják a címeteket? – kérdezte Zsuzsi.

– Dehogynem. Ormosékét is megírtuk.

– Akkor minek itt várni? Valami közbejöhett nekik türelmetlenkedett Zsuzsi. – Lehet, hogy csak holnap jönnek.

– Meg kell jönniük – erősködött Bori –, biztos vagyok benne, hogy megjönnek.

– Jó lenne fürödni egyet, nagyon melegem van.

Ekkor tűnt fel hirtelen a Terv-üdülvő utáni kanyarban egy sötétkék autó. Bori azonnal felismerte.

– Ott jönnek! – kiáltotta, leugrott a kőről, és rohant ki az út szélére integetni. – Megismerem a kocsit, Triumph, furcsán lapos az orra és sötétkék.

Zsuzsi is ott állt már az útpadkán, a sötétkék Triumph valóban fékezett, lekanyarodott melléjük, és megállt; Először Péter bácsi mosolygós feje vöröslött ki az ablakon, az angol kocsiknak jobb oldalon van a kormányuk, de aztán kinyílt a hátsó ajtó is, Dani ugrott ki rajta – Milyen meglepetés, hogy már itt az úton vársz – s hirtelen puszt váltott Borival, aztán Zsuzsit vette szemügyre. – Őt, azt hiszem, még nem ismerem. Kedvég tőletek nagyon, hogy jöttetek elénk.

– Ez Zsuzsi, a barátnőm és osztálytársam. Ő meg Dani.

Dani egy pillanatra mintha gondolkozott volna, aztán gyorsan kibökte:

– Szervusz – de aztán kicsit bizonytalanul Borira nézett. Eszembe jut már, ugye helyesebb volna mondani, szia – és nevetett.

Zsuzsi azonnal feltalálta magát, s felelt Bori helyett, aki fejfel belógott a kocsiba, és Panni néni arcára nyomot egy cuppanósat.

– Mindegy, így is jó, meg úgy is. Egyébként held Aztán hirtelen angolra fordította a szót:

– Are you not tired? This place here is wonderful, isn't it?

Dani felhúzta a szemöldökét.

– Tudsz te is ilyen jól angol? Csak tanultad az iskolában?

– Dehogyan tudok jól – szerénykedett Zsuzsi? –, Bori rengeteget vesződik velem, hogy legalább a négyesem meglegyen.

– Na, tőlem kapsz ötöst – vigyorgott Dani. – Ugye, mondtam jól?

– Ugorjatok már be, lányok szólta hátra Péter bácsi –, te, Bori, ide mellém, hogy felkalauzolj Ormosékhoz. Előbb ki kell pakolnunk, egy kis mosakodás sem ártana, mert megállás nélkül jövünk Bécsből ebben a melegben.

Ettől kezdve az események meggyorsultak. A Triumph néhány perc alatt felkapaszkodott a kövesúton a Dobó utcáig, s megállt Ormosék mindig virágokkal pompázó kertje előtt. Ormos néni meghallotta az autó motorjának zaját, eléjük szaladt a kertkapuig, s nagy szóáradattal fogadta távolról jött vendégeit. Összehordott hetet-havat a melegről, hogy milyen nyár lesz az idén, kevés az eső a kapásoknak, tudják-e, milyen jó bor terem erre felé, ismerik-e a juh farkot, ezt a régi Balaton-vidéki bort, meg hogy minden a legnagyobb rendben van a szobában, és – amire még Péter bácsi is felfigyelt egy pillanatra hogy már meghozta a törpe Zsófi néni az ebédet, ő meg is terített a verandán, hozzá lehet látni, ha éhesek, ő úgy látta, húsleves van finommetélttel meg lecsós sertésszelet, utána lekváros linzer.

Péter bácsi becipelte Dani segítségével a bőröndöket, Panni néni hozzálátott, hogy a bőröndökből kiömlő tohuvabohut valami értelmes rendbe kényszerítse a szobában. Bori és Zsuzsi elég tanácstalanul és tehetetlenül sertepertéltek Panni néni körül, Dani már a zuhany alatt állt. Ormos néni nagyon büszke volt arra, hogy villanybojlerja meg zuhanyozója is van, vendégei teljes kényelméről tud gondoskodni. Dani után Panni néni következett a fürdőszobában, közben Péter bácsinak még a kocsikörül voltak elintéznivalói, Dani pedig a két kislánnyal körbejárta a kertet. Minden érdekelte, a fák, a virágok, a bokrok magyar neve, s mindegyikről vagy legalábbis majd mindegyikről meg tudta mondani, mi a neve angolul. Végül Péter bácsi is bevehette magát a hön áhított fürdőszobába, Panni néni meg már az ebéd tálalásával foglalatostkodott. Ekkor történt a baj.

Péter bácsi piros fürdőnadrágjában büntudatos arccal jött ki a fürdőszobából.

– Azt hiszem, valami bajt csináltam a masinámmal. – S mutatta a kezében a villanyborotváját –, nagyot szikrázott a konnektor. Biztosan kivágta a biztosítékot, mert a villany sem ég.

Dani azonnal a veranda villanykapcsolójához ugrott Megpróbálta felgyújtani, de hiába.

– Nem – mondta, s idegességében most nagyon eltévesztette a ragozást –, ez sem égje.

Panni néni felnevetett. Ormos néni a kezét tördelte.

– Nem tesz semmit, nem tesz semmit – próbált kedélyeskedni, már hozta is a hokedlit, letette a veranda egyik sarkába a biztosítótábla meg a villanyóra alá. – Ugorj csak föl, kislányom – nézett Borira –, csavard ki azt a két biztosítékot, biztosan kiégett valamelyik.

Bori már fent állt a hokedlin, csavarta a biztosítékokat, de azok hibátlannak látszottak. Mindenki tanácstalan volt.

– Váltóáramú, kétszázhuszas, az amper pedig nem játszhat szerepet ezeknél a gyenge készülékeknél – mondta Péter bácsi, s a szemüvegét is feltéve vizsgálta a villanyborotvát. – Ej, de sajnálom, úgy látszik, valami baja történt, összerázódott az úton vagy mi.

– Ugyan, hagyd már azt a borotvát – szolt rá Panni néni –, nem ez a legfontosabb! Nem maradhatunk itt áram nélkül.

– Villanszerelőt kellene hívni – találta meg Péter bácsi a megoldást.

– Jaj, kedveském, villanszerelőt! Nagy urak azok nálunk – sápirozott Ormos néni. – Azt hiszem, a Pálfi nincs is itthon, valami építkezésen dolgozik Keszthelyen.

Borinak mentő ötlete támadt. Szól Csabának. Persze, Csabának kell szólnia, hiszen beszélt is vele erről, hogy bármi előadhatja magát. És Csaba remekül ért az elektromossághoz.

– Elszaladok Csabáért – mondta –, tíz perc az egész, az ebéd meg már úgyis az asztalon van. Tessék megebédelni, addig mi biztosan megjövünk. Csaba majd tudni fogja, mit kell tenni.

Bori már szaladt volna kifelé, Ormos néni csak bólogatott, Péter bácsi tovább vizsgálta a villanyborotvát, de Dani odalépett Borihoz.

– Tsaba? – kérdezte kissé furcsán ejtve a magyar cs hangot. – Ki az a Tsaba? Talán egy elektrikai szerelő?

– Dehogy – felelte Bori –, hát nem emlékszel? Az osztálytársam volt az általánosban, és egy házban lakunk Pesten, meséltem neked róla...

– A, persze, tudom már most, a Horvát fiú, alattatok laknak az Agancs Streeten, persze, persze...

„Hát ennek fogalma sincs róla, kicsoda Csaba? – csodálkozott magában Bori. – Hát csak ennyire figyelt arra, amiket meséltem neki? Ha csak egy csöpp érzéke van, ki kellett volna találnia, hogy Csaba nekem nem akar ki. Nem a Horvát fiú a földszintről.”

– Na, engedj, rohanok – tolt a félre Bori Danit, s kiszaladt a verandáról a kertbe.

Csaba elemében van. Alig köszön, csak Danit veszi egy kicsit alaposabban szemügyre: „Hát ez a szókeség, ez az az angol csodakrapek!” – gondolja, de a következő pillanatban már áll is föl a hokedlira a biztosítótáblához. Nézegeti a biztosítók menetét. Semmi.

– Itt minden rendben, Ormos néni – fordul az egyedül illetékeshez, a többieket levegőnek veszi.

– Dehogyan van rendben, édes fiam, nincs áram az egész házban – sápítozik a néni.

– Az én villanyborotvám a bűnös – lép most elő Péter bácsi, s mutatja a szerkentyűt a fiúnak.

Csaba még mindig úgy viselkedik, mint valami szerelő. Nem mutatkozik be, nem veszi tudomásul, hogy Bori vendégei az ő ismerősei is. Szinte ridegen mondja:

– Tessék csak ideadni. Hadd nézzem. – Hosszan vizsgálja a bakelit tokra írt betűket és számokat, aztán azt mondja: – Na igen, pompás egy darab, és nem ok arra, hogy kimenjen a biztosíték. Hacsak... – szaglászni kezd, és apró csavarhúzóval vesz elő a farmerja zsebéből Leül az ebédmaradékokkal teli asztalhoz, és óvatosan csavarni kezdi a tok összetartó csavarjait, leemeli a fedelet, a villanyborotva kettéválik. Csaba belepiszkál az ujjaival, alaposan szemügyre veszi az ujj hegyét. Még mindig nem szól semmit, beledugja az orrát is a tekercsek közé;

– Úgy látszik, átégett, átütött a tekercs szigetelése. Jó büdös, ami azt illeti. – Péter bácsi felé fordul. – Nem esett le ez a szerkentyű útközben?

– Nem, azt hiszem, nem eshetett le – mondja Péter bácsi. – Benne volt a bőröndömben.

– Pedig valami történt vele. Ki sem nyitották a bőröndöt útközben?

– Tegnap még használtam a bécsi szállodában.

– Érthetetlen – mormogja Csaba maga elé.

Most Péter bácsiban hirtelen felgyullad egy lámpa Persze. A vámnál, a hegyeshalmi vámnál. A vámos kinyitotta a bőröndöt, s ő olyan szerencsétlenül nyitotta fel a tetejét, hogy a szerszám tokostul kipottyant az aszfalra. Azon töpreng, mit mondjon a fiúnak, de azt már nem érdekli a borotva, letette az asztalra, s indul kifelé a verandáról. Néhány perc telik el, mire visszajön.

– Az oszlop csatlakozóbiztosítóka ment ki – mondja nagyon határozottan, és Ormos néni felé fordul. – Az ÉDÁSZ-hoz kell menni Révfülöpre, a Szöllősihez. Ezt csak ők tudják rendbe tenni.

– ÉDÁSZ? – kérdezi Dani, aki már hosszabb ideje nagyon nagy figyelemmel kíséri Csaba ténykedését, s közben Borit sem téveszti szem elől. Bori arcán ugyanis különös színjáték zajlik. Hol aggodás, hol büszkeség, hol félelem tükröződik az arcán, de egy pillanatra le nem veszi a szemét Csabáról.

– Észak-dunántúli Áramszolgáltató – mondja ki egy szuszra Csaba –, így hívják itt nálunk az elektromosokat.

Dani megpróbálja lemajmolni a szót:

– Észantúli árgáltató! – Maga is tudja, hogy ez nagyon rosszul sikerült, és elneveti magát. – Nem könnyű mindig ez a ti magyar nyelv.

Csaba is nevet.

Ormos néni megint a kezét tördéli.

– Most mit csináljunk?

Péter bácsi azonnal magához tér.

– Megyünk Révfülöpre az Észak-dunántúli Áramszolgáltatóhoz. Jól mondtam? – kérdezi büszkén.

*

Danit nem nagyon érdekli az Árpád-kori alapú templom, ennél sokkal különbeket láthat London környékén. Nem nagyon figyel fel a temető tizennyolcadik századi sírköveire, legfeljebb a feliratok régies helyesírását teszi szóvá. Annál inkább feltűnik neki, hogy a falu is, a villák is, mennyire részei még a szabad, át nem alakított természetnek. Zsuzsi, Bori és Dani alig mennek néhány száz métert, máris a falu szélén járnak, a futballpályánál, a pálya fölött pedig már kezdődik is az erdő, a vad bozótos tele virágokkal és gombákkal. Visszakanyarodnak a posta felé, embermagas, malter nélkül rakott vörös homokkő kerítések mellett sétálnak el, s a fogászati rendelő modern emeletes épületével szemben megállnak. Dani a feliratot olvassa:

– Cukrászda. Fagylalt. Hát ez igazán nagyszerű, hívhatlak meg benneteket egy kis fagylaltra? – kérdezi a kislányoktól.

Bemennek a kőfal kerítés kapuján, teraszosan kiképzett kerthelyiségbe lépnek, a sóderes talajon asztalok, székek, de néhány centivel odébb már rózsák, violák, mályvák, Dani számára ismeretlen virágok is akadnak, nem is győzi kérdezni a nevüket. Bori belép a belső helyiségbe, és már hozza is a fagylaltokat. Az asztaloktól a falu háztetőin át lelátni a Balatonra. A délutáni napsütésben párásán csillog a fodrozódó víztükör. Dani nem győzi magába inni a látványt, a fagylaltja szinte érintetlenül olvadozik.

– Nálunk Britanniában, ha valahol adódik ilyesmi elő, nagy pénzzel nagy haszonra csodálatos építenének. Felújított, mindenben modernizált parasztház, eredeti bútorokkal. Láttál, Bori, nálunk, ugye? Okáért példának, az a Saint Albans-i pub, emlékszel?

Bori bólogatott. Emlékszik arra a régi kocsmára, amelyben megkóstolta a gyömbérsört. Dániel belenyalt a fagylaltjába.

– De szebb is talán így, amint nálatok van. A régi nem mesterkéltséggel élheti tovább. – Zavartan nézett a lányokra, érezte, hogy nem egészen jól fejezte ki magát. Azt hinnem kell, azért megértitek, ugye?

– Persze – sietett válaszolni Bori. – De azért ez nálunk is nagyon ritka. Ez egy maszek cukrászda, övük a ház, a műhely, maguk sütik a süteményt, készítik a fagylaltot.

– Maszek? – kérdezte Dani értetlenül, de közben a távoli víztükrön egy fehéren libbenő folt, egy vitorlás keltette fel a figyelmét. – Nézzed ti csak! Az ott ugye vitorlás? Jól mondom?

– Jól – felelte Zsuzsi, s nagyon őszintén tört ki belőle a kívánság: – Még sohasem vitorláztam, egyszer nagyon szeretném kipróbálni.

– Talán arra is sor kerül – válaszolt Bori Zsuzsinak, aztán Danira pillantott. – A maszek azt jelenti, magánszektor, nem állami és nem szövetkezeti, hanem magán. Az a cukrászda egy kisiparos tulajdona – és még hosszabb magyarázatba kezdett volna, de ekkor mindhárman egy különös jelenés tanúi lehettek a szepezdi maszek cukrászda teraszán, és ez beléforrasztotta a szót Boriba.

Szalonna húga, Tábori Tünde jelent meg szélvészként, a szerelése mindent felülmúlt. Apró bikinije felett valami szóra sem érdemes, lenge és átlátszó köpenykét viselt, nem ért a derekánál lejjebb. Bori észrevette, hogy Daniban megállt a lélegzet.

– Ti itt? – vetette oda Tünde, és a szeme máris Danin állt meg. Bori ezt azonnal észrevette, de úgy tett, mintha csak a kislány csodálatos szerelésével lett volna elfoglalva. – Milyen fagyí van? – kérdezte Tünde. – Jaj, a citrom borzasztó, én a csokit szeretem a legjobban – s közben egyre csábosabb pillantásokat vetett Danira, úgyhogy Bori már semmiképpen nem kerülhette el a bemutatást.

– Nagyon klassz vagy, Tünde – mondta őszinte csodálatot mímelve, s még egy pillantással felmérte barátnőjét. – Csomagból van? – kérdezte félhangon, de közben már Dániel fele nézett. – Engedd meg, hogy bemutassalak: Dániel Szájmon – így mondta, hogy Tünde a lehető'

legkevesebbet értsen a névből –, Londonból, tudod – tette hozzá megint halkabban –, náluk voltam tavalyi Londonban.

Dani felállt a fagylaltja mellől, s elbűvölten hajolt meg a jelenés előtt.

– Dani vagyok – mondta, s magyaros kiejtéssel igyekezett folytatni –, Simon Dani.

Zsuzsi kívülállóként úgy érezte, nagy jelenet tanúja. Az egyik lány leég, a másik mindent bevet, hogy pillanatnyi előnyét érvényesítse. Sejtette, hogy Bori nagy reményeket fűz ehhez a Danihoz meg a két héthez, amit az angolok itt töltenek. „Na, Borikám – gondolta –, Tünde alighanem beleköp a levesedbe!”

Tünde a kezét nyújtotta Daninak, s odalehelte neki.

– Tünde, Tábori Tünde – és a következő pillanatban már levegőnek vette az egész társaságot, csak Danira vetett egy csábmosolyt. – Excuses-moi, de nagyon kitikkadtam egy fagylaltra – s azzal már libbent is be a pulthoz. Dani nehezen tért magához.

– Tud Tünde franciát? – kérdezte hirtelen.

– Gondolom, azt hiszi, angolul szólalt meg a te kedvedért – mondta Bori nem minden rosszindulat nélkül.

– Na, azért tudnod kell, Bori, nem nagy különbség. Az angol mondja: excuse me, magyarul így mondja; kérem a bocsánat.

– Bocsánatot kérek – helyesbített Zsuzsi nevetve. Ekkor újra megjelent Tünde, még a kezében volt kétforintos tölcsér fagylalt, de máris teljes fölénnyel indított:

– Szupra agg nők, az egész galeri a strandon! Remélem, nem akartok itt aszalódni? – Borira pillantva felmérte a helyzetet. Ez a csaj be van tojva, retteg a pillanattól, amikor Danikáját a galeri színe elé bocsátja! Ezért így folytatta; – Szőr Déniel természetesen a nap legfőbb attrakciója lesz, erről én gondoskodom.

– Mit mondott? – kérdezte Dani gyanakodva. – Mintha valami szórt emlegetett volna.

– Semmi, ne törődj vele – felelte Bori. – Megyünk a strandra. Szeretném bemutatni neked a barátaimat.

Közben a három lány Danit körülvéve már indult is lefelé a kövesúton a vasútállomás és a strand felé.

Bori szorongott. Mi lesz ebből? Tünde szemmel láthatóan kivetette a hálóját Danira. Szerencsére Csaba most éppen nincs itt, el kellett mennie Péter bácsival Fülöpre. De ha megjön? Mi lesz a következő napokban? Ezek nem ismernek kegyelmet. Ha megérik, hogy ő meg Dani... Szóval, hát ez nagy hülyeség, mi az, hogy ő meg Dani, hiszen nincs is semmi. Bori mégsem tudta eloszlatni a szorongását.

A sorompót is elhagyták már; Tibi jelent meg a strand kapujában lihegve.

– Már azt hittem, elvesztél valahol! – Odarohant Tündéhez, és átkarolta a vállát. Csak most vette észre Tünde mellett a szőke hajú, kicsit idegenszerűen öltözött fiút is. Kérdően nézett a lányokra, de mielőtt azok felelhetek volna neki, Tünde kissé elhúzódott tőle, s félig komolyan, félig viccesen azt mondta:

– Erről Bori illetékes nyilatkozni.

Most Bori szólalt meg:

– Ez itt Déniel, a londoni barátom.

– Naffene – csúszott ki Tibi száján, de még idejében sikerült elharapnia a szót, és lekezelt. – Hello, ájem Tibor Berlász.

Dani felhúzta a szemöldökét. Te is tudod angolt? – kérdezte mosolyogva. – Itt, úgy látszik, mindenki beszéli.

– Na, azt azért nem – válaszolta Tibi most már feloldódva –, ennyit minden suttyó tud.

– Suttó? – kérdezte Dani zavartan. – Ki az a suttó?

– Nem suttó, Dani, hanem suttyó – magyarázta Zsuzsi nevetve. – Persze, a ty nehéz neked. Azt jelenti, műveletlen paraszt, falusi kölyök.

A többi aztán már Bori legnagyobb megkönnyebbülésére ment magától. Pillanatok alatt bent volt a vízben az egész társaság, egymás után csobbantak a stég végén a galeritagok, és kialakult a szokott mezőny. Azonnal Szalonna és Zsuzsi állt az élre. „Persze, Csaba nincs itt!” – gondolta Bori, és igyekezett tempóit erősíteni, hogy Dani mellett maradjon. Dani azonban remek crawlozásával hamarosan az élen haladók közvetlen közelébe került, Borit messze elhagyva. Bori és Gyöngyi egymás mellett prüszköltek a sor végén. Mindketten szívesebben úsztak mellette.

Alkalmos pillanatban Gyöngyi odaintett Borinak.

– Ki ez a szőke görög isten? – Utolsó szavai már a vízben bugyborékolnak.

Borinak csak ennyire jutott ideje lélegzetvétel közben:

– Dani.

– Miféle Dani?

– Londoni haverom – prüszkölte vissza Bori.

– Londoni?

– Majd kint elmondom – hadarta Bori.

Bori érezte, hogy átjutott a hínárosra, és a Badacsony felé fordult. Engedte, hogy előbb Gyöngyi, majd Ági is elússzanak mellette, ő szinte állva maradt a vízben. A nap még elég magasan állt a koporsó alakú hegy fölött, de a színe már nem volt világossárga, egyre inkább sötétedett. A partvonal hosszan, remegően húzódott a szepezdi állomástól a csuki kiszögellésig, a révfülöpi öblön, Rendesen, Ábrahámon át a Badacsony felé. Bori nem tudott betelni ezzel a csodálatos képpel. „Ilyet festeni sem lehetne – gondolta –, ezt nem adja vissza senki ecsettel. Talán csak Egrynek sikerült elkapni belőle valamit. Amit ábrázol, jelentéktelenségek, egy csónak, egy partvonal, a víz és a szárazulat találkozása, de ami fölöttük, rajtuk lebeg!”

*

Csaba ott ült Péter bácsi mellett a Triumph első ülésén, és arra gondolt, hogy tulajdonképpen minden a legnagyobb rendben van. A tegnapi esti szalonnasütés Berlászéknál remekül sikerült, nem volt Boriban semmi nyoma bizonytalanságnak, úgy voltak ketten együtt a galeri kellős közepén, mintha soha semmi, még egy szőke angol srác érkezése sem zavarhatná meg őket. És ma is! „Lám, oltári baromságom újabb bizonyítéka – gondolta Csaba, minden pontosan úgy van, ahogyan Bori mondta. Máris a segítségemre volt szüksége. A féltékenység öl, butít és nyomorba dönt, egyszer s mindenkorra ki kell kapcsolni.” Közben csodálkozva látta, hogy bár Péter bácsinak a szepezdfürdői kanyarban fékeznie kell egy torlódás miatt, utána mégsem nyúlt a sebességváltóhoz, hanem nyugodtan taposni kezdte a gázpedált, és a Triumph engedelmesen gyorsult. Csaba nem tudta megállni, megkérdezte:

– Majdnem megálltunk, mégsem kellett kettesbe kapcsolni?

Péter bácsi elmosolyodott.

– Automata – mondta –, vagyis csak megálláskor vagy száz fölött kellene váltanom, de akkor is elég egy gombnyomás – s mutatta is a kapcsológombokat.

Péter bácsi nem bizonyult valami beszédes útitársnak, a hátralevő alig két kilométernyi útszakaszon Csabának csak egyszer kellett megszólalnia, hogy kanyarodjanak fel a Kővágóörs felé vivő útra. Ezt a néma kocsikázást Csaba férfias dolognak tartotta; eszébe jutott ugyan, hogy talán udvariatlanságnak tűnhet, lehet, hogy Péter bácsi arra vár, hogy kérdéseket tegyen fel neki, vagy hogy mutogassa a táj látnivalóit. Csaba azonban most túlságosan is el volt foglalva magával. Jókedve lett volna, hisz semmi másra nem kellett volna figyelnie, mint a pillanatnyi feladatra, hogy megtalálják Szöllősit, és elintézzék ezt a villanyügyet, de ugyanakkor két árnyék borult időről időre erre a jó hangulatra. A szőke, kék szemű, csodálkozó arcú angol fiú képe s egy másik, a nagymama betegsége.

Csaba szerette az apját, de inkább félt tőle, s ez a két érzés nem zárta ki egymást. Csodálta is, példaképnek tartotta, szinte mindent tőle tanult, olyan szeretett volna lenni, mint az apja. De nem mert a közelébe férközni, bizalmasodni vele, gyakran észrevette magán, hogy ha

négyszemközt maradtak, s neki nagyon fontos kérdései mondanivalói lettek volna, érthetetlenül megmerevedett, görcsbe rándult az agya. „A faterral szemben mindig leblokkolok – gondolta Csaba –, ez a helyes kifejezés, pedig semmi értelme, biztosan bennem van a hiba.” Sokszor találkozott apja szikrázó szemével, kemény, szinte szoborszerű arcvonásaival, sokszor érezte fizikai erejének fölényét. Pofonokat kapott, nagy pofonokat, s az már nemigen vette észre, hogy a pofonok után az apja kicsit félszegen vonul félre, s büntudattal gondol arra, megint olyan eszközökhöz folyamodott, amikhez nem lett volna szabad. Anya ilyenkor vagy nem is volt jelen, vagy ha igen, kiszaladt a szobából, úgy tett, mintha sürgős dolga akadt volna. Helytelenítette a férje szigorúságát, de jobbnak tartotta, ha nem szól bele. Legalább félóra, néha több telt bele, mire végre előkerült a nagymama, s ilyenkor mindig óvilági szövegeket mondott. Például ilyesmit:

– Na gyere csak, te kapcabetyár. Akármilyen gézengúz vagy, biztosan megéheztél. Főztem egy kis barátfülét – s már lökdöste is ki a konyhába, eléje rakta a tányért a gőzölgő étellel. – De aztán tartsd magad a betyárbecsülethez, el ne árulj!

*

Csaba majdnem elsírta magát ott a Triumph első ülésén.

Apja szombaton érkezett a háromnegyed tízes gyorsal.

Ok kint ültek a teraszon, Csaba a lámpa fényében keringő lepkéket figyelte. Anya meghallotta a kertkapu csikorgását. Kiszaladt apa elé a kertbe. Csaba nem hallott semmit a beszélgetésből, csak arra lett figyelmes, hogy sokára érkeznek ki a teraszra. Először az anyjára nézett. Halottsápadt volt. Csaba már ugrott volna, de most minden eddigi szokást felrúgva, apja lépett oda Csabához, és megcsókolta. A fiú érezte, hogy valami hideg és nedves van az arcán. Apja sírt! Csaba nem mert megszólalni. Ismét az anyjára nézett.

– A mamát kórházba kellett vinni – mondta még mindig sápadtan anya. – Meg fogják operálni.

Apja most összeszedte magát, de csak egy mondat erejéig.

– Nagyanyádnak rákja van – mondta, s a következő pillanatban már el is fordult, indult be a szobába, s Csaba hallotta, hogy hangosan zokog.

Ilyesmi még nem fordult elő Csabával, hogy apját sírni lássa! Ez az erős férfi, aki előtt neki sokszor megállása sincs, most úgy sír, mint egy gyerek. A nagymutter meg fog halni! Csabának legörbült a szája, kitört belőle a sírás. Ő sírhat, sírhat akár órákon át, de hogy apa is sír!

*

Szöllősi nem volt ott az ÉDASZ-irodában. Ki volt írva a bejáratnál: „Kettőtől négyig ebédidő.” De Csaba azt is tudta, Szöllősi hol lakik. Indultak tovább. A Triumph kifarolt az út széléről, aztán előre. Szöllősi ott ült a házba vezető lugas alatt, és egy vastag szivart pöfékelt. Csaba gyorsan ledarálta, miről van szó, Szöllősi a vállát vonogatta, majd holnap, holnap úgyis arra járnak a szerelőkocsival, más hiba is van Szepezden. Sok bejelentés érkezett. Péter bácsi azonban nem hagyta annyiban a dolgot.

– Kérem, Szöllősi úr – mondta –, nekem nagyon kellemetlen. Én vagyok a hibás a dologban, és nem szeretném, ha emiatt Ormoséknál nem lenne villany. – Nagyon elegáns mozdulattal nyújtotta a kezét Szöllősi felé. – Simon Péter vagyok, Londonból – s közben valami piroslott a kezében.

Szöllősi fogta a táskáját, s odaszólt nekik:

– Egy óra múlva ott vagyok motorral.

Csaba kérdően nézett Péter bácsira, aki rögtön megértette, miről van szó.

– Kocsival vagyok – mondta hangsúlyosan. – Kérem, tessék. Máris mehetünk.

*

Ormoséknál Szöllősi felcsatolta a pózنامászó vasakat, felmászott az oszlopra, kicserélte a biztosítékot. Csaba az oszlop alatt állt, s közvetítette Szöllősi jeladását. A teraszon kigyulladt a fény. Ezután gyorsan peregték az események. Péter bácsi kegyelemben elbocsátotta Csabát:

– Köszönjük, Csaba. Szöllősi urat nélküled is vissza tudom vinni Révfülöpre.

Csaba még udvariaskodni akart:

– Szívesen elkísérem – de Péter bácsi és Szöllősi már szálltak is be a Triumphba, s Péter bácsi már az ablakon kihajolva szólt ki Csabának:

– Ha Danit látod, mondd meg neki, ne maradjon el későig.

Csaba intett a Triumph felé, és boldogan rohanni kezdett a Dobó utcán végig. A galeri biztosan Szalonnáéknál gyülekezik, dül a pingpongesata.

Áginak nemigen volt ellenfele a lányok között, Borit kivéve, mert Borival sohasem tudta biztosan, hányadán áll. Ági fegyelmezett játékos volt. Mindig kiegyensúlyozottan játszott, megfontolta a leütéseket, adogatást alig-alig rontott, sokat mozgott, s bírta a legöldöklőbb iramot is. Borinál más volt a helyzet. Ha kedve volt a játékhoz, csodákra volt képes, győzött 21-10-re is Ági ellen, de ha más járt az eszében, 21-4-re is kikapott. Áginak most új, ismeretlen ellenféllel is számolnia kellett. Zsuzsi játékerejéről fogalma sem volt, s bizony minden ügyességére szüksége volt, hogy az első veszett játszma után a következő kettőt megnyerje. A harmadik csak 25-23-ra sikerült. A Zsuzsi elleni küzdelem annyira kivette az erejét, hogy Borival szemben már nagyon fáradtan játszott. A sikerek Borit felvillanyozták, szinte minden sikerült neki, elveszett labdákat mentett meg, és védhetetlen támadásokat vitt be Áginak. Mindkét játszmaját megnyerte, az elsőt 21-17-re, a másodikat már 21-11-re.

Dani elismerően tapsolt, majd gratulált Borinak, de a kislány észrevette, hogy Danit sokkal jobban érdekli Tünde pocsek játéka. Tünde értett ahhoz, hogy a legrosszabb mozdulatát is valami utolérhetetlen bájjal korigálja, s Dani le nem tudta venni a szemét róla, elbűvölte Tünde minden mozdulata. Nem is tudta megállni, hogy egy ilyen alkalommal rajta ne kapja Danit:

– Ugye, milyen bájosan esetlen? – kérdezte nem minden él nélkül, de Dani, lehet, hogy a magyar szavakat sem értve eléggé, lelkesen válaszolt:

– Charming – mondta, és a szeme elragadtatottan csillogott. – Ugye, Tünde angolban azt jelenti: fairy?

– Majdnem – mondta Bori dühösen, és elfordult.

Dani kissé értetlenül meredt Borira, de nem volt ideje, hogy további magyarázatot kérjen, mert ebben a pillanatban érkezett meg a pingpongasztal mellé Csaba. Bori kitörő örömmel fogadta:

– Na végre, Csaba, csakhogy itt vagy! Sikerült előhalászni Szöllősit?

Csaba is tele volt lelkesedéssel, hosszan mesélte a villanyügyet Borinak, aztán értesült az eddigi eredményekről. Ő is beszállt a bajnokságba. Nem kellett selejtezőket játszania, mindenki elismerte, hogy a fiúk bajnoksága közte és Tibi között dől el. Csaba ellenállhatatlan volt, két játszmat nyert, igaz, csak kis különbséggel, Tibi ellen.

Miközben a vegyes párosok zajlottak, Tibi fejében pompás terv született. Csaba dingije, Szalonnáék kalóza Gyöngyivel, akinek van vizsgája, ő meg elkéri a Terv-üdülőből a Rácék kalózát... Biztosan odaadják, majd megfőzi az apját, hogy írjon néhány sort, s már is együtt van egy csodálatos flottilla, három hajóval, s szinte mindannyian beleférnek. Korán reggel kellene indulni, bebarangolni a vizet legalább Füredig, hogy alkonyattal még haza is érhessenek. Olasz Ági Fedor Lacival már a második szettben állt nyeresre a Szalonna-Májér Gyöngyi kettős ellen, amikor Tibi, kellően kidolgozva magában a tervet, félrehívta Csabát.

– Mit szólnátok egy vitorlás túrához? – kérdezte titokzatosan.

Csabának azonnal megtetszett a gondolat.

– A dingivel benne vagyok – mondta rövid gondolkodás után. – Hogy gondolod? Hányan mennénk, és milyen hajókkal?

– Szalonnáék kalóza, ez biztos pont Gyöngyivel, neki van vizsgája.

– Feltéve, hogy Jóska megkapja az apukájától – mondta Csaba óvatosan, Szalonnát a keresztnévén nevezve.

– Ne hülyéskedj! Miért ne kapná meg? Majd megmagyarázza az apjának, hogy Gyöngyi vizsgázott vitorlás.

– Jól van, de ez még csak egy kalóz. Kis szabálytalansággal az én dingim kettő, a kalóz három személy. Hát a többiek?

– Én is szerzek egy kalózt – mondta Tibi kidüllesztett mellel.

– Rajzolsz egyet?

– Még ma este átmegyek a Terv-üdülőbe, ott nyaral apukám haverja, a Rác Zoli bácsi, remekül karbantartott kalóza van. Ezt csak bízd rám.

– Oké – egyezett bele nagy kegyesen Csaba –, ez a te dolgod. De ez még mindig csak legfeljebb nyolc fő. Ennyien férünk a hajókba. Mi lesz a többivel?

– Biztos vagy benne, hogy mindenki eljön? Ide a rozsdás bököt, hogy Gyuszit nem engedi az apukája.

Csaba bólintott.

– Akkor is tízen vagyunk.

– Kérdezzük meg a galerit – ajánlotta Tibi. – Lehet, hogy minden megoldódik magától.

A vegyes páros félbeszakadt a nagy hírre. Mindenki benne volt a vitorlás buliban, kettőt kivéve. Illetve őket meg sem lehetett kérdezni. Gyuszit és Zsuzsit nem találták sehol. Eltűntek, mint a kámfor.

*

Zsuzsi már a kertben mindent alaposan szerhügyre vett, a nyírott, gondosan locsolt gyepet, a kimért, egyforma virágokkal pompázó ágyásokat, a középén vörös kőalpból feltörő szökőkutat, a párnázott fekvőszékeket a teraszon. Ez egészen más világ volt, mint a Boriéké. A ház is nagy, több szobás. Gyuszi nem is a teraszon át vezette be a villába Zsuzsit, hanem hátrakerült vele, s közben bocsánatkérően mondta:

– Azért jövünk erre, tudod, nem akarom zavarni anyukámat. Apukám csak hétfvégeken jön le. Anyuka biztosan alszik. Éjszaka álmatlan, migrénjei vannak, ilyenkor alussza ki magát. Ugye nem haragszol, ha nem mutatlak be neki?

Zsuzsi kis híján elnevette magát. „Mit sóderől ez a srác? Nem háztűznézőbe jöttem. Felőlem tartsa meg az anyukáját magának, nem vagyok rá kíváncsi.” De csak annyit mondott:

– Dehogyan haragszom.

Gyuszi aztán bevezette Zsuzsit a saját birodalmába. Jókora meszelt falú, világos szoba volt, mindenütt rendetlenség, szétdobált festékek, ecsetek, szerszámok, állványok, szekrény helyett is lécekből összerótt állvány, ahová be lehetett rakni a kész képeket, rajzokat, a padlón is minden rendű és rangú szemét, összegyűrt papírlapoktól kezdve egészen a kötörmelékig. Az egyik sarokban rekamié, mellette háromfiókos sublót, a fiókok is rendetlenül kihúzva, ruhanemű meg papírok lógtak ki belőlük.

Zsuzsi zavarban volt. Megszokta, hogy egy szobában valamiféle eligazító rend van. Középen asztal, vagy ha nem, ülőhelyek oldalt a fal mellett, akárhol, amihez a belépő igazítani tudja a lépteit. Itt fogalma sem volt, merre induljon. Csak állt a szoba közepén, mintha romok tetején állt volna, és se szólni nem tudott, se lépni valamerre.

– Foglalj helyet – mutatott Gyuszi a rekamiéra. – Itt más ülőhely nincs.

Csodálkozva nézett Zsuzsi a fiúra. Eddig zavartnak, félszegnek, nagyon is esetlennek ismerte, most pedig mintha valami biztonság ömlött volna el rajta. Önkéntelenül engedelmeskedett a felszólításnak, és leült a rekamiéra. De nem mert kényelmesen ülni, úgy ült ott, mint valami vizsgán, kis híja, hogy nem tette karba a kezét. Zavartsága csak fokozódott,

amikor Gyuszi egymás után szedte elő a rajzokat, aztán a festményeket. „Szép, nagyon érdekes, ez igazán tetszik” – csak ilyeneket tudott kinyögni, pedig igazán nem maradt érzéketlen a látványtól. Mintha egy különös, eddig még sohasem látott világba került volna, olyan világba, ahol a látvány törvényszerűségei mások, mint a hétköznapi világban. De azért nem ünnepiességet érzett a képeken, inkább valami kemény és határozott egyszerűséget. Többnyire nem tudta volna megmondani, mit ábrázol, miről szól a kép, de később ezt el is felejtette. A vonalak, foltok, színek egyértelműeknek és tartalmasaknak tűntek.

Gyuszi észrevette, hogy a kislány minden képre szeretne valami okos megjegyzést tenni, ezért rászólt;

- Nem kell mondanod semmit.
- Pedig szeretnék.
- Mert udvariaskodni akarsz.

Zsuzsi most kezdte csak kicsit visszanyerni a biztonságát. „Ez a fiú azt hiszi, semmit sem értek abból, amit látok” – gondolta.

– Dehogyan akarok udvariaskodni – vágta oda dühösen. – Tényleg tetszik, amit csinálsz, s azt hiszem, értek is belőle valamit.

– Mit értesz belőle? – kérdezte Gyuszi majdnem gúnyosan...

– Nehéz megmondani – bizonytalanodott el Zsuzsi –, talán valami szigorúságot, fegyelmet...

Gyuszi meglepve kapta fel a fejét. Egyszerre elvesztette eddigi fölényét. Mindent visszarakott a helyére.

- Ebből elég volt.
- Megsértődtél?
- Á!
- Nagyon melléfogtam?
- Ellenkezőleg. Azt hiszem, a törvényt keresem, annak a törvényeit, ahogyan látok.
- Ahogy te látsz? Csak te?
- Hát?
- Ahogy mi látunk.
- Másokról igazán nem tudhatom...
- Pedig ők nem fogják megkeresni. Neked kell helyettük...

Közben már kisétáltak a szobából a kertbe, egy pillanatra megálltak a kertkapunál.

– Hát szia – búcsúzott Zsuzsi, és hirtelen megsimogatta a fiú arcát.

– Szia – felelte Gyuszi elvörösödve –, gyere máskor is.

4. AHOJ, KALÓZOK!

Bori addig ügyeskedett, míg végül is sikerült kettesben maradnia Danival a strandon, a nagy nyárfá alatt.

A vitorlázás elmaradt, Tibi ugyan átment még estefelé a Terv-üdülőbe, de nem kapta meg a hajót, csak egy nappal későbbre, mert Rácéknak vendégeik voltak, szükségük volt a vitorlásra. Bori nem is nagyon bánta, végre lesz egy nyugodtabb nap.

Korán ébredt, Zsuzsi még az igazak álmát aludta. Hat óra múlhatott, amikor Bori óvatosan felkelt. Hűvös volt még, de csak egy trikót húzott a fürdőruhája fölé. Átvágott a Dobó utca végén kezdődő kiserdőn, s a szőlők mellett felkanyarodott a kissampri rétre. Ezt a rétet azért nevezték el így, de csak családon belül, mert valaha, néhány évvel ezelőtt, amikor Bori még kisiskolás volt, sok-sok sampinyongombát szedtek rajta. A rét azóta megfogyatkozott, a falu felé eső szélén bódék, faházak nőttek ki a földből, néhol ház nélküli kerítések. Még néhány év, és a kissampri rét eltűnik a föld színéről – gondolta Bori szomorúan. Végigbóklászott azokon a helyeken, ahol emlékezete szerint azelőtt gombát találtak, de nem volt szerencséje. Csak egy vadrózsás, juharos bozót mellől reppent fel előle nagy csattogással egy fácánkakas.

Bori visszafordult. Most vette csak észre, hogy egész úton alig figyelt a külvilágra. Tele volt a feje gondolatokkal. Gondolatokkal? Talán nem is gondolatok nyüzsögtek a fejében, hanem képek. Dani kisfiús, mosolygó arca, Csaba markáns, szinte felnőtt komorsága. Pedig Dani két évvel volt idősebb Csabánál, mégis olyan kisfiús, mintha még dajkálni kellene, kényeztetni. Csabát nem lehet, Csabának az imponál, ha férfiszámba veszik. Aztán Tünde merült fel Bori képzeletében, tánclépésben lejtett a cukrászda előtt, riszálta, keltette magát Dani előtt. Dani behízeglő, kicsit lányos hangját is hallotta, amint azt mondja: Charming, a charming little girl, isn't she?

Mire visszaért, Zsuzsit már ébren találta a teraszon Megreggeliztek, aztán le a strandra, és Boriban ekkor megérlelődött az elhatározás: ma négyszemközt kell beszélnie Danival. Elvégre neki is vannak eszközei.

Bori a gumimatracon hever hason, fejét félrefordítva felel Daninak:

– Nem hiszem, hogy ez igazságos, Dani, a munkás-és parasztgyerekek között nagyon sok tehetséges van. Bírják a versenyt, pedig az értelmiségiek előnyben vannak.

Dani elgondolkozik.

– Nem igazságos persze, hogy beszél a pénz, a kutya meg ugathat, ha mer ugatni. De azért mégis más, ahol otthon művelt apuka, anyuka meg könyvek, esetleg még magánórák is. Hiába a tehetség, a képességek. Ahogy apa mondja, a pénz művelt miliővel jár együtt. Ez nem mindegy. Minálunk is inkább műveltség, mint pénz van. És hogy járjam Oxfordba, ahhoz még én papám pénze is alig elég.

Bori most elhatározza, hogy személyesebb tere tereli a beszélgetést. Felül a gumimatracon, rámosolyog Danira, úgy mondja:

– Neked mindenesetre sikerülni fog. Talán már az első év után ösztöndíjat kapsz. Neked érvényesülnöd kell, Dani. Nagy tudós leszel, világhírű! – S miközben ezt mondja, már a saját álomvilágában van, megint ő a világhírű nyelvészprofesszor felesége és jobbkeze, hirtelen el is tűnik előle a szepezdi strand képe nyárfástul, a délelőtti nap fényében csillogó habokkal, nem is hallja a gyerekúsztatóban sikítózó kicsiket, hátul a homokban focizó srácok kiabálását. Arra riad, hogy Csaba áll előtte, a képe komor, a hangja szemrehányó:

– Mit kuksoltok itt az árnyékban, ti... – De amikor Dani meglepődött arcára néz, lenyeli a gorombaságot, amit mondani akart. Elmosolyodik, sokkal barátságosabban folytatja: – Remek a víz. Ma még nem is fürödtetek.

Bori nehezen tér magához, az álomképek ugyan azonnal szétfoszlanak, de most a fenébe kívánja Csabát, víztől csorgó, magabiztos alakját. Dani azonban nevetve mondja:

– Fürödtünk azért, ültünk nyakig in social problems, ahogy mondja angol, társadalmi problémákban, ugye, Bori?

Csabát nem nagyon érdeklik a magyarázkodások. Leteszi a fejét a gyepre, két karjával, tenyerével alátámasztja, s a két könyöke meg a homloka háromszöge fölé emeli a testét. Úgy áll ott Bori meg Dani előtt, mint valami élő felkiáltójel.

– Wonderful! – kiáltja Dani udvariasan. – Csaba, te tanultál jógát? Láttam ilyet egy könyvben, nálunk sokan csinálják.

Csaba leereszkedik, s kicsit megvetően mondja:

– Kell is ehhez jóga! Fejenállás lendület nélkül, erőből.

– Gyakoroltad sokat? – kérdezi Dani.

Csaba nevet.

Bori még mindig reménykedik, hogy folytatni lehet a beszélgetést Danival, s ezért azt mondja:

– Menj csak, Csaba, mi is mindjárt megyünk, de szeretném befejezni a félbemaradt mondatomat.

Csaba is, Dani is kérdőn néznek a kislányra, de Borit, legnagyobb bosszúságára, Tünde megjelenése menti ki szorult helyzetéből.

Tünde teljes pompájában, minden gömbölyűségét és csáberejét bedobva jelenik meg, a kezében két tollaslabdaütővel, amit mond, az is ellenállhatatlan:

– Szór Déniel, ugye meghívhatom egy kis tollaslabdázásra? Remélem, nem ad kosarat. – A szája a füléig szalad, a szeme csillog, kétrészes fürdőruhája feszül, s már nyújtja is Dani felé az egyik ütőt.

Dani olyan ügyetlenül nyúl az ütő után, hogy az kiesik a kezéből. Mégis feltalálja magát:

– Avec plaisir, mademoiselle – s felkapja az ütőt –, te ugye tudsz francia? – s már ugrik is fel, teljesen meglepedkezve Boriról és Csabáról.

– Un peu, de azért jobb lesz, ha inkább te töröd a magyart, szép szőke herceg, mint én a franciát – nevet Dani arcába egészen közlelről Tünde.

Bori dermedten ül a fűvön. Csaba a jelenet egyetlen mozzanatát sem tévesztette szem elől. Figyelte Tündét, Danit és Borit egyszerre és egymás után. Neki Bori volt a fontos. Úgy érezte, most sok mindent megértett. „Lehet, hogy beletrampliztam a beszélgetésükbe – gondolja –, de ez semmi. Amikor Tünde megjelent, Bori arcvonásai megfagytak. Bori féltékeny. Félt, hogy Tünde elhódítja a Daniját.”

Dani és Tünde már a napsütötte gyepen röptetik a tollast, mikor Csaba végre megszólal:

– Gyere! – s a jobb karja hajlatába szorítja a kislány nyakát.

Bori hallgat, de engedelmesen követi Csabát a vízbe.

*

Az asztal közepén nagy tál őszibarack. Bori és Zsuzsi ebédelnek. A paprikás krumplit Bori főzte kuktában.

– Mi nem így főzzük a paprikás krumplit – mondja Zsuzsi tele szájjal.

Bori felpillant a tányérjáról.

– Miért, talán nem ízlik? – kérdi támadóan.

– Finom – feleli Zsuzsi meggyőződéssel –, csak a mienk szárazabb, nincs ennyi leve.

Bori vállat von.

– Én így szeretem, sok lével. Különben is kuktában főztem, így gyorsabb, de nehéz is lenne elfőzni a levét.

– Mit gondolsz, Gysuzsi szereti a paprikás krumplit? – kérdi Zsuzsi hirtelen.

– Nem hiszem – mosolyodik el Bori.

– Janónak a körömpörkölt, a paprikás krumpli meg a mákos metélt a kedvenc étele. Ebben a sorrendben. – Zsuzsi elmélázik, még enni is elfelejt. Gysuzsi meg Janó jár az eszében.

Bori közben végez a tányér étellel, és felsóhajt:

– Hű, de jóllaktam! – Neki is a két fiú jár az eszében, Csaba meg Dani. Lám, nem is tudja, mi Dani kedvenc étele. Simonék reggel mindig sült szalonnát vagy sonkát ettek tojással, teát ittak hozzá. Ebédelés nem volt, Péter bácsi bement az üzembe, ők meg Danival vagy néha Panni nénivel is járták a várost, s közben bekapkodtak valamit egy önkiszolgálóban. Néha komolyabbat is ettek, ebédeltek pakisztáni, kínai, sőt még magyar vendéglőben is, de Dani soha egy szóval nem árulta el, hogy van-e valami kedvenc étele. Mindent szeretett és semmit sem, nem lehetett rajta eligazodni. Este Panni néni gyors vacsorákat varázsolt az asztalra, félkész anyagokból, húst sütött, borsót, zöldbabot, karfiolt párolt és öntött le vajjal. Hát Csaba? Ez már tiszta sor. Elégszer hallotta Bori Magdi nénitől, Csaba nagymamájától, hogy a fiú legjobban a káposztás kockát szereti sok borssal, meg a kelkáposzta-főzeléket kolbásszal, még a bundás kenyér is jó helyezést kapott nála, s főleg ez utóbbinak Bori maga is tanúja volt nemegyszer. Bundás kenyeret maga is sütött többször neki, ha tanulás közben megéheztek.

Hirtelen kikap egy barackot a tálból, és Zsuzsihoz fordul.

– Milyen volt Gysuzsiéknál?

– Eleinte nagyon cikis.

– És aztán?

– Nagyon klassz! Mikor beléptünk abba a milliméterrel kimért kertbe, és Gyszi a migrénes mamáját kezdte emlegetni, úgy éreztem, nagy tévedés volt odamennem. Hátrakerültünk, úgy vitt be a szobájába, hogy ne zavarjuk az anyucikáját.

– Aha! – mondta Bori. – Ezt ismerem. Mit szólsz a szobájához?

– Elvesztem benne, nem volt előre-hátra, fenn és lenn, de amikor végre a rajzokat, képeket kezdte mutogatni, kezdtem magamhoz térni.

– Mondtam neked – fölényeskedett Bori –, érdemes megnézni. Lesz a srácból valami.

– Gondolod?

– Tiszta gyógyós, ha egyébként szoba állsz velem, de ha együtt van a képeivel...

– Ezt én is éreztem – lelkesedett Zsuzsi.

– Ennek a srácnak olyan csajra lenne szüksége, aki apucikája meg anyucikája helyett mindig mindenben mellette tudna állni, ez mindig gyógyós és pisis marad mindenben, csak egyben nem. A művészetben.

Zsuzsinak leesett az álla.

– Érdekes. Ilyesmit éreztem én is. De hát...

Bori elérkezettnek látta a pillanatot arra, hogy váltson.

– Ez az angol krapek is ilyen hátulgombolós.

– Dani? – kérdezte kétkedő arccal Zsuzsi. – Á, dehogya!

– Na, nem egészen úgy, mint Gyszi, de mégis – bizonygatta Bori.

– Azt hiszem, te át vagy ejtve, mert beleestél – mondta Zsuzsi gorombán.

– Beleestem ám a... Te estél bele Gyusziba – vágott vissza Bori.

– Jól van, hagyjuk ezt – mondta Zsuzsi békülékenyebb hangon. – De úgy látszik, te nem veszel észre semmit.

– Mit kellene észrevennem?

– Ez a te gyógyósod nagyon harap Tündére, és el is fogja a célját érni, ha akarja.

– Ez is bizonyítja, milyen kis hülye a Dani.

– A kisfiúk megijednek az ilyen csajoktól.

– Tünde úgy gyűjti a krapekokat, mint a trófeákat – mondta Bori majdnem szomorúan.

– Tünde, Tünde! – s itt megakadt Zsuzsi, nem volt benne biztos, hogy szabad-e kimondania, aztán hirtelen belevágott: – Tudod, hogy kinek riszálhatja magát az ilyen? Azt hiszed, a Tibi komolyan odavan érte? Tudják a fiúk, mennyit érnek ezek a riszálások, nekik sem ez kell. De ha nincs jobb! Daninak meg igazán jó. Két hétig van itt. És nyitott szemmel jár. Azt hiszed, nem vette észre, hogy te meg Csaba... – de a mondatot nem tudta befejezni, mert Bori dühösen vágott közbe:

– Hagyd a hülye szövegedet!

Zsuzsi egy pillanatra megsértődött, de aztán elnevette magát.

– Dehogya hagyom! Okos srác ez a Dani, mindent felmért néhány nap alatt. Nem akar légyként a levesetekbe pottyanni.

Bori nagyot nyelt, aztán úgy döntött, csak úgy kerülhet ki a zsákutcából, ha ismét témát vált.

– Nagyon tetszik neki itt. Utálja a pénzt, hogy náluk minden pénzre megy.

– Még nem is nagyon tudhatja, mi az – felelte Zsuzsi unottan.

– Dehogynem. Ettől függ az egyeteme.

– Majd az apja mindent elkövet.

– Nagyon tehetséges. Nyelvész akar lenni.

– Tudom – legyintett Zsuzsi. – A Gyszi meg festő!

– Igen.

– Az ő apukája is mindent elkövet.

Bori nem érti.

– Nézd, Bori, ilyesmit még nem mondtam neked soha! Neked könnyű, a te utad egyenes. Ha tanulsz, ha tudsz, ha van benned tehetség, meg is van rá a lehetőség, hogy tanárnő legyél. S ez még nem is a legtöbb. Elvégre az apukád tudós. De az én faterom rossz szemmel nézi, hogy angolt tanulok, hogy tanárnő akarok lenni, attól fél, elszakadok tőlük, hogy Janó is kevés lesz nekem, és beleesem valami rajzolt álomvilágba, és eltörik a gerincem. Vagy ha nem törik, hát majd hajlik, ellenük fordulok, elárulom őket. Nem akarja megérteni, hogy ha emelkedem is, azért még hűségesebb maradhatok, nem kell elárulnom semmit.

Bori nem fogta fel egészen barátnője szavait.

– Akkor mit eszel Gyuszin? – kérdezte élesen.

Zsuzsi azonnal visszavágott:

– Hát te Danin?

A lányok szikrázó, már-már ellenséges szemmel néztek egymásra. Egyik sem talált szavakat, amiket ki is lehetne mondani. Bori felállt, összeszedte a tányérokat és evőeszközt, s indult vele ki a konyhába.

– Ma én mosogatok? – kérdezte megváltozott hangon.

Négy óra lehet. Panni néni még ebéd utáni álmát alussza a szobában. Péter bácsi Danival, Borival és Zsuzsival a vén tölgyfák árnyékában ül a kerti asztal mellett, és a pipáját szívja. Ormos néni szerencsére nincs a színen, be kellett mennie a tanácsházára valami ügyes-bajos dolgával, így aztán nagy a csend. A fák árnyékában kellemesen hűvös van. Ormosék kertjében mindig kissé hűvösebb a levegő, mint máshol, a nagy fák miatt, most azonban még az ég is kezd beborulni. Felhősödik.

Péter bácsi délelőtt Tapolcán járt a rendőrségen Danival, hivatalosan jelentkeznie kellett.

– Magyarországon nincsenek kereskedők – mondja a bácsi mosolyogva –, itt senkinek sincs szüksége a vevőre. Szívességet tesznek az embernek, ha kiszolgálják.

Bori is mosolyog, de nem tudja, mit válaszoljon. Dani siet a segítségére.

– De mikor vették észre, hogy nem magyar vagy, udvariasak lettek nagyon egyszerre.

– Újabb rossz pont – feleli Péter bácsi, és kapargatni kezdi a kiégett pipát. – Csak apróságokra volt szükségem, igazán, de mikor valutát sejtettek a zsebemben, úgy bántak velem, mint valami lorddal.

Zsuzsi is kényszeredetten mosolyog, Bori is. Nem nagyon tudják, mit kellene most mondani.

– Egyszínű pamutpizsamát akartam venni, nem műanyagot. Nyáron nagyon beleizzadok a műanyagba. Hát azt hiszitek, kaptam? Pedig mikor rájöttek, hogy nem vagyok magyar, feltúrták az egész üzletet. Volt is pamutpizsamájuk, csíkos meg mintás, összesen négyféle, de egyszínű nem volt egyáltalán, se égen, se földön. Ilyen a legistenhátamögöttibb angol faluban sem fordulhat elő. S ha mégis, hát kivágsz egy megrendelőlapot valamelyik londoni nagyáruház katalógusából, s három napon belül megkapod postán. – Az utóbbiakat már egyértelműen Borinak magyarázta.

Bori nem akart vitatkozni, csak azt kérdezte:

– Nem is tetszett venni semmit?

– De igen. Megvettem egy csíkosat – felelte Péter bácsi, s közben újratömte a pipáját.

Mosolygósra igazított szájjal, de még kicsit bedagadt szemhéjakkal Panni néni jelent meg az asztalnál. Borosüveget és szódát hozott magával. A poharak ott voltak az asztalon. Csinált magának egy hosszúlépést, és felhörpintette.

– Nagyon szeretem ezt a balatoni bort – mondta sóhajtva –, s a koszt! – folytatta lelkesen. – Ezek a pörköltök, vadas marhahúsok, paprikás csirkék! Istenem, akármit csinállok Londonban, nem tudom utánozni. Más csirke, más a hús, más ízű minden. Hiába veszek magyar paprikát.

Bori és Zsuzsi szája széles mosolyra húzódott, Péter bácsié pedig egyre keskenyebb és szigorúbb lett.

– Nem iszol egy házmestert, darling? – kérdezte Panni néni békítően.

– Ház mestert? – kérdezte Dani megrendülten. – Hogy lehet meginni egy ház mestert, mami? Péter bácsi csak mosolygott. A magyarázatot Bori adta meg:

– A ház mester a lehető legkevesebb bor, a lehető legtöbb szódával. Ezt nálunk így nevezik. Van nagyfröccs, kisfröccs, hosszúlépés, és van ház mester.

– Én is kérek egy ház mestert! – jelentette ki Dani boldogan. – Ezt kell megkóstolnom.

Panni néni sorba öntött a poharakba egy-egy ujjnyi bort, aztán bőven spriccelte bele a szódát.

Péter bácsi is ivott egy ház mestert, de azért nem állta meg, hogy meg ne jegyezze:

– Nem hiszem, hogy egészségesek ezek a zsíros magyar ételek, a pörköltök meg a paprikások. Meg ez a sok nehéz bor. – És a feleségére nézett. – Itt vizet nem isznak az emberek. Meg kell csak nézni ezt a törpe Zsófi nénit. Ezek a parasztok itt generációkon keresztül csak bort ittak.

– A britek meg ittak gint meg whiskyt – kockáztatta meg Dani a vitát. – Ez a bor talán még mindig jobb, mint nálunk az a sok égetett szesz.

– Ahogy a magyar közmondás mondja, egyik kutya, másik eb – vágott vissza Péter bácsi. – Én már csak inkább maradok a teánál. Hidegben-melegben nincs annál jobb semmi.

– Én azért inkább a bor meg a fekete mellett szavazok mondta Panni néni, s felállt az asztaltól. – Gyere, darling, menjünk le fürdeni, mielőtt elered az eső, a gyerekeknek biztosan úgylis megvan a maguk programja.

A lehetőség adva volt, Bori, Dani és Zsuzsi éltek is vele, mert már előzőleg elhatározták, hogy sétálnak egyet az erdőben. A futballpálya felé vették hát útjukat, de közben Bori lekanyarodott a Honvéd-üdülő felé, hogy beszélhasson Csabáért. Nem akarta kihagyni a fiút a mai buliból, mert már egyre rosszabb volt a lelkiismerete, meg azt is szeretete volna megtudni, mi lesz a holnapi vitorlás túrával. Sikerült-e Tibinek megszerezni a hajót a Terv-üdülőből?

Csaba éppen az öreg világoskék Moszkvicsot mosta a kertben, mikor Bori benyitotta rá a kertkaput.

– Megjött Pista bácsi? – kérdezte a kislány meglepetten, az autóra mutatva. – Csak nincs valami zűr?

Csabának elég fancsali volt a képe, és Bori rosszat sejtett.

– Apa szabadságot vett ki. Felmegyünk Pestre. Meglátogatni mamuskát, még az operáció előtt.

– Akkor lőttek a vitorlázásnak – esett kétségbe Bori.

– Ki mondta?

– Fel kell menned Pestre.

– Fel hát. De csak holnapután, és estére már itt is vagyok. A délutáni gyorsal.

Bori megkönnyebbült.

– Hogy van Magdi néni? Mit mond apukád?

– Mégis megműtik. Az orvosok azt mondták, megpróbálják, amit lehet. – Csabából nagyon nehezen szakadtak ki a szavak. Közben gondosan szárazra törölte a kocsitetejét meg az oldalát, aztán nekiesett a szélvédő üvegnek meg az ablakoknak. Bori türelmetlenkedni kezdett.

– Dani és Zsuzsi kint várnak – mondta figyelmeztetően. – Fölmegyünk a pályánál az erdőbe.

– Mindjárt kész vagyok – lökte oda Csaba.

Bori leült az ajtó elé a lépcsőre.

– Tibi? – kérdezte.

– Nem tudom – mormogta csak úgy a foga közt Csaba;

– Nem kapta meg most sem?

– Mondom, hogy nem tudom. – Csaba már majdnem dühös, de aztán rájön, Bori mit sem tehet arról, hogy neki most egészen más jár az eszében. Nem, nem is a nagymutter, hanem Dani. A krapek ott vár kint az utcán, s ő most csak menjen velük, legyen jó elefánt, vagy talán

csapja a szelet Zsuzsinak, hogy Bori felébredjen? Talán ezt kellene, de ő ilyesmire képtelen, neki ez nem megy. Aztán csak annyit mond

– Biztosan megkapja.

Csaba elől Danival, mögöttük Bori Zsuzsival már a cukrászdánál járnak, amikor Tündébe botlanak. Rojtos szárú, feszülő farmer, majdnem átlátszó piros trikó van a lányon, s azonnal lecsap áldozataira.

– Hello, boys and girls! Merre lesz a séta, ha nem vagyok indiszkrét?

Csaba utálja ezt a stílust. Elég barátságtalanul vágja oda:

– Csak úgy megyünk az orrunk után! – De aztán eszébe jut, hogy neki Bori meg Dani miatt most is jól jön majd ez a szélvészisasszony. – Nem volna kedved, tündi-bündi, egy kis erdei sétára? Esetleg Szór Dániel karján?

Mire Bori és Zsuzsi odaérkeznek, Tünde meg Dani már messze elől ügetnek az erdei ösvényen, s csak jókedvű, boldog viháncolásuk hallatszik hátra.

Csabának, de főleg Tündének ismét sikerült keresztülhúznia Bori számításait. Remélte, az erdei sétán majd alkalma lesz Danival négyszemközt beszélgetni, hiszen ahhoz, hogy Csabát néhány percre átjátssza Zsuzsinak, csak egy kis ügyességre lett volna szükség. Így azonban, hogy Tünde is bekapcsolódott az együttesbe, Borinak elmegy a kedve az egésztől, a legszívesebben azonnal visszafordulna. Ezt azonban nem teheti. Szótlatlanul, majdnem mogorván megy Csaba és Zsuzsi mellett. Dani és Tünde már teljesen el is tűntek a szemük elől. Csak amikor kiérnek az erdei ösvényről a Bálint-hegy alatti régi szőlőkhöz, akkor pillantják meg őket. Ott ülnek egy régi pince előtt bizalmas közelségben, és szemmel láthatóan nagyon jól érzik magukat.

A Bálint-hegy alól Viriusz-telep felé, a Bödi-forrás vize mellett ereszkednek le, meglehetősen nyomott hangulatban, legalábbis ami Borit illeti. Zsuzsi el van foglalva a táj szépségeivel, néha igyekszik is Borit szóra bírni, de belőle csak rövid tömondatok buknak ki. Csaba magában kuncog, örül annak, hogy Bori befürdött ezzel a sétával, de ugyanakkor szíve legmélyén nem tud szabadulni valami szomorúságtól. Hát ő már csak annak örülhet, hogy Bori leböngött?

A Sellő csárdánál Tibivel találkoznak, aki lelkesedve újságolja:

– Minden oké, megkaptam a hajót, már át is hoztam. – s mutatja, hogy a hajó ott ringatózik a strand melletti öbölben.

*

Hajnal előtt még zuhogott a zápor Szepezden, mire azonban a nap felkelt, csak távol, a somogyi partok felén látszott a sötét esőfelhők csíkja. „Mégiscsak szép idő lesz” – ujjongott magában Csaba, amikor öt óra után néhány perccel fürdőgatyában kiszaladt a kerti csaphoz. Szerette ezeket a vademberi mosdásokat, locsolta, pocskolta a vizet magára, és prüszkölt, hadonászott, aztán a kora reggeli hűvösségben libabőrösen öklözni kezdett mintha valami láthatatlan nehézsúlyú ellenféllel vívna. Balhorog, jobbegyenes, az ütései pontosan csattantak az ellenfél arcán. Vége a menetnek. Csaba helybenfutásba kezdett, az izmai összerándultak, majd ellazultak. Isméi bokszoló állásba helyezkedett, a bal öklét védően tartotta maga elé, s mintha igazi ellenféllel állna szemben, leste a pillanatot, amikor beviheti a nagy ütést. Megdöbbenve vette észre, hogy Dani lányos arcát látja maga előtt, a szőkeség mindkét öklét maga elé tartotta, hogy biztosabban védhesse a kiszaladó egyeneseket. Csaba abbahagyta, ismét táncolni kezdett. „Hülyeség – gondoltja –, már tiszta hülye vagyok ezzel a Danival, pedig ha mégis rá kerülne a sor, talán meg se tudnám ütni.”

Csaba már este mindent gondosan előkészített, az apja is átnézte a zsák tartalmát, s rátukmálta a vízhatlan anorákot, „nagyon bizonytalan az idő!” felkiáltással, meg egy laposfogót, „soha nem lehet tudni, mire kell”. Csabának most legfeljebb két-három percre volt szüksége, hogy felrángassa a farmerjét, s már indult is a cukrászda felé, hogy a felső úton a Dobó utca felé kerüljön. Be kell szólania Boriért. Biztos volt benne, hogy már felkelt;

találkozhattak volna lent az öbölben, a hajónál is, Bori nem késett volna egy percet sem, efelől nem volt Csabának semmi kétsége, de szívesen ment érte, jólesett neki ez a férfias szolgálat.

A vörös karikákban forgó nap már a víz felett volt, a Balatonból sűrű párák szálltak fel, s szinte valószínűtlen holdbeli hangulatot varázsoltak a tóra. Csaba csak egy pillanatra állt meg, aztán nekiiramodott, puha talpú gumicipőjében végigrappolt a posta, majd a gyógyszertár mellett, s néhány percen belül már ott lihegett Boriék kertkapuja előtt.

Csaba remélte, hogy noszogatnia, siettetnie kell a lányt, de Bori már ott ült a lugas mögött a lépcsőn, ócska, rojtos szárú farmerjában, mellette a cucca, s kicsit aggódalmasan nézett rá.

– Milyen idő lesz, Csaba? – kérdezte. – A meteorológia nem a legjobbat jósolja.

Csaba fölényesen legyintett.

– A meteorológia! Kit érdekel?

– Úgy látom, levelet kaptál.

– Ne izgulj!

– Tibi miatt félek, tudod, hogy kezdő, s nem ismeri sem a vizet, sem a hajót. Még sohasem volt hosszabb túrán, csak itt a partok mentén szórakozott. Aztán meg biztosan nagy akar majd lenni Tünde előtt, meg hát...

– Meg hát Dani előtt is, mi? – fejezte be helyette Csaba, de legyintett. – Ne féltsd, majd odafigyelünk rá, ha valami marhaságot csinálna. Kész vagy? Mehetünk.

Bori azonnal föltápáskodott a lépcsőről, de megjegyezte:

– Hat óra sincs. Fogadni mernék, még senki se lesz lenn az öbölben.

– Na és? Legalább szemügyre vehetem egy kicsit a hajókat.

Leértek a strand melletti öbölbe, ahol a hajók horgonyoztak. Csaba belegázolt a vízbe, végigjárta mind a három hajót, mindent szemügyre vett, megvizsgált. Bori közben a parton a noteszába firkált. Amikor Csaba újra kigázolt a partra, jelentette:

– Megcsináltam a beosztást.

Csaba rosszat sejtett, ezért sietett a válasszal:

– A dingiben csak ketten lehetünk.

– Ketten? – kérdezte Bori élesen.

– Igen. Te meg én.

Bori arca elfelhősödött.

– Nem tehetem meg Danival.

– A dingi kétszemélyes – jelentette ki Csaba szakszerűen és fensőbbbségesen. – Én nem kockáztatok! – Kivette Bori kezéből a noteszt. – Ez nem jó. Figyelj. A dingiben mi leszünk ketten. A Táboriék kalózát Gyöngyi vezeti Szalonnával, és Zsuzsi az utasuk. A harmadik hajóba Tibi a parancsnok, ez a flotta leggyengébb pontja, mert sem Tünde, sem Dani nem értenek semmit a vitorlázáshoz. Tibi sem sokat, ha meg is van a vizsgája.

Bori tiltakozni és vitatkozni akart, de erre már nem volt ideje, mert a túra résztvevői hirtelen rajtuk ütöttek. Szalonna és Tibi nagy zsákokat cipeltek, Dani kis motyóval jött, a három lány még könnyebben.

Csaba azonnal át akarta venni a parancsnokságot, ki akarta osztani a helyeket, de Dani odalépett hozzá.

– Csaba, kérlek, mutatnád meg nekem ezeket a hajókat? – s máris gázolni kezdett befelé a vízbe. Csaba utána. A nagyjából keleti-északkeleti széllel szemben lavírozva haladtak Zánka, majd Akali-Dörgicse magasságában a Balaton közepe felé. Az élen Csaba és Bori a dingiben, mögöttük Berlász Tibi Tündével és Danival s végül Szalonna hajója, Gyöngyivel a kormánynál, Zsuzsival a padlódeszkán. A szél nem volt éppen kedvező, csak krajcolva, azaz cikcakkban lehetett haladni a kívánt irányban, de ez Csabát és Borit is tulajdonképpen megnyugtatta. Ha keleti-északkeleti a szél a Balatonon, abból nem lehet semmi baj.

Csaba éppen nagyot fordított a kormánylapáton, s balra vágta ki a vitorlarudat, hogy meginduljon a jobbkrajcon a víz közepe felé, amikor meghallotta a kiáltozást. Hátránézett s látta, hogy Tibi szélbe áll a kalózzal, s mögöttük Gyöngyi is követi a példát.

– Ahoj! Csaba! Ahoj! Álljatok szélbe! Fürdünk! Csaba mérgeződött egy kicsit, s úgy tett, mintha nem hallotta volna, de aztán Bori odaült mellé a hátsó padra.

– Nem hallod, Csaba? Fürödni akarnak.

– Szabálytalan – ellenkezett Csaba –, elsodorja a szél. a hajót. Majd fürödhetnek eleget... – de Borira pillantva belátta, semmi értelme az ellenállásnak.

A dingi perdült, mert Csaba közelebb akarta vinni a hajót a két kalózhoz. Mindhárom hajó szélbe állt, s körülöttük már egymásra csobbant a víz. Utoljára Csaba ugrott fejest a dingi széléről, hosszan elúszott a hajótól, aztán vissza. Neki ebből elég volt ennyi is. Már újra ott ült a dingi kormányánál, amikor hirtelen Bori húzódkodott fel mellé a dingi faránál.

– Kiabálj rájuk, Csaba, fejezzék be! Elég volt a pancsolásból!

– Hadd fürödjenek – ellenkezett Csaba –, még te is visszamehetnél, ne félj, vigyázok én a hajókra.

Bori majd hogy el nem pityeredett. Csaba csak most figyelt fel a dingitől nem messze lejátszódó hancúrozásra.

Dani éppen Tünde alá úszott, aztán közvetlenül a háta mögött bukkant ki, a két test összeforrott, mintha Tündének csak karja, Daninak csak lába lett volna. Csaba felnevetett.

– Jól csinálják!

Bori lesújtó pillantást vetett Csabára.

Tünde most hirtelen eltűnt, mintha lehúzta volna valami vízi szörnyeteg, Dani kétségbeesetten forgatta a fejét a víz fölött, de nem találta sehol a partnernőjét, aztán hirtelen visongva, csiklandósan kacagni kezdett. Kinyújtotta a karját, s ebben a pillanatban az ő hátán tűnt fel Tünde feje. Most Tündének volt csak lába és Daninak csak karja. Aztán hirtelen mindketten eltűntek, csak a víz hullámozása jelezte, hogy ott vannak a felszín alatt, s ki tudja, mit csinálnak.

– Adj jelt, Csaba. Indulnunk kell – mondta Bori határozottan. – Ebből elég volt.,

Csaba ujjongott, de azért megsajnálta Borit.

– Ahoj, kalózok! Indulás! Fürdést befejezni! – kiáltotta.

Napbarnította, víztől csöpögő bőrrel másztak be a gyerekek a hajókba. Csaba el volt foglalva a dingivel, de amikor Bori arcára tévedt a tekintete, megértette, hogy ismét valami fontos történik a vízben.

Dani mindkét karjával átölelve segítette fel Tündét a kalóz farára, nevetve túrta, hogy a lány előbb a kél összekulcsolt tenyerébe, majd a vállára, sőt egy pillanatra a fejére lépjen. Csaba elsodálkozott, mikor Dani azután egyetlen lendületes mozdulattal húzta fel magát a kalóz oldalára.

– Ahoj, kalózok! – ordította el magát Csaba ismét. – Indulás! Irány a füredi kikötő. Jó hajózást! – Azzal már szelet is fogott a dingivel, s kifelé kezdett krajcolni az aszófői partok felé. Csak néhány perc múlva merte lopva Borira emelni a szemét.

Fátyolos, majdnem a sírás határán lebegő volt Bori kékszürke macskaszeme. Csaba kis híján ismét megsajnálta, de aztán inkább hülyének tette magát.

– Mit gondolsz, mit szól ehhez Tibi?

Bori elvörösödött.

– Mihez?

– A szőke herceg nagyon ráharapott Tibi tündérkéjére!

*

Csaba a dingivel jobban ki tudta használni a gyenge, gyakran változó irányú szelet, mint a kalózok, s így jókora előnnyel futott be a füredi kikötőbe. Volt ideje kiválasztani a megfelelő helyet, a hajóállomástól jobbra, a móló délnyugati oldalán. Mire Gyöngyi befutott Szalonnáék

kalózával, Csaba már kikötött, leszerelte a vitorlát, mindent rendbe rakott, s jobbra-balra egy-egy helyet foglalt az érkező kalózeknak. Gyöngyivel nem is volt semmi baj, simán, minden koccanás nélkül kikötött a dingi mellett. Utolsónak Tibi lavírozott be, elég bizonytalanul, de azért megemberelve magát. Szemmel láthatólag nagyon dühös volt. Bori pontosan értette, miért. Már útközben kiderült, hogy Dani nem teljesen járatlan a vitorlázásban, el-elpötytett egy-egy nagyon szakszerűnek hangzó angol szót, amiből Tibi persze semmit sem értett, de az istennek nem fogta volna meg a kormányrudat, mert nem akart elszakadni Tünde mellől. Tibi szeme egyre vadabbul forgott, amikor látta, hogy vadítja a lány az angol srácot, ismerte a fogásait, magán is tapasztalta már, s most sehogy se tudta beletalálni magát a szerepébe. Hogy ő furikázza itt ezt a két dürrögő majmot? Hogy jön ő ehhez? Néha meg-megpróbált rámondolni Tündére, de a szavai úgy peregetek le a lány barnára sült feszes bőréről, mint a vízcseppek. Dani is csak akkor szakította ki magát Tünde varázsából, amikor a füredi kikötő bejáratán túl majdhogy el nem vitték a horgászok fenekező zsinórjait, aztán kis híján zátonyra futottak a vitorlaskikötő szélénél.

– Te rosszul látod az irányt? – kérdezte Dani csodálkozva Tibitől. – Vagy elromlott a kormánylapát?

Tibi csak dühösen legyintett, s mivel közben észrevette Csaba és Szalonna vad integetését, egy merész mozdulattal átvágott a balcsapásra, és megindult nagy irammal a kikötőhely felé.

Dani rákiáltott:

– Tibi, te vigyázz, nagyon túl sok lesz a sebesség!

Tibi ezt már nem tűrhette gorombaság nélkül.

– Sok bizony, mert ajtóstul rohansz a házba! – De aztán maga is megbánta a gorombaságát, annál is inkább, mert Tünde azonnal rávágta:

– Mit hülyéskedsz, Tibi? Úgysem érti.

– Fő, hogy te érted – dobta vissza a kesztyűt Tibi, Közben a hajó vészesen közeledett a kibetonozott mólóhoz.

Ezt már Dani végképp nem bírta.

– Így egyenesen nyársaljuk fel a dokkot! – kiáltott nem túl értelmesen. – Közelíteni kell oldalról, aztán hirtelen fordulva becsúszni a helyünkre.

– De okos vagy! – replikázott Tibi. – Hát miért nem csinálod te? – De azért megfogadta a jó tanácsot, s úgy ahogy sikerült is végrehajtania.

Tibi hajóját közös erővel hamar leszerelték, mindenki magához vette a pénztárcát, órát, s megindultak a színesen zajgó mólón a Matróz vendéglő felé. Dani nem győzte kapkodni a fejét útközben, nem csupán a látvány miatt, de hol angol, hol francia, hol szláv szavak ütötték meg a fülét. Az ebédelés lassan indult, jó félórát kellett várniuk, mire egy pincér mégiscsak megszánta őket. Csaba rendelte meg az ebédet, rántott borda, mindenkinek egy-egy uborkasaláta és kóla. Újabb félóra múlva már túl is voltak rajta. Tibi fizette a számlát egyben, de aztán összedobták a pénzt, csak Dani részét fizette Bori. Dani ugyan tiltakozott, de csak shillingeket tudott előkotorni a zsebéből.

Két óra tájban, amikor kiléptek a Matróz kerthelyiségéből, az ég elborult, a szél megerősödött. Csaba aggodalmas arccal lépett Bori mellé.

– Vihar lesz.

– Látod – felelte Bori –, igaza lesz a meteorológiának. Itt hagyjuk a hajókat, és vonattal megyünk haza.

Csaba morcos képet vágott.

– Nem szeretném. Aztán hogy kerülnek haza a hajók? Cikis.

– Eljövünk értük. Itt ismerem a Lakatos Gyuri bácsit, rábizzuk őket.

Csabát ez sem nagyon győzte meg, de ekkor éppen Dani lépett oda Borihoz.

– Tudom, Bori, itt a sétányon kell lenni egy híres fának. Nagy bengáli költő, Rabindranath Tagore ültette.

– Persze – mondta Bori –, már itt is vagyunk. Ez az.

Körbeállták az emlékfát, többen most figyeltek fel rá először.

A séta további részében Bori egyre inkább belelendült, Danival a társaság előtt jártak kettesben, csak Csaba loholt utánuk. Bori folyton magyarázott Tihanyról meg Füredről, Csokonairól meg Kisfaludy Sándorról, még azt is tudta, hogy angol utazók is jártak itt a múlt században, megmutatta a savanyúvíz-forrást, a kerek templomot, Jókai villáját, beszélt a füredi régi Anna-bálokról, megkeresték a Horváth-házat, az első füredi penziót.

Dani is meglepően tájékozottnak bizonyult. Tudta, hogy két Kisfaludy volt, mondta, hogy Jókait olvasott is, igaz hogy angolul; megpróbálta Az arany embert magyarul is, de túl nehéz volt, abba kellett hagynia.

Csaba dühöngött, de csak magában, nem nagyon tudott beleszólni a beszélgetésbe. Tünde lemaradt Tibivel, szemmel láthatóan veszekedtek, és mikor egy fagylaltra betértek a Kedvesbe, Zsuzsi elkapta fojtott hangú párbeszédüket.

– Nem érdekelsz – sziszegte Tünde a fogai között.

– Jól van, tündérkém – vágta föl a fejét Tibi –, ezt nem fogom neked elfelejteni... – A többit Tibi majdnem hang nélkül suttogetta.

Szalonna és Gyöngyi kéz a kézben, nagy egyetértésben andalogtak. A cukrászdában is egymás mellett ültek, szinte egymáson, mert nem is jutott nekik két ülőhely, csak egy.

A móló felé menet fojtott, gyakran elharapott párbeszéd kezdődött Bori és Csaba között:

– Nem indulunk haza. Sárga jelzés van. Megkeresed Gyuri bácsit – suttogetta Bori, hogy a többiek ne hallják.

– Indulunk – erősködött Csaba, és összeszorította a fogát.

– A dingivel meg Gyöngyivel lehetne, de Tibivel.. I

– Haza kell érnünk, nem érdekel. Nem tudok a hajóért jönni holnap, tudod – felelte Csaba halkán.

– Eljövünk Gyöngyivel – mormogta Bori.

– Nem! – vágta el Csaba a további vitát.

Bori még a vitorláskikötőben is próbálkozott. Tibihez és Szalonnához fordult, és azt mondta:

– Itt hagyjuk a hajókat, srácok. Vonaton megyünk haza. Vihar lesz.

Szalonna Gyöngyire nézett, és nem felelt, Tibi azonban fel volt háborodva:

– Betojtál, Borikám! Remek északi szelünk van, úgy repülünk haza Szepezdre, észre se vesszük, és már otthon vagyunk.

Gyöngyi kritikus szemmel nézett rá.

– Ez csak rajtad múlhat, Tibi. A szél egyre erősödik.

Tibi egy kicsit megijedt, de azért nem ismerte volna be, hogy szívesen meghátrálna. Tünde meg Dani már beléptek a hajóba, rendezgették a cuccokat. Dani kérdő szemmel bámult Borira.

– Várunk még valamit? Nem indulunk? – kérdezte.

Bori helyett Tibi felelt:

– Ahoj, kalózok! Fel a vitorlákkal!

*

Csaba volt annyira óvatos, hogy még indulás előtt odaszólt Gyöngyinek:

– Engedd előre Tibiéket. Így jobban szemmel tarthatjuk őket, bármi történjék is.

Gyöngyi csak bólintott, s amikor kiértek a füredi kikötőből a nyílt vízre, Tibi egyszerre csak azon vette észre magát, hogy Szalonnának hajója messze mögötte halad, Csaba dingijét pedig már alig-alig látja. Kicsit inába szállt a bátorsága, úgy érezte, cserbenhagyták, de aztán megkeményítette magát, egyre egyenesebb derékkal ült a kormányrúd mellett. Dani és Tünde az erősödő szélben lehúzódtak a padlódeszkára, a kalóz svertje mellett kétoldalt, minden lehető magukra húzva, bebugyolálva heverték.

Alig értek túl a tihanyi kúton, rájuk csapott az északi szél. A kalóz veszedelmesen megdőlt, s a szél csúsztatni kezdte a hajót a somogyi partok felé. Tibi próbálta a kormányval meg a vitorla szélbehúzásával kiegyenlíteni a dőlést, de egyre kevesebb sikerrel. A kalóz mindinkább lecsúszott az irányról, veszedelmesen közelíteni kezdett a földvári partok felé, a túlpárt sekély vizeihez. Tibi lázasan tevékenykedett, s közben folyton Tünde meg Dani felé pillantgatott. Azok a padlódeszkán heverték, s úgy tettek, mintha aludnának. Tibi azonban látta, hogy a karjuk összefonódik. Kezdett kétségbe esni. Hátra-hátrapillantott, de se Szalonnáékat, se Csaba dingijét nem látta sehol. A porzó hullámok, a felkorbácsolt víz egyre sűrűbb függönyt lebegtetett a kalóz körül, s akkor Tibi mintha távoli, szinte a víz mélyéről jövő hangokat hallott volna:

– Ahoj, Tibi! Ahoj, kalóz!

A hang rekedt volt és szétfoszló. A hanghullámokat elsodorta a szél.

Tibi meresztgette a szemét, de még percekig nem látott semmit.

Már-már úgy döntött, hogy csak hallucinált, amikor hirtelen feltűnt előtte Csaba dingije. Tibi megrémüld „Egyenesen nekem tart! Mindjárt összeütközünk” gondolta. De a dingi szinte az utolsó másodpercben megpördült, és a kalóz mellé simult szelíden, mint valami engedelmes állat. Csaba még át is nyúlt, megfogta a kalóz peremdeszkáját, úgy mondta:

– Reffelj be, te állat, mert úgy felborultok, hogy nyomotok se marad!

Tibi teljesen kétségbe volt esve.

Ekkor a másik kalóz is láthatóvá vált. A dingi? a kalóz is szinte zsebkendőnyire bereffelve körözött Tibiék körül.

– Nem tudok reffelni! – üvöltötte Tibi majdnem sírva!

– Szerencsétlen – sivított vissza Csaba hangja –, azonnal oldd meg a felhúzókötelet, engedd le a vitorlát, inkább szerelj le pucérra, ha nem tudsz reffelni, de így menthetetlenül felborultok.

Tibi nem tudta megoldani a kötelet. Elengedte a kormányt, s a hajó hirtelen szélbe állt. A vitorla puskaropogás-szerű hangot adva lobogott az erős szélben.

Ekkor váratlan dolog történt. Dani felugrott a fenékdeszkáról, Tünde mellől, és ráüvöltött Tibire:

– A kormányhoz! Tartod szélben a hajót! Értesz?

Látva, hogy Tibi szó nélkül engedelmeskedik, azonnal lebukott az árboc alá, a csigához, megoldotta a vizes, bedagadt kötélcsomókat, kiszabadította a vitorlarudat, s kezdte bereffelni a vitorlát.

Bori ott ült Csaba lábánál, a kormánypad alatt, és önkéntelenül felkiáltott:

– Milyen klasszul csinálta! Másodpercek alatt.

Csaba még mindig Tibiékét figyelte. A kalóz reffelt vitorlával is nagyot ugrott a szélben.

– Ühüm – felelte. – Most már rendben lesznek. – Látta, hogy Gyöngyiék is indulnak balra csapott vitorlával az északi part felé. Hirtelen ő is szelet fogott a dingivel, és utolsóként maradván irányba állt.

A vihar átvonult a tó fölött, s valahol messze délen, a somogyi partokon túl csapott le. Onnan látszott a villámfény, és mordultak a távoli dörgések. Tibi lekullogott a kormánytól a deszkára Tünde mellé, megpróbálta megfogni a kezét, de Tünde azonnal felült.

– Mi van, fiú, átadtad a kormányt? – kérdezte nem minden él nélkül.

Tibi nem felelt.

Tünde hátracsavarta a fejét, s Danira nézett, aki keményen fogta a kormányrudat, egyre jobban rászorította a hajót a szélre, mert úgy vette észre, a zavaros és pöffös szél megint könnyen elcsúsztathatja őket a somogyi partok felé.

Tünde hátracsúszott a deszkán Danihoz, a fejét a fiú térdére fektette, úgy kérdezte:

– Szőke hercegem, te ehhez is értesz?

Dani nevetett.

– Mihez még? Mihez értek én még, Fairy?

– Mindenhez, te aranykrapek, de legfőképp a nyelvekhez meg a lányokhoz, ugye? – és Tünde gyöngyöző hangon felnevetett.

Gyöngyi és Csaba párhuzamosan haladtak, nem akartak elszakadni egymástól, mert nagyon aggódtak az előttük haladó kalózért.

Végül Gyöngyi úgy látta, mióta Dani ült a kormányrúd mellé, minden a legnagyobb rendben megy odaát.

– Ahoj, Csaba! – üvöltött bele a még mindig erősen süvöltő szélbe. – Viszlát Szepezden! – És lefordult a párhuzamos nyomról.

– Viszlát! – kiáltotta Csaba.

– Megvárjuk egymást! – sipított bele Bori is a szélbe. Dani felismerte a csuki kiszögellést, beirányozta a hajót, és megkötötte a kormányt. A szél egyre egyenletesebbé és megbízhatóbbá vált, s Dani azt is észrevette, hogy Csaba meg Gyöngyi hajója nagy félkörben távolodik el tőle, meg hogy Gyöngyi krajcolni kezd a túlpárt, Lelle vizei felé. Aztán mindketten eltűntek a szeme elől.

Tünde felnyújtotta mindkét karját, és átölelte a fiú derekát.

Dani megfogta a lány kezét, s előrepillantott.

– Nagyon elfáradt szegény – mondta, és Tibire mutatott.

– Ugyan, mit törödsz most velem!

Tünde még jobban igyekezett ráfonódni. Dani előrehajolt, s átölelte a puha és megadó lánytestet, és abban a pillanatban a száján érezte Tünde száját.

– Olyan aranyos vagy, Fairy Queen.

Tünde a fiú fülébe suttogta:

– Még aranyosabb is tudnék lenni.

Dani nem nagyon értette, vagy talán nem is akarta.

– Éjszaka mindig álmodni fogok rólad – jelentette ki kicsit kijózanítóan.

A szepezdi parton csendesebb volt a víz. A strand melletti öbölben csak gyengén fodrozódtak a hullámok, amikor legelébb Csaba, aztán Gyöngyi tette bójára a hajót. Jó negyedórát kellett várakozniuk, míg végre Tibiék is befutottak. Dani és Tünde még akkor is összefonódva ültek a kormánypadon, Tibi elől aludt a deszkán.

Bori sírni szeretett volna vagy felpofozni Danit. Csaba nem tudta eltitkolni ujjongását.

Zsuzsi mindenki füle hallatára jegyezte meg, de úgy, hogy közben mélyen Bori szemébe nézett:

– Klassz srác ez a Dani, igazán nem csodálkozom, hogy Tünde beleesett.

5. PÓKLÁNYOK

Dani szülei az egyre erősödő szél elől bemenekültek a szobájukba. Péter bácsi egyik pipát a másik után szívta, Panni néni tudta, ez az uránál az idegesség csálhatatlan jele.

– Meglátod, darling – mondta mosolyogva –, mire a vihar igazából kitörne, itthon lesznek.

– Lemegyek a partra, körülnézek – ugrott fel Péter bácsi –, biztosan nincsen egyetlen vitorlás sem a vízen.

– Ne menj sehova, meglátod, itt lesznek idejében.

– Lemegyek, megvárom őket. – Péter bácsi aggodalmát a felesége ellenkezése csak növelte.

– Talán értesíteni kellene a rendőrséget.

– Ugyan, Péter. Csak nem akarod megszegényíteni a fiadat?! Dani már nem kisgyerek, tud magára vigyázni, és ért a hajókhoz is. Ül csak le. Inkább főzök egy jó teát. – Tudta, hogy ez az ajánlat nem téveszti el a hatását.;

– Gondolod, hogy nem történt semmi bajuk? Már elmúlt négy.

– Még csak négy múlt? – nézett Panni néni is az órájára. – Akkor pedig igazán semmi okod a nyugtalanodásra. Azt mondták, estefelé érkeznek. – Azzal már ki is fordult a szobából, hogy feltegye a konyhában a tevizet. Péter bácsi nem ült le, fel-alá járkált, s az járt az eszében, mennyi rémtörténetet hallott a balatoni viharokról, aztán ő is kilépett a szobából, hátrasétált a ház mögé, ott kémlelte az égen rohanó felhőket, s hallgatta a távoli mennydörgéseket. Úgy látta, a vihar középpontja inkább Boglár irányába vonul. Ez megnyugtatta kissé, talán mégiscsak elkerüli a Füred felől hazatérő gyerekeket. Mire visszatért a szobába, már ott gőzölgött a tea az asztalon.

A délután feszült hangulatban telt el. Panni néni mindent elkövetett, hogy lekösse az ura figyelmét. Beszért úti élményeiről, a kosztról, további terveikről, hogy mit kell a hátralevő időben feltétlenül megnézniük. Nem hagyhatják ki Tihanyt, Szigligetet, Keszthelyt; jó volna egyszer a sümegi várhoz is kirándulni. Még a térképet is elővette, de Péter bácsi nem nagyon figyelt, egyre csak az óráját nézte.

Végül hat óra tájt elcsendesedett a szél, a felhőzet is fölszakadozott, és Panni néni is beadta a derekát.

– Hát nem bánom, menjünk le a strand felé. De csak úgy, mintha kedvünk szottyant volna egy sétára.

– Valld be, azért te is aggódsz – nézett rá kicsit szemrehányóan Péter bácsi. Pulóvert húztak, aztán majdnem futólépésben mentek a Dobó utcán a strand felé. Panni néni igyekezett visszatartani az urát:

– Na ne vágtsd már annyira, nem bírom ezt a tempót!

De hiába. Péter bácsi csak akkor nyugodott meg, amikor a műútról megpillantotta az öbölben himbálózó hajókat s a parton a szedelőzködő gyerekeket. Azonnal oda akart rohanni hozzájuk, de Panni néni nem engedte.

– Hagyd őket.

– Össze akarom szidni...

– Éppen ezt nem szabad. Miért szidnád meg őket? Rendes időben hazaértek.

– De ebben a viharban... – Péter bácsi elnyelte a folytatást.

Az asszony belekarolt, és azt mondta:

– Gyere, forduljunk vissza, nehogy Dani észrevegye, hogy elibe jöttünk.

*

Zsuzsi is, Bori is farkasétvággal ettek, pillanatok alatt több szalámis, sajtos kenyeret kapkodtak be, zöldpaprikával és paradicsommal.

– Főzök teát? – kérdezte Zsuzsi hirtelen. – Jólesne valami meleg. Neked nem?

Bori csak legyintett.

– Teát? – Azzal már fel is állt az asztal mellől, és belibbent a konyhába. – Inkább rittyentek egy húslevest. Leves kockából percek alatt kész.

Megitták csészéből a párolgó, arany színben csillogó levest, akkor tűnt fel a kanyarban a félnyolcas pesti gyors. Vargáék teraszáról messze el lehetett látni, a szepezdfürdői állomáson túl, a csuki kiszögellésig. Bori nagyon jól ismerte és szerette ezt a látványt. Hány estén ült itt az anyja vagy az apja ölében, később egyedül egy fekvőszéken, meleg gyapjútakaróba burkolózva, és figyelte az úton elsuhanó autók fényszóróit meg a vonatok lassabban elhúzó fénykigyóit. Sok összemosódó, itt-ott már homályosodó emléke fűződött ezekhez az esti fényekhez. Apja meg anyja halkán duruzsoló beszélgetései, nagypapa történetei az első világháborúról, a gyerekkoráról.

Zsuzsi hátravetette magát a fonott kerti székből. Tele volt friss, feldolgozatlan élményekkel, de most úgy érezte, képtelen egyetlen ép mondatot kicsiholni magából Minden porcikája az ágyat kívánta, és nagyot ásított.

– Feküdjünk le, Bori. Olyan álmos vagyok.

– Nem szokta a cigány a szántást – próbált Bori fölényeskedni, de ő is úgy érezte, még néhány perc, és itt alszik el a teraszon. Ezért aztán gyorsan összeszedte, ami az asztalon a keze ügyébe esett, Zsuzsi is követte a példáját, s néhány perc múlva mind a ketten bebújtak a takaró alá.

Az ágyban Bori hirtelen éberré vált, maga sem értette, miért; hol hanyatt feküdt, hol a jobb, hol a bal oldalára fordult, s hallotta, hogy Zsuzsi sem lélegzik egyenletesen, sűrűn mocorog és forgolódik a fekhelyén.

– Nem alszol? – kérdezte halkán.

– Nem tudok – felelte Zsuzsi azonnal.

– Én sem.

– Ezen nem is csodálkozom – mondta sokat sejtetően Zsuzsi.

– Apukám azt mondja, ha nagyon fáradt, nem tud elaludni.

Zsuzsi halkán felnevetett.

– Min nevensz?

– Hogy te nem azért nem alszol.

– Hát miért?

Hosszabb csend következett, Bori tudta, mire céloz barátnője. Vajon kiöntheti-e most mindazt, ami a szívét nyomja? Úgy határozott, hogy nem magáról kezd beszélni.

– Mi a véleményed Tündéről? – kérdezte gyorsan.

– Milyen értelemben?

– Csak úgy általában.

– Menő csaj – mondta Zsuzsi –, nagyon tudja tálalni magát, s ha akarja, bukna is rá a srácok.

– Jó, jó, de mi a véleményed róla? – makacskodott Bori türelmetlenül.

– Mi lenne?

– Jó vagy rossz? Szívesen barátkoznád velem, rábíznád magadat?

A nyitott ajtón át be-besuhantak az országúton elhúzó autók fényszóróinak pászmái, s amikor Zsuzsi felült az ágyban, éppen egy fénycsík világította meg az arcát.

– Egyenes kérdés, egyenes válasz: nincs valami nagy véleményem róla. Luxusnő, csak a siker meg a szórakozás kell neki. Emberi nulla.

Bori érezte, kényelmes helyzetbe került, védheti Tündét.

– Ez azért túlzás, Zsuzsi – mondta lány hangon. Tünde évek óta jár Tibivel, még ha kileng is néha. Szereti a sikert, mindig voltak más krapekjai.

– Neked nem jött éppen valami jól, hogy Danira is rászállt, mi?

A mondat feloldotta Bori gátlásait, tudta, hogy Zsuzsi előtt nincs mit takargatnia, s rákezdett a vallomásra.

– Nem is tudom, hogy van ez. Mióta a pólyából kivettek, Csaba mindig mellettem volt, s már egy fél szóból, mozdulatból megértjük egymást. Mindent együtt csináltunk: hogy más a fiú, mint a lány, azt én Csabán fedeztem fel, ő meg rajtam, hogy a lányok milyenek. Nyavalyás volt, gyenge csontú, sovány kis srác, mindenki megverte, de volt benne valami makacs akarat. Megerősödött. Aztán a suliban is sok baja volt, nem szeretett tanulni, de rengeteget tudott, olyasmit, amit a suliban nem tanítottak. Amíg én a végvári vitézekekről vagy a Rómeó és Júliáról ábrándoztam, ő megtanított bicajozni, együtt horgásztunk csukára, együtt szereltük a hangfalakat a lakásban. És közben még szerelmesek is voltunk, sokszor, mindig újra, már az oviban, aztán a suliban, közben persze szünetekkel. Csaba is megdühödött rám gyakran, mert úgy érezte, elégedetlen vagyok vele, és én is sokszor igyekeztem kirakni magamból még az

emlékét is. Mi közöm nekem ehhez a szerszámokkal, drótokkal, műszerekkel matató krapekhoz? Mégis mindig újra visszataláltunk egymáshoz. Sokszor megrémültem, hogy már menthetetlen vagyok, megpróbálkoztam másokkal is, de nem olyanok voltak, mint Csaba. Csaba tudta, mit kell mondania, hogyan kell megsimogatnia. Nem tudtam szabadulni tőle. Nem tudok szabadulni Csabától. Lehet, hogy igazából nem is akarok. Pedig sokszor elképzelttem, milyen lenne. Ha feltűnt körülöttem egy-egy srác, órákig tudtam képzelődni róla, milyen is lehet, mi lesz belőle, milyen lenne, ha vele járnék...

– Gyuszival is így voltál? – vágott közbe Zsuzsi, kissé már álmosan.

– Igen, azt hiszem – folytatta gyorsan Bori –, de ez már nagyon régen volt. Elképzelttem magamnak Gyuszit, de valahogy belekevertem Csabát is: egy olyan Gyuszit szerettem volna magamnak, hogy Csaba is benne legyen. Tudom, hogy tiszta hülyeség; ha Daniról gondolkodom, akkor is így vagyok vele. Csabát képelem bele Daniba, vagy Danit Csabába. Pedig nagy hülyeség. Minden srác más, s ha meg tudna szabadulni az ember az emlékeitől, ha tiszta lappal tudna indulni!... Tudod, sokszor próbálok magam beleképzelni, hogy Dani felesége vagyok, s ott élünk egy szép londoni házban, de nem olyanban, amilyenben Simonék most laknak. Láttam kint Hampsteadben tudósok és művészek villáit, szép nagy kertben, fenyők, bokrok és virágágyások mögé rejtett emeletes villákat, hát én ilyen képzelek, és már minden részletet élesen látok. Hogy reggel pongyolában ülünk a reggelizőasztal mellett, hogy beszélgetve sétálunk a kert ösvényein, hogy este bent ülök a férjem dolgozószobájában, ő fel-alá sétál, és arról beszél, milyen nyelvészeti témákkal foglalkozik a legújabb dolgozatában, hallom is a hangját; s akkor egyszerre rá kell ébrednem, hogy nem is Danit hallom, nem is az ő szöke, lányos feje fordul felém az íróasztallámpa fényében, hanem Csaba az, aki fel-alá sétál abban a valószínűtlenül berendezett szobában, az ő hangját hallom, az ő mozdulatait látom, s akkor egyszerre reménytelenül vége minden álmodozásnak... Szóval azt hiszem, megérted, amit mondani akarok, hiszen biztosan te is így vagy vele valahogyan. Ha szeretnéd is teljesen kikapcsolni a Janódat a tudatodból... – Bori hirtelen felült az ágyban, s egy újabb elhaladó autó fénykévéjében Zsuzsi felé pillantott: vajon mit szól a barátnője ehhez a párhuzamhoz? De Zsuzsi lehunyta szemmel, kicsit megnyíló szájjal, mélyen aludt.

Bori hirtelen visszafeküdt, hasra fordult, és párnájába fúrta a fejét. Nagyon szerencsétlennek érezte magát, s még jó sokáig kellett küszködnie a gondolataival, amíg végre sikerült elaludnia.

*

Bori futott a romos utcán, autó- és tankroncsokat ugrott át, távolabb, az utca végén égett egy ház, gomolygó fekete füstfelhők terjengtek a város felett. S akkor hirtelen iszonyú robbanás reszkettette meg a levegőt, felemelte őt, mint a pelyhet, s aztán levágta az utca kövezetére. Nagyot dobott magán az ágyban, és felébredt. Persze, csak álmodta az egészet. Sokszor elkérdezte a szüleitől meg nagypától, milyen volt a háború, s leginkább a légitámadások, a pincézések, az utcai menekülések ragadtak meg az emlékezetében.

Álmosan nyújtózkodott. „Már kora hajnalban sem hagyják aludni az embert ezek a lökősök – mérgelődött mert már világos aggyal fel tudta fogni, hogy egy hangrobbanást szőtt bele az álmaiba. – Kora hajnalban – bizonytalanodott el a következő pillanatban –, valóban hajnal van, vagy csak a csukott spaletta lécei között beszűrődő fény csap be?”

Néhány percig tűnődött, de nem tudta eldönteni, aztán kotorászni kezdett az ágy mellett, a falba süllyesztett polcon. Az óráját kereste. „Hat óra! Te jóisten – gondolta –, Csabáék nyolc körül biztosan elindulnak. És még virágot is kell szednem!”

Gyorsan kiugrott az ágyból, magára kapta a fürdőköpenyét, és már rohant is ki a kertbe.

Gyönyörű reggel volt. A tegnapi viharral jött eső lemosta a leveleket a fákon, bokrokon, a fű felüdült, még a gaz is pompázóan csillogott a korai ferde fényben.

Bori kezében szorgosan csattogott a kerti olló. Alig kinyílt rózsák, szegfűk, nagy fejű, napként sugárzó margaréták, tartózkodó, pasztellszínű cineák estek áldozatául, s a kezében egyre szebben nőtt, alakult a csokor.

Közben Magdi néni, a mamuska járt az eszében. Apró emlékek idéződtek fel benne – egy mosoly, egy mozdulat, egy kedves mondat, egy simogatás. Aztán elképzelte mamuskát, amint ott fekszik a kórházi ágyon, majd a műtőasztalon. Látott egyszer a tévében egy szívűtétet. Még a lüktető, duzzadtan vereső szívet is mutatták, de nem lehetett látni a beteg arcát. Azt nem mutatták. Testébe hasít a szike, de ő alszik, nem érez semmit, nem tud semmiről.

A csokorra pillantott. Már alig tudta összefogni a bal kezével a virágszárakat, de még megpillantott egy éppen nyíltni készülő halványpiros rózsát. Csattant az olló, és a rózsa is beilleszkedett a csokorba.

Bori leszaladt a terasz alatti kuckóba, és madzagot keresett. Közben már Csaba járt az eszében. Hogyan kerüljön most a szeme elé? Milyen kárörvendő volt tegnap, szinte boldoggá tette, hogy Tünde úgy rákapcsolt Danira. Mit fog most szólni?

Felszaladt a teraszra, bepillantott a szobába. Zsuzsi még mélyen aludt. A bal combja kitakarva, lecsúszott róla a pléd. Megigazította rajta a takarót, aztán óvatosan kilépkedett a szobából, és indult Csabáék felé.

Háromszor kellett leadnia a füttyjelet, a Marseillaise kezdő hangjait, mire Csaba végre feltűnt a kertkapuban.

– Mi van? – kérdezte flegmán.

– Mikor indultok? – kérdezte Bori jobb híján.

– Mit tudom én!

– Siettem, hogy el ne késsek.

– Alhattál volna – válaszolt Csaba, és kicsit gunyorosra húzta a száját. – Egy ilyen nap után! Bori csak szorongatta a csokrot, s a legszívesebben levágta volna a porba Csaba lába elé.

– Nem is volt olyan fárasztó. Kialudtam magam mondta erőltetett közömbösséggel.

Csaba vállat vont.

– Jó. Ha akarod, hagyjuk. Hoztad a csokrot, hogy adjam át a nagymutternek. Csókolod, és gyógyulást kívánok. Igaz? Rendben van, átadom. Most pedig szaladj, ha akarsz, nem szólok egy szót se – azzal már nyúlt is a csokorért.

Bori hátrébb lépett, hogy Csaba kinyújtott keze ne érje el a virágot. Ettől Csaba is megtorpant, és a szemébe nézett.

– Vagy azt akarod, hogy kimondjam? Kérlek. Lebőgtél, Bori, elszedték a játékokat. Azóta úgy bögsz, mind egy óvodás. Ez a véleményem, és vedd tudomásul, hogy nagyon elegendem van! Hogy nyomtad a szöveget! Biztosan a tükör előtt gyakoroltad. „Értsd meg, Csaba, értsd meg. Csak arról van szó, hogy nekem nagyon fontos... És arra kérlek, segíts, ha itt lesznek...” Hát vedd tudomásul, szarok rájuk, és arra is, ami fontos neked...

Bori megsemmisülten állt, még mindig nem tudott jobbat, csak a csokrot szorongatta.

– A legszívesebben vissza se jönnék, elmennék valahova, akárhova. Ha tudni akarod, most nekem teljesen mindegy. De sajnos nem lehet, nem tudnám megmagyarázni a fateromnak – s közben Csaba szája széle remegni kezdett.

Bori nemcsak Csabát sajnálta meg, hanem önmagát is. Igaza van a fiúnak, lebőgött, alaposan lebőgött, s nemcsak Danival Tünde miatt, de Csabával is Dani miatt. Itt áll most hazugságon kapva Csaba előtt, és nem is tudja, hogyan próbálja legalább megmagyarázni mindazt, ami történt.

– Hallgass meg, Csaba, kérlek, hallgass meg...

– Ki akarod megint dumálni magad? – reccsent rá Csaba. – Ebből már elegendem van. Nem vagyok kíváncsi a szövegedre!

Borinak most hirtelen támadt egy ötlete.

– Csaba, emlékszel még Cinire? Csak harmadikig járt velünk, aztán elköltöztek. Emlékszel? Ó volt a legkisebb az osztályban.

– Mit akarsz most ezzel? – kérdezte Csaba türelmetlenül.

– Sokat kísérgetted, mert félt átmenni az úttesten. Ha valaki görbén nézett rá, te máris ott termettél mellette. Pedig akkoriban igazán nem voltál izompacsirta.

– Na és? – kérdezte Csaba bizalmatlanul, mert csapdát sejtett.

– Egyszer később el is mondtad nekem – folytatta Bori. – Nem is Cini volt neked érdekes igazán, hanem az, hogy a Cinihez képest te voltál az izomkolosszus, az ólomsúlyú pártfogó. Azt mondtad, sokat ábrándoztál arról, hogy állandóan magad mellett lásd ezt a kis ciniegeret, mert a szeméből a te erőd sugárzott vissza rád. Emlékszel, Csaba?

Csaba néhány pillanatra megnémult, mert amire Bori emlékeztette, igaz volt, de aztán nagyon begurult:

– Jobb lesz, ha hagyod az ilyesmit! Még jó, hogy nem a brontosaurusokkal vagy az egysejtűekkel jössz. Arról beszélj, ha még szövegelni akarsz, mi van most! De jobb, ha hallgatsz.

Bori nagyon csendes, békés hangon mondta:

– Sokat képzelődöm arról, milyen lenne, ha Dani...

– Nem érdekel – vágott közbe Csaba –, nem érdekel a képzelt regényed!

– Őszintén beszélek...

– Hagyd abba!

– Csaba, értsd meg – kezdte újra Bori már legörbülő szájjal. – Kinek mondjam el, ha neked se lehet?

– Nem érdekel! – reccsent ismét Csaba hangja.

Bori odanyújtotta a fiúnak a csokrot, s újra meg újra feltörő zokogással mondta:

– Hát akkor... Ne haragudj, Csaba... De mondd meg mamuskának, hogy ezt a csokrot én küldöm, és mielőbbi gyógyulást kívánok...

Csaba kikapta Bori kezéből a virágokat, aztán sarkon fordult, és eltűnt a kerítést kísérő bokrok mögött.

*

Teltek-múltak a napok, de a helyzet, Bori számára legalábbis, nem változott lényegesen. Az idő szinte zavartalanul szép volt, a galeri sokszor összejött a strandon teljes létszámban. Simonék Triumphja gyakran indult közeli meg távolabbi utakra, megjárták Nagyvásonyt, Füredet, Siófokot, Sümegyet. Péter bácsi sokat zsörtölődött a magyar viszonyok miatt, Panni néni mindentől el volt ragadtatva. Bori hiába igyekezett közelebb kerülni Danihoz, Tünde nem mozdult egy tapodtat sem mellőle, szinte kisajátította, s nem törődött sem Bori szemrehányó pillantásaival, sem Tibi szövegeivel. Pedig Tibi volt az egyetlen, aki nem rejtette véka alá a véleményét.

Kint ültek Borival meg Zsuzsival a strand betonján, amikor Tibi a szokott nyersségével nekitámadt Tündének:

– Puhul a srác, tündérkém, puhul?

Tünde éppen akkor kapaszkodott ki a meredek betonparton a vízből, mert már nem bírta tovább az iramot Danival. A fiú szőke feje messze csillogott előttük.

Tündét váratlanul érte a támadás, de már hozzá volt szokva, legalábbis négy szemközt, most csak az zavarta, hogy mások is hallják.

– Félsz, hogy alulmaradsz a hajrában? – kérdezte kihívóan.

Tibi felült, s végignézett a csuromvizes lányon.

– Itt nem lesz hajrá, tündérkém. A krapek kiáll az utolsó körben. Nem tudtad?

– De legalább elindult! – felelt Tünde.

– Azt hiszed?

– Régi motoros vagyok – vigyorodott el Tibi. – Őrzöm a renomémat.

Bori egyre kínosabban érezte magát. Szerette volna Tünde fejéhez vágni, hogy aljasság, amit csinál, elvégre Dani az ő vendége, de aztán arra gondolt, vaj van az ő fején is. Ő is ugyanazt szerette volna csinálni, ha nem is úgy, amit Tünde. És Csaba ugyanazt elmondhatná,

amit Tibi. De Csaba nem mond semmit. Szóba se nagyon áll vele, amióta visszajött. Csak annyit közölt, hogy Magdi nénit megműtötték.

Közben Tibi tovább mondta a magáét:

– Megérdemelnéd, hogy elnyomjalak a hamutartóban, mint egy elszívott cigarettát. Ezt kellene tennem. De ismerlek, Tündikém, nagyon is ismerlek. Jössz te még az én utcámba...

Tünde nem sokat törődött Tibi szövegével, de Zsuzsi nem bírta tovább.

– Ugyan, Tibi, hagyd már! Semmi sem történt, s ha Daniék beülnek a Triumphba, irány a brit birodalom, ott folytatjátok Tündével, ahol abbamaradt.

Tibi most hirtelen furcsa változáson ment át. Elkomorodott az arca, előbb felült, aztán felállt, magasról nézett le a hanyatt fekvő Zsuzsira.

– Épeszű vagy te? – kérdezte, s hangja olyan volt, mint valami isteni szózat. – Mit csináljak én egy olyan csajjal, akinek elég megpillantani az első Inglis bojt, máris begerjed, s elfelejt mindent? Érdekel engem, hogy mi történt, te neandervölgyi? Vedd tudomásul, nekem annyi is elég, amennyi nem történt. Érted?

Zsuzsi megnémult, s Bori szólalt meg:

– Igazságtalan vagy, Tibi.

Nem is tudta, hogy most Tündével szolidáris Tibi ellen, vagy önmagát akarja megvédeni Csabával szemben.

Tibi észrevette, hogy nincs itt igazi ellenfele. Nagyon magabiztosan jelentette ki:

– Elegem van ebből! Szőjétek csak kis hálóitokat, lányok, majd aztán beszélünk, mi akadt a hálótokba! – Azzal felugrott és elviharzott.

Amint Tibi eltűnt, Tünde megéledt. Észre sem vette, hogy ott van Bori is, és hogy ez sem a legegyszerűbb ügy. Tünde tudomást sem vett erről. Hirtelen ömleni kezdett belőle a szó:

– Már anyukámnak is elmondtam, milyen érdekes srác ez a Déniel, nyelvész akar lenni, és az apukájának kis üzeme van Londonban. Te Bori, milyen üzem is az? Nem tudtam megmondani, pedig apukám is ott volt, és azt kérdezte, hány alkalmazottjuk van, meg hogy hogyan kerültek ide Szepezdre. Mondtam, hogy a ti vendégeitek. Anyukám aztán azt mondta, hívjam meg Danit, szeretné megismerni. Már mondtam is neki, hogy mikor jön el hozzánk, mert az őseim is meg akarják ismerni, de nem értette meg. Azt kérdezte: „Őseim? Mi az?” Mondtam, hogy mother, father, erre közölte velem, hogy azok nem ősök, hanem a magyarban szülők, miért mondom én, hogy az őseim? Erre elröhögtem magam, mondtam neki, hogy ez nálunk olyan szólásmondás, hogy a szülők ősök...

Bori nem bírta hallgatni Tünde vég nélküli szövegét. Intett Zsuzsinak, hogy induljanak, de mire összeszedelőzködtek, Dani kapaszkodott ki a vízből a betonra.

– Hello, kislányok, csak nem menni akartok már haza? Várjatok kicsit, hogy megszáradjon a nadrágom – kérte mosolyogva.

Még jó félórát heverték a betonon, közben Laci és Ági is előkerültek, s azt javasolták, egyen meg a társaság egy jó fagyaltot a cukrászdában. A javaslat általános helyeslésre talált.

Útközben Tündének sikerült Dani mellé sodródnia, s észrevétlenül megkérdezte:

– Mikor látogatsz el hozzánk, Déniel? A szüleim szeretnének megismerni.

– Az őseid, ugye? – kérdezte Dani kicsit zavartan. – Megyek holnap ebéd után. Jó lesz?

– Várunk – suttogta Tünde boldogan, mert közben Bori is csatlakozott hozzájuk.

*

Kora reggel volt, talán nyolc óra. A strand még szinte teljesen üres. Szalonna és Gyöngyi kint heverték a stég végén. Élvezték a reggeli nap simogatását. Még nem voltak a vízben.

– Szóval mondom neked, nagyon cikis volt az egész folytatta Szalonna a megkezdett beszélgetést. – Nem a srác miatt. Ez a Dani nagyon rendes gyerek. Tünde azonban teljesen be volt gerjedve. Mintha lánykérőbe jött volna a krapek. És az anyám! Hát az nem igaz! Elolvadt a gondolattól, hogy a lányát egy londoni fiú látogatja...

– Na ne hülyéskedj! – vágott közbe Gyöngyi. – Ne túlozd el a dolgot, azért biztosan észnél voltak a szüleid.

– Észnél ám! Gondolhatod! Az apám... Esetleg.

– Persze.

– Ez a Dani meg úgy vigyorgott, mint aki mindenféle szitán egy pillanat alatt átlát. Azt hittem, elsüllyedek.

Gyöngyi hallgatott, mint aki a folytatást várja.

– Dani azt mondta, neki túl erős a magyar kávé, köszöni, nem kér, inkább egy málnát ivott szórával. Azt mondta, nagyon szeret itt lenni Magyarországon. Itt egészen mások az emberek. Barátságosak, nemcsak a pénz, az érdek vezeti őket. A lányok is közvetlenek és kedvesek. Odakint egészen mások a lányok, hidegek és elutasítók. Nem így mondta, de ez volt az értelme. Ez a srác nem tud egészen jól magyarul, de mégis olyan választékosan fejezi ki magát, mint valami diplomata.

– Azt hiszem, megint túlozol. Miért kellett volna diplomatáskodnia? – kérdezte Gyöngyi, kicsit tettetve a naivitást.

– Remekül tért ki a nyílt és egyenes feleletek elől., Mert főleg a drága édesanyukám több kérdést szegezett a mellének. Hogy tulajdonképpen milyen üzeme is van az apukájának? Hány emberrel dolgoznak? Milyen egyetemre akar Dani menni, van-e ott ösztöndíj? A saját házukban laknak-e? És így tovább, szinte vég nélkül. Én magam észre se nagyon vettem a csapdákat, de e2| a krapek úgy lavírozott a szirtek között, mintha külön, radarja lett volna hozzá. Minden elismerésem az övéi – És Tünde? – kérdezte Gyöngyi hirtelen. – Hogy bírta?

– Ugyan hagyd, hiszen ismered.

– Mégis – erősködött a lány.

– Úgy ült ott, mint valami szende szűz, akinek a sorsa felől döntenek. Hol elpirult, hol a földet nézte, hol szélesen elmosolyodott, főleg ha Danira emelte a szemét. Nagyon megjátszotta magát. Mint aki arra vár, hogy alkudni fognak rá, mennyit adnak vele, ha ez a krapek megkéri a kezét. Szégyenletes ügy. Alig bírtam ki, elhíheded.

– Képzeldsz. Tudod te, mi a baja ennek a Daninak? Én beszéltem vele. Be van skatulyázva, akármilyen tehetséges, akármilyen szorgalmasan tanul, az apukája pénze és társadalmi skatulyája szinte előre meghatározza minden lépését. Csak annyi lehet belőle, amennyit ebből ki tud csiholni. Ezért érzi itt olyan jól magát. Mert itt minden másként van...

– Most meg te túlozol – vágott közbe Szalonna. – Magyarázzam neked, hogy a pénz, az összeköttetés, szóval...

Gyöngyi nem engedte, hogy Szalonna befejezze a mondatát:

– Persze. Van nálunk is efféle éppen elég. De nálunk azért a törvény biztosít sok olyan lehetőséget, amit náluk csak kevesek érhetnek el. Ez fogta meg a fiút. El is magyaráztam neki, és megértette.

– Megagítáld?

– Nem is nagyon kellett, érzi a saját bőrén, meg már a mi levegőnkbe is beleszagolt egy kicsit.

– Hát lehet, hogy igazad van – egyezett bele Szalonna –, de azért az a félóra nagyon cikis volt.

Tibi az öbölbeli horgászállás felől érkezett úszva. Kifulladásig kapaszkodott fel a stégre.

– Rég itt vagytok? – kérdezte. – Már félórája meresztgetem a szemem az állásról, de nem láttam senkit. Nem volt kapás. A halak, úgy látszik, csak fürdenek ma. Enni nincs kedvük. – Végignézett a stégen heverő Gyöngyin és Szalonnán. – Vagy talán zavarok?

– Szalonna Dani látogatását mesélte – mondta Gyöngyi nagyon tárgyilagosan. – Tudsz róla?

Tibi legyintett, és leült a stég szélére, lábával kapálta a vizet.

– Persze. Éppen az előbb mesélte Csaba az álláson. Ott jön – mutatott jobbra, s valóban Csaba közeledett a stég felé, hosszan és kényelmesen nyújtva a lábtempókat.

Ugyanakkor a strand bejáratánál Bori, Zsuzsi és Gyszi tűntek fel. Mire Csaba kikapaszkodott a vízből a stégre, Boriék is odaértek. Tibi nem zavartatta magát, sőt, mintha élvezte volna, hogy egyre nagyobb a közönsége, mert közben még Laci és Ági is előkerült a strand másik vége felől. Ők a bokrokon, a sérült kerítésen át jöttek be a strand területére.

– Nekem most az jut az eszembe, hogy olyanok vagytok ti lányok, mint a pókok a verandánk eresze alatt – élte bele magát Tibi a szerepébe. – Tudjátok, ha esténként ott ülök, és ég a verandán a villany, órákig el tudom nézni őket. Legalább négy-öt jókora háló csillog a villanyfényben az eresz alatt. A pókot nem látni, csak akkor rohan elő nagy idegesen, ha valami fénytől szédült lepke beletéved a hálójába. A kisebbekkel gyorsan végez. Rájuk veti magát, átöleli őket a lábaival, aztán addig csókolgatja a testüket, amíg élet van bennük. De egészen másként viselkedik, ha valami nagyobb lepkemadár gabalyodik a hálóba. Ilyenkor is idegesen kirohan a fedezékéből, de aztán óvatosan megáll, fürkészi, kémleli a vadat, felméri a helyzetet, kiválasztja a legelőnyösebb támadási irányt, úgy csap a zsákmányára. Néha pillanatokig kell harcolnia érte, s az is előfordul, hogy az erős, zaftos lepke elmenekül. A pók ilyenkor nagyon csalódott. Egy ideig még ott áll a tett színhelyén, idegesen perdül-fordul egy-kettőt, aztán tudomásul veszi a vereségét, és elkotródik. De ha sikerül, ha a nagyvadat is át tudja ölelni! Akkor kezdődik aztán az igazi mutatvány! Nem fogyaszta el, ez több, mint a napi szükséglete. Erre elegek a kis lepkék is. Gondolnia kell a jövőre is. A nagy lepkét el kell spájzolnia, konzerválnia, hogy nehezebb időkben se kopjon fel az álla. Egy-két csókkal megbénítja a szerencsétlent, aztán óvatos mozdulatokkal beszövi, valóságos pólyát teker köréje a fonalából, s csak amikor már puha és csillogó bábbá változik, akkor ragadja meg és viszi a raktárába, a rejtékhelyére, valami zugba vagy repedésbe a veranda eresze alá.

– Jól megfigyelted – fintorog Zsuzsi.

– Nagyon gusztustalan ez a póksztori – grimaszol Bori.

Csaba nevet, Tibi pedig teljesen ki akarja élvezni a hatást.

– Bizony, póklányok! Úgy bántok velünk, mint a pók a hálójába akadt lepkékkel, de igazán akkor jöttök izgalomba, ha véletlenül nagy madár repül a hálótokba. Akkor...

– Nagyon undok vagy – vág közbe Zsuzsi.

Bori úgy tesz, mintha nem is érdekelné az ügy, de azért szinte elfehéredik a dühtől.

Csak Gyöngyi veszi komolyan Tibit.

– Téves általánosítás. Persze elismerem, ilyen lány is van. De minden hasonlat sántít, a tiéd nagyon is. Arról van szó, hogy a lányoknak nehezebb, még mindig nehezebb, mint a fiúknak, és persze sokat számítanak a szülők, a társadalmi környezet, amiben a lány felnő...

– Hagyd a szemináriumot – legyintett gorombán Tibi. – Akinek nem inge, ne vegye magára...

Megint Zsuzsi szól közbe:

– Kiről vagy kikről beszélsz tulajdonképpen?

Tibi helyett Csaba felel neki nevetve:

– A póklányokról beszélt, hiszen hallottad.

– Kik a póklányok, ha szabad kérdeznem? – Bori legszívesebben elsírná magát, de ha már megszólalt, elhatározza, hogy kemény ellenfél lesz.

– A póklányok? – kérdi Tibi gúnyosan. – Hát bevallom, én elsősorban mindig Tündére gondolok, de hát, azt hiszem, vagytok ti többen is – mondja, és szemtelen arccal néz Bori szemébe. – Nem akarok személyeskedni ...

Gyöngyi megint nagyon határozottan lép közbe:

– Jobb lesz, ha befejezed, Tibi!

– Hát vedd tudomásul, ez aljasság! – lép Bori hirtelen közelebb a fiúhoz. – Akármit csinál is Tünde, akárhogy vagytok ti egymással, azért ez még nem ok arra, hogy elkeseredésben mindenkit sértegetsz.

– Nem sértegetek én senkit – mondja Tibi nagyon nyugodtan.

– De igenis sértegetsz – hepciáskodik Bori. – Póklányok! Kikérem magamnak és a többiek nevében is!

– Hát jó, kérd ki. De én azért fenntartom. Megbolondultatok, mert egyszerre nagy madár kezdett csapongani a hálótok körül.

– Nagy madár? – kérdezi Bori egyre elszántabban, és ki tudja, nem megy-e neki Tibinek, vagy nem ken-e le neki egy pofont végső elkeseredésében, ha véletlenül észre nem veszi, hogy Dani és Tünde sétálnak a strand gyepén a víz felé, már ott lépkednek óvatosan a part menti kövek közt. Tünde néhány lépés után bele is veti magát a vízbe; látni, Dani is követni akarja a példáját, de előbb még barátságosan odamosolyog a stégen üldögélő társaságra.

– Hello! Jöttök be fürödni? Remek a víz – s már úszik is Tünde mellett a stég magasságában.

6. KAPUKULCS A KŐ ALATT

Takarítás közben Bori nem is tud igazán Zsuzsira figyelni, folyton az jár az eszében, hogy vége a nyár legizgalmasabb két hetének. Érti, nagyon is érdemes volna odafigyelnie Zsuzsira. Táviratot kapott.

„Vasárnap délben kocsival jövök érted. Janó”

Ennyi a távirat.

Zsuzsi szempillantás alatt kiborult.

– Ki hívta ide Janót? Honnan szerzett kocsit? Ez már megint az apám ötlete! Biztosan felbízta Janót: „Menj csak le, édes fiam, a lányért! Öltözz fel szépen, legyen a zsebedben pénzmag is elegendő. Mutasd meg nekik, hogy te is ember vagy.”

Zsuzsi elképzeli a jelenetet.

Az öreg ül este a szemelt rizling mellett, s akkor beállít Janó.

– Iszol egy pohárral? – kérdi az apja.

– Nem lehet, papa. Megyek a kocsióért.

– Kocsióért? Ilyenkor csak nem versz rá. Elmúlt hét.

– No nem is arról van szó. Nincs túlóra a TEFU-nál.

– Akkor hát igyál.

– Mondom, hogy nem lehet. Kocsióért megyek.

– Miféle kocsióért?

– Egy öreg Volkswagen. A Cirbusz Öcsi faterjájé. Tudja, Öcsi a művezetőm fia.

– Tudom, hogyne tudnám. De minek neked a kocsió?

– Egy kis vasárnapi kiruccanás.

– Ne mókázz! Nem kocsival szeretsz te vasárnap kiruccanni.

– Most mégis.

Skravec papa még telitölt egy pohárral, és felhajtja. Elgondolkozik, aztán azt kérdi:

– Csak nem?

– Mit nem? – húzza fel a szemöldökét a fiú.

– Talán Zsuzsióért akarsz lemenni?

– Eltalálta. Micsoda jószereje van magának, papa!

– Derék dolog, fiam. Menj csak le a lányóért.

Janó topog, az asztal előtt. Nem tudja, elérkezett-e már az ideje, hogy szóba hozza a dolgot. Aztán hirtelen rászánja magát:

– A kocsio ingyen van, tele a tank is, de azért... Szóval negyven froncsi az össz vagyonom...

– Pedig, fiam, ha odamész, legyen a zsebedben pénzmag is, anélkül gatyát ér az egész.

- Hát éppen erről lenne szó...
- Tőlem akarsz kérni? Én leadom az utolsó fillérig.

Bori méltányolja Zsuzsi képzelőerejét, de közben arra is figyelnie kell, hogy az ágyak alól minden porszemet felseprűzzön a lapátra. És ez még csak a kisebbik elfoglaltsága. Holnap autókirándulás Keszthelyre, minden meg van beszélve, és délutánra itthon kell lenniük, megérkeznek a szülők. A legjobb lesz, ha a biztonság kedvéért eldugja a kulcsot a szokott helyre, a kő alá. Hátha mégsem sikerül idejében hazaérni, a vonat negyed négykor van Szepezden. Ez az utolsó lehetősége Danival, de érzi, nincs már semmi értelme az egésznek, nem tudja tisztába tenni a gondolatait. Tünde, igen, Tünde az oka, mindennek, ha Tünde nincs... De közben figyelnie kell újra Zsuzsira is.

Zsuzsi a konyhát glancolja. Hófehérre súrolja a mosogatót, a polcokat leszedi, mosóporos meleg vízzel tisztára mos mindent, aztán visszarakja a helyére az edényeket, a fűszertartókat, és közben egyre csak mondja a magáét:

– Tulajdonképpen azt hiszem, apának van igaza. Biztosan legombolt valahonnan egy adyendrét Janónak. Talán még a mutternek is mert szólni: „Egy ötkilósra lenne szükségem” – és aztán semmilyen kényszerítő dühkitörésre sem volt hajlandó elárulni, mire vagy kinek kell a pénz. Tudja a papa, hogyha a Janó neve csak elhangzik, vége mindennek.

„Mire herdálnád el, te boroshordó? Fizetni akarsz az egész brigádnak?”

A papa most még ezt is elvállalja. Csak hogy meglegyen az öt kiló.

„Megisszuk, anyukám. Nem tűrhetem, hogy mindig mások fizessék a ceppet. Egyszer nekem is be kell ugranom. No, hát adod vagy nem?”

A mutter megpuhul. Belátja, amit be kell látnia, nem ellenkezhetsz vég nélkül.

Janó megkapja az ötöst. Bori és Zsuzsi hordani kezdik a holmijukat a terasz alatti pincébe. Már minden ragyog. Borinak még arra is jut ideje, hogy végigjárja a kertet. Levágja a hervadt rózsákat, összegereblyézi az elszáradt gázt. Végül kiülnek a teraszra vacsorázni. Zsuzsi krumplis rántottát süt. Bori támadásba lendül:

– Hogy állsz te Gyuszival? Zsuzsi elmosolyodik, és azt kérdezi:

– És te Danival?

Erre Bori se tud mit felelni. Egy ideig habozik, aztán elneveti magát.

– Sehogy.

– Kvittek vagyunk – mondja Zsuzsi győztes hangsúllyal.

*

Szalonna és Gyöngyi a Májerék kertjében ülnek a nagy diófa alatt. Az agronómusék a viruszi erdő szélén laknak, a régi major felett húzódó, csupa vadgesztenyéből álló fasorban. Gyöngyi kérdez:

– Te nem adtál igazat Tibinek?

– Hát tudod – feleli Szalonna bizonytalanul –, ez az angol krapek csak szórakozni akar itt. Esze ágában sincs, hogy komolyan vegye...

– És ha komolyan venné?

Szalonna megrökönyödik:

– Az egész más lenne.

– Mi lenne egész más?

– Hát az egész. Apám azt mondta, azért nem engedi el Tündét a kirándulásra, mert csak tovább táplálna egy illúziót. Ami játék, az maradjon játék, de ne lépjük át az ésszerű határokat.

– Mire gondolt az apád?

– Ó semmire.

– Hát akkor miről beszélsz?

– Az anyámnak felelt.

– Ó mit mondott?

– Hogy Hódosi doktor meg a két fia meglesznek Tünde nélkül is. Ugyanis ők jönnek szombaton vendégségbe hozzánk. Hódosi az apám egyetemi évfolyamtársa, körzeti orvos. Valaha apám legjobb barátja volt, anyám nem szereti. Bugrisnak tartja. Szerinte egy ilyen tehetséges ember nem áshatja el magát vidéken. Zoliról meg Matyiról mindig csak annyit mond: tahók. Az egyik erdőmérnöknek, a másik agronómusnak készül.

– Még mindig nem egészen értem – vág közbe Gyöngyi.

– Tündének azért kell itthon maradnia, mert Hódosiék jönnek vendégségbe hozzánk.

– Biztos vagy ebben?

– Anyám szerint el kellene engedni Boriékkal.

– Miért?

– Szerintem túlértékeli ezt a Danit.

– Azt hiszem, egészen másról van szó. Polgári tudati csökevények, hogy egy lányt jól kell férjhez adni, és ez elsősorban annyit jelenti, jó családból való gazdag sráchoz, minél több pénzzel. Ez manapság leginkább úgy módosul, hogy nyugati, kapitalista államba, menő fejhez.

Szalonna megdühödik.

– Eltúlzod! A hülye brosráid megzavarták az eszedet. Erre szerintem senki sem gondol.

Gyöngyi felhúzott szemöldökkel, kicsit gunyorosan néz a fiúra.

– Gondolkozz csak! Nem te mesélted, hogy anyád érdeklődött a Simonék anyagi helyzetéről?

Szalonnában felmegy a pumpa.

– De furcsák vagytok ti, csajok, valamiképpen mind egyformán hülyék vagytok. Melyik srác akar itt megnősülni, meg egyáltalán ki gondol arra, hogy vagyon, házasság, pénz?! Téged kellene spiritusza rakni, mert te mindenkit megvádolsz. S nem is akárhogyan. Hát azért járok én veled, mert feleségül akarlak venni? Mert az őseink arra számítanak, hogy milyen előnyös lesz a házasságunk? Tábori doktor és Májer agronómus elvtárs összeteszik, amijük van, s mi ketten olyan klassz családot alapítunk, öröklakással, nyaralóval, Zsigulival, amilyen talán még nem is volt? Erre felelj, ha tudsz! Hát nem azért járunk együtt, mert egyszerűen bírjuk egymást, mint a Csaba meg a Bori, a Tibi meg a Tünde, a Laci meg az Ági?! Te, te mindent túlmagyarázol, azt hiszed, minden koponyában nyüzsögnek ugyanazok a kukacos szövegek, amiket te beszajkóztál...

Szalonna belefut a saját kitörésébe, és ez alkalmat ad Gyöngyinek, hogy közbeszóljon:

– Állítsd le magad, és hidd el, hogy nekem is igazam van. Persze, engem nem az apukád havi jövedelme érdekel, de azért ne hidd, hogy már végképp ki lehet kapcsolni minden efféle gondolatot. Látod, a te anyukád is...

Szalonna erről nem szívesen hall.

– Hülyeség! Tünde itthon marad, és majd alig várja, hogy ismét Tibivel csókolózhasson a fűzfák alatt, és ha ez az átok angol krapek bevágja végre maga mögött a Triumph ajtaját, minden újra visszatér a régi kerékvágásba.

– Ebben egyetértünk – válaszolja Gyöngyi –, de azért ismerd el, könnyen fel lehetne még, főleg a szüleinkben, támasztani a régi kísérteteket.

Szalonna még szeretne valami gorombát felelni erre az okos mondatra, de nincs rá ideje.

Eszter néni jelenik meg a lépcsőn, és vacsorázni hívja őket.

*

Tünde bög, mutatósán, egyre hangosabban és kétségbeesettebben. Hadd érezze az apja, hogy igazságtalan volt vele. Anyu kétségbe van esve. Ezt nem lett volna szabad. Ilyen gorombán ráreccsenteni Tündére.

– Itthon maradsz, és kész! További beszédnek semmi helye! – Apa szigorú határozata ellen nincs fellebbezés. Ezt Tünde is tudja. Maradt hát a bögés. Ez a bögés eleinte csak menekülés volt, érvelés, dac, de aztán annyira belejött, hogy nem tudta abbahagyni. Kiszaladt a szobából, mert érezte, nem bírja tovább hangerővel. Hadd higgyék csak, hogy teljesen tönkre van téve.

Nem akar látni senkit, igazságtalanok voltak vele. Itthon kell maradnia, a miatt a két hülye tahó miatt! Mi köze hozzájuk? Őt igazán nem érdekli apu egyetemi évfolyamtársa, a hülye fiai pedig végképp nem! Tünde rohant hátra a ház mögé, majdnem nekiütközött a pingpongasztal sarkának, csak az utolsó pillanatban sikerült kikerülnie. Hasra vetette magát a meggyfák alatt.

Most már csak azért is bögött. Hadd hallják, ha hallják. Ha nem hallják, úgy is jó. Ő bögni akar, bögni! Keresztették az akaratát, tönkretették a programját egy ilyen hülyeség miatt. Elrontják a legjobb dolgokat. Imádja Danit. A legimádnivalóbb krapek, akit valaha látott. Vagy ő, vagy senki! Mit akar ez a Tibi, ez a kis hülye? Dániel kisujja is különb nála! És mégsem engedik el Keszthelyre! Pedig milyen remekül lépett fel a srác. A szövege pontosan ült.

– Szeretném meghívni Tündét egy kis kirándulásra. A legszívesebben hívnék meg mindenkit a társaságból, de elég sokan vagyunk, és a kocsiba, ha összeszorulunk kicsit, elférünk mindössze hatan. Ugye el tetszik engedni?

Apa egy szót sem szólt. Daninak anyu felelt:

– Vendégeink jönnek. Tündének is itthon kell lennie, mert két fiú is jön – mondta kissé zavartan, s látszott rajta, hogy meg lehetne győzni.

Dani meg is próbálta:

– Nagyon szeretném, ha lehetne mégis...

Apu anyura nézett, s nagyon határozottan mondta, mert lassan mégis magához tért:

– Nagyon kedves vendégeink jönnek. Azt hiszem, Tünde is szívesebben marad itthon...

Tünde nem mert szólni, csak a kétségbeesett ábrázatán lehetett látni, mennyi kedve van itthon maradni. Anyu még egyszer megpróbálkozott:

– Talán nem haragudnának meg Hódosiék... – és a férjére nézett.

Apu nem szólt, de látszott az arcán, hogy hajthatatlan.

Dani észlelte a feszültséget, s nagyon ügyesen áthárított minden felelősséget:

– Sajnálom nagyon, ha Tünde nem jöhetne velünk. Megismétlem a meghívást, nagyon szeretnénk mindannyian, ha Tünde tarthatna velünk – azzal meghajolt, s kivonult a szobából.

Néhány pillanat múlva kitört a botrány.

*

Szombat reggel van, gyönyörűen süt a nap. Bori már virágot szed a kertben, amikor a hatórás tapolcai gyors feltűnik a szepezdfürdői kanyarban. Egy rózsatüske megszúrja az ujját, azt nyalogatja. Zsuzsi még az igazak álmát alussza, most már igazán fel kell ébresztenie: hétkor indulás. Bori a csokrot a terasz asztalára szánja, ez a csokor fogadja majd anyuékát. Apró piros vérgyöngy csillan meg a kislány ujján, nem sokat törődik vele, messze tartja magától a csokrot – rózsák, margaréták, cineák.! Kihúzó néhány szálát, átcsoportosítja, hogy a csokor tetszetősebb legyen. Zsuzsit át akarja szalajtani Ormosékhoz, hogy Simonék készen vannak-e már, tudnak-e hétkor indulni. Leszalad a terasz alatti kis kuckóba, levesz; a sarokpolcra egy nagy cserépköcsögöt, a kerti csapnál vizet ereszt bele, s már viszi is a virágot a teraszra. Az ágyakat még majd rendbe kell rakni, s ez a Zsuzsi még mindig alszik! Odaül mellé az ágy szélére, és megsimogatja az arcát.

– Zsuzsi, Zsuzsikám, ébredj! Már elment a hatórás gyors!

Zsuzsi nyöszörög, hirtelen feldobja magát, de csak egy pillanatra nyitja ki a szemét, aztán befordul a fal felé.

Bori türelmét veszti, lerántja barátnőjéről a takarót.

– Zsuzsi, zabban a lovak!

Zsuzsi ismét felemeli a fejét, a szeme álomködökben úszik.

– Mi?... Mi? – dadogja, aztán hirtelen felül, lelógatja a lábát az ágy széléről Bori mellett. – Hű, de álmos vagyok!

– Na, indulás a mosdóba! – Bori átnyalábolja Zsuzsit, és talpra állítja.

Zsuzsi kitámolyog, Bori meg kisimítja a lepedőt, eligazítja a párnát, aztán a takarók következnek, szigorú rendben, legfelül a két piros-fekete mintás. Ekkor hallja meg Zsuzsi már éber hangját: Te még nem is tudod...

– Mit?

– Tünde is jön!

Borit mintha villámcsapás érné, megáll a keze a takarón, megmerevedik. Zsuzsi prüsszöl, fújtat, a mosdóvíz bugyborékolva ömlik a testéről. Bori kiszalad a mosdóba, megáll a félmeztelen Zsuzsi mellett.

– Mit mondtál?

– Tünde is jön Keszthelyre. Dani meghívta.

– Honnan tudod?

Bori gyomrában valami ismeretlen remegés kezd vibrálni, a legszívesebben kirohanna a mosdóból, úgy érzi, mozgatni kell a lábát, a karját, nem állhat itt ezzel az ijesztő remegéssel, valahova el kellene szaladnia. Elképzelem hirtelen, hogy ott ülnek a kocsiban, Dani persze Tünde mellett, s mosolygós, kisfiús arcából nem is jut senki másnak, csak Tündének. Nem, ezt nem lehet kibírni! Bori mégsem mozdul, fegyelmet parancsol magára, és várja a feleletet.

– Tegnap délután Danival találkoztam. Tündéektől jött. Ő mondta. – Zsuzsinak kicsit rossz a lelkiismerete, de most már nem térhet ki a vallatás elől.

– Nem mondtad.

– Nem akartam elvenni a kedvedet.

– Kösz – vágja oda Bori nagyon dühösen, és sarkon fordul, visszatráppol a szobába a takaróhoz. Ez kellett csak! Most aztán nagyon klassz minden igazán! Sírni szeretne, de fél, hogy Zsuzsi meghallja. Hát ebből semmi se lett, igazán semmi. Tünde mindent keresztülhúzott { De mi is lehetett volna? Miben reménykedett ő? Az álmaiban? Igen, szép álmai voltak, ezzel kell megelégednie... Bori rávág a piros-fekete takaróra, aztán kapkodni kezdi magára az előkészített ruhadarabokat.

Zsuzsi jön elő a mosdóból, még mindig bugyiban.

– Most haragszol? – kérdi, és engesztelően mosolyog.

– Rád haragudjak?

Zsuzsi most nagyon okosnak érzi magát.

– Legyen eszed, Bori. Értem jön Janó, Csaba meg csak arra vár, hogy elfüstöljön ez az angol, s te újra emberszámba vedd.

Bori lesújtó pillantást vet a barátnőjére.

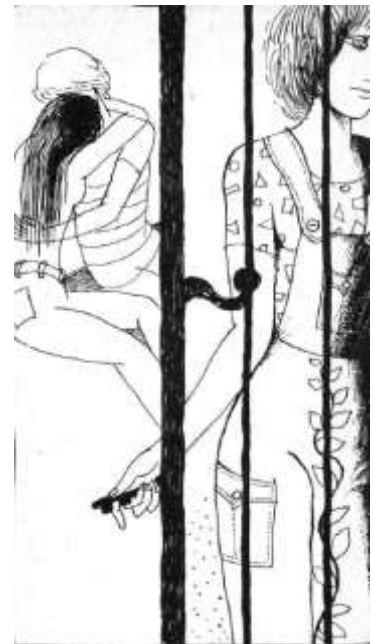
Zsuzsi is öltözni kezd.

– Sietnünk kell – mondja a karórájára pillantva –, fél hét felé jár.

Bori néma. Ő már készen van, nem tudja, mit kezdjen magával, várja, hogy Zsuzsi is készen legyen. Kisétál a teraszra. Elnéz messze a szepezdfürdői kanyar felé; korai autósok törtetnek az úton, jobbra fent, az Öreghegy fölött puffos báránnyelűk gyülekeznek. Egyre idegesebb, a legszívesebben lemondaná ezt a kirándulást. Talán legjobb volna kimenni Csabával a vízre dingizni. Igen, most az lenne a legjobb. Minek menjen ő Keszthelyre, Hévízre, Fenékpusztára? Erről eszébe jutnak a könyvek. El kell mondania a Georgikont, a Kis-Balatont, Valcumot. Matatni kezd az ágya fölötti polcon a könyvek közt. Fellapozza az egyiket. Aztán hirtelen összecsapja, és bevágja a könyvet a szatyorba.

– Mehetünk – mondja Zsuzsi.

Bori végignéz a barátnőjén. Zsuzsi nagyon csinos. A világoskék farmerjét vette fel, rövid ujjú fekete trikóval, a trikón fehér szegélyek. De Bori alig veszi észre, amit lát. Lekattintja a

villanyórát, behúzza a terasz felé nyíló ajtót, leereszti a konyhai tálalóablakot, még a mosdóba is bekukkant, de csak gépiesen veszi tudomásul, hogy minden rendben van. Leakasztja a szögről a kulcsot, a kerti vaskapu kulcsát, s már indulnak kifelé a rózsalugas alatt.

Bori álomban sétál a lugasban, a képzelete működik. Azt mondja Panni néninek, mikor odaérnek Ormosék elé a kocsihoz:

– Én azt hiszem, itthon maradok. Nem érzem jól magam, s anyuék is ma jönnek.

Tünde már a kocsiban viháncol Dani mellett. Péter bácsi a kocsi motorházába bújlik. Valami kis zavar van a gyújtással.

Bori csak Tündét és Danit látja, alig hallja Panni néni szavait:

– De Borikám, nélküled semmit sem ér az egész. Tőled várjuk, hogy elmondd, merre járunk, mik a látnivalók.

– Sajnálom, Panni néni, igazán nagyon szívesen – feleli a kislány rekedten, de nem is tud a nénire nézni, le nem veszi a szemét Tündéről és Daniról.

Közben Bori és Zsuzsi kiérnek a lugas alól a kertkapuhoz; Bori minden mozdulata ösztönös, alig tudja, mit csinál. Behúzza a nehéz vasajtót, beilleszti a kulcsot a zárba, a kezében van a mozdulat, kicsit fel kell emelni a kulcsot, úgy könnyebben fordul, kattan egyszer, kétszer, Bori nem is hallja, de érzi az ujjaival, mert közben azért még mindig ott topog a Triumph előtt, s éppen azt látja, amint Dani átöleli Tündét, a lány átszellemült, angyali mosollyal néz fel a fiú arcába. Bori most lehajol, jobbra a kerítés mellett kőrakás, halomba dobált vörös homokkövek, néhány darab egészen a kertkapu szélénél, a feketére festett vaskapu közelében. Most fog elcsattanni a puszi, Bori látja lelki szemeivel. Tünde arca egyre közelebb kerül Dani arcához, s akkor Bori hirtelen lehajol, és becsúsztatja a kulcsot a lapos kő alá. „Kapukulcs a kő alatt” – villan fel benne. Az apja hangját hallja, aztán az anyját. Hányszor hallotta ezt a mondatot? „Kapukulcs a kő alatt, ne felejtse, Borikám, ha nem lennénk itthon, kapukulcs a kő alatt.”

– Mehetünk? – kérdi Zsuzsi sürgetően. – Mindjárt hét.

Bori felriad, s a két kislány elindul a Dobó utcán Ormosék villája felé.

*

Minden másként történt.

Bori Dani jobbján, Zsuzsi a balján ül a Triumph hátsó ülésén, már elhagyták Révfülöpöt, s vígan száguldanak a reggeli fényben Rendes felé. Tünde sehol.

Zsuzsi és Bori nem is jutottak el az Ormos-villáig, a Triumph eléjük jött a Dobó utcán, s Bori szívdobogva állapította meg, hogy Tündét nem látja a kocsiban.

Dani nyitotta a hátsó ajtót.

– Beüljtek – szólt a lányokra mosolyogva. Panni néni hátrafordult.

– Már azt hittük, elaludtatok.

Bori hirtelen elhatározta, hogy nem kegyelmez Daninak.

– Mi csak felébredtünk valahogy, de Tünde, úgy látszik, elaludt – és nagyon szigorúan Danira nézett.

A fiú nevetett, de nem válaszolt.

– Tündének itthon kellett maradnia. Vendégeik jönnek – ezt Panni néni mondta.

Bori Zsuzsira nézett szemrehányóan. Zsuzsi megértette, s úgy felelt, hogy megvonta a vállát.

– Milyen bájosak vagytok – kellemkedett Dani, végignézve a lányokon.

Boriban felforrt az epe.

– Még sokat kell tanulnod – gúnyolódott. – Nálunk ma már nem mondják egy lánynak, hogy bájos.

– Hanem? Mondják mit?

– Ez sem jó – vágta rá Bori. – Úgy kellene kérdezned: mit mondanak?

– Mit mondanak?

– Azt mondják, jó a szerelésed.

– Szerelés? – hitetlenkedett Dani. – Ez technical, szerelik az autót, a villanyt, de a lányokat nem szerelik.

Zsuzsi nevetett.

– Ami rajtunk van, Danikám, az ma mégiscsak szerelés, így mondjuk.

– Hát jó – adta meg magát Dani. – Jó a szerelés rajtatok, lányok.

– Ez reménytelen! Úgy látszik, Tünde semmit sem igyekezett javítani a magyar stílusodon – vágta ki Bori hirtelen, de egy kicsit maga is megrémült saját merészségétől.

Panni néni megint hátrafordult az első ülésről.

– Aranyos kislány. Annyira sajnálom, hogy nem jöhetett velünk.

Bori nagyot nyelt.

– Persze. Azt hiszem, szívesebben jött volna – s itt Danira nézett.

A fiú nem válaszolt. Kinézett az ablakon. Éppen a Badacsony alatt suhantak, s Bori szigorúan rászólt:

– Ne arra bámészkodj, arra csak a vizet meg a kikötőt láthatod, nézz jobbra. Arra fönt, az a Badacsony, a koporsó alakú hegy, az ország egyik legjobb bortermő vidéke. Ott fönn, sajnos innen nem látszik, van a Szegedy Róza háza. Az egyik legérdekesebb reformkori költő, Kisfaludy Sándor felesége volt.

– Tudom – mondta Dani gyorsan –, tudom, boldog szerelem, kesergő szerelem, a füredi első magyar théâtre.

Bori nem csodálkozott, tapasztalta már, hogy Dani meglepő dolgokat tud a magyar irodalomból, sőt a történelemből is.

– Tudnál néhány sort idézni is tőle? – kérdezte, remélve, hogy így meg tudja fogni.

Dani azonban habozás nélkül belekezdett:

*Ülj mellém a kandallóhoz
Fel van szítva melege;
Csobánc-várról, Édes-kedves,
ím! halljad, egy agg rege...*

Ezen már Bori is elbámult.

– Ezek a Csobánc kezdősorai – mondta szinte csak magának, de nem volt ideje tovább foglalkozni Danival, mert a táj egyre szebben bontakozott ki előttük.

A Badacsony után hamarosan befordult a Triumph a szigligeti nyárfasorba. Bori a balatoni útikönyv térképeit nézegette, néha fel-fellapozott egy-egy szövegoldalt is, és be nem állt a szája. Mondta, mondta a szigligeti várat, hogy ez valaha, még a török időkben is valóban sziget volt, víz vette körül minden oldalról. A foki, vagyis a siófoki török hajók ellenében itt tanyáztak a magyar sajkások. Aztán Győrök következett, a kitűnő borairól híres Bece-heggyel, majd Vashegy, Vonyarc, Diás, ma is talán a legelhagyottabb, legcsendesebb vidéke a Balatonnak, horgászok paradicsoma. Mindenfelé római villák, avar temetők nyomai.

Mire Keszthelyre befutottak, Bori szinte kimerült kiselőadásaiban. Végre aztán a Balatoni Múzeumban úgy érezte, eljött a pillanat. Péter bácsi, Panni néni és Zsuzsi nem tudtak elszakadni a földszinti termektől, melyekben a tó növény- és állatvilágát, halászatát, a fürdőhelyeket mutatták be. Danit azonban jobban vonzották a történeti emlékek az emeleti termekben.

Bori tudott egyet-mást Pribináról és Kocelről, a dunántúli szláv fejedelmekről, a fenékpusztai római erődítményről is felfrissítette az ismereteit, de amikor Danival végre egyedül maradhatott a fegyverek, céhládák, zászlók és régi ruhák között, egyszerre kirepült a fejéből minden tudomány.

Dani rézveretes, kagylóberakásos régi pisztolyokat vizsgálgatott elmerülten, mikor Bori megszólította:

– Jól érezted magad Szepezden?

A kérdés váratlanul érte a fiút, felkapta a fejét a tárlóról, és csak néhány pillanatnyi csend után felelt:

– Igen, nagyon – s már fordult volna vissza a pisztolyokhoz.

– Szébb helyeken, jobb társaságban is voltál már biztosan – provokált tovább Bori.

– Ez egészen más – mondta. – Nyaralásom még nem volt ilyen. Az olasz meg a spanyol tengerpart más egészen, mindenütt más, mint Magyarország.

– Persze – mondta Bori gúnyosan –, mi nem vagyunk Európa, ugye?

Dani felkapta a fejét.

– Miért ilyet mondasz?

– Nem te mondtad?

– Dehogy! Itt nincs minden talpalaton szörvisz, kemping, gondozott park. És az emberek, úgy gondolom, a srácok meg a lányok, szóval mások vagytok egészen...

– Hülyék vagyunk – támadott ismét Bori –, elmaradott hülyék.

– Inkább! – mondta a fiú nagyon hangsúlyosan.

– Mi az, hogy inkább?

– Nem vagytok ti a hülyék, ti vagytok igaziak – jelentette ki Dani.

Bori nem értette. Kérdő arccal nézett Danira. A fiú elfordult, ismét a tárló felé, de Bori megragadta a vállát, maga felé penderítette és rászólt:

– Aki á-t mondott, mondjon b-t is! Érted?

Dani nem értette a kifejezést, amit Bori használt, de a szeme szikráit megértette, tudta, hogy nem térhet ki a magyarázat elől.

– Ti veszitek komolyabban sokkal, mint nálunk.

– Mit? – kérdezte Bori még mindig keményen.

– Mindent. Az életet, belőletek, hogy mi lesz, a tudást a művészetet, a szerelmet is...

– A szerelmet? – Bori hirtelen úgy érezte, célhoz érkezett.

– Igen, azt is.

– Tünde aztán igazán nagyon komolyan veszi! – Bor belevörösödött a mondatába, s el kellett fordulnia, mert Dani szeme most szinte kutatóan mélyedt az övébe.

– Tünde is – mondta aztán mosolyogva –, lehet, talán ő hasonlít a legjobban lányokra nálunk.

Borinak most ezerféle mondanivalója lett volna, de egyet sem tudott kinyögni. Dani észrevette a zavarát.

– Mégis szereti Tibit, ez, tudom, komoly nagyon. Ezek a fiúk is, lányok is itt nálatok mind komolyan készülnek az életre. S komolyan veszik egymást is, nem játék nálatok az ilyesmi, Bori: Nem játék, még Tündének sem, ha kedvet is kap a játékra. – Bori nem tudta Dani pillantását elviselni. Mondania kellett valamit:

– Nem tévedsz, Dani? – A kérdésben az is benne volt: „A Tünde játékosságának te voltál a haszonélvezője, s tönkretetted a nyaramat.”

Dani pontosan tudta, mit kell most mondania, de küzdött a kifejezéssel:

– Nem tévedek. Tünde tündérlány, lesz még Tibinek sok baja vele, de azért... Te meg vagy egészen más, Bori. Ne haragudj, nem tudom mondani jól, Csaba téged érdemel meg. Megérted, amit mondok, nehogy megsértődj.

Bori kétségbe volt esve. Ennek a Daninak igaza van, úgy látszik, nem lehet megcáfolni, s valami mégis azt súgja neki, meg kellene pofoznia, neki kellene rontania, sírva, bögve, kiabálva. „Mit képzelsz, te felfújít hólyag, hogy ítélnél fölöttünk?! Ki vagy te, hogy mindent tudsz? Néhány nap alatt mindenbe beleláltál? Hát vedd tudomásul, hogy a legnagyobb hülyeséget csináltad! Eljátszottad a szerencsédet meg az enyémet is. Pedig én igazán szerettem volna, ha ez alatt a két hét alatt egymásba esünk. Úgy elfelejtettem volna Csabát, mintha soha nem lett volna. Nem rajtam múltott! Te vagy az oka, te kis okos! Te british öslény, te, te, te!” S

igazán kicsibe múlt, hogy Boriból nem tört ki az áradat, talán legfőképpen az volt az oka, hogy Dani odalépett hozzá, egészen közel, és megsimogatta a haját.

Bori felrezzent az, érintéstől, egyszerre mindent egészen másként látott. Ez a hülye vigasztalni akarja. Azt már nem! Erre neki nincsen semmi szüksége, s a következő pillanatban úgy mellbe lökte a fiút, hogy az majdnem nekiesett a pisztolyos tárlónak. Bori megrémült: hogyan fogja ezt megmagyarázni? Erre azonban nem került sor, mert Zsuzsi jelent meg a teremben.

– Gyertek már, Bori, indulnunk kell!

*

– Ne vágj még be, hadd egye! – szólt oda Csaba Tibinek a horgászálláson. A fiú fenekezőjén vadul, mégsem elég meggyőzően ugrált a jelző. – Még nem vitte el egészen, csak rángatja.

Tibi idegeskedett. Kezében volt már a bot nyele, de Csaba figyelmeztetésére, meggyőződése ellenére, nem vágott be. Várt.

– Várni kell – folytatta Csaba az oktatást –, ezek a mutatós rángatások nem jelentenek semmit. A hal csalira kapott, de még nem viszi, nem nyitotta ki a száját igazán. Nem döntötte el, kell-e neki a falat igazából vagy sem.

Tibi a jelzőt figyelte, de közben röhöghetnékje támadt.

– Miről beszélsz te? – kérdezte.

– A fenekeződről – válaszolta Csaba, s le nem vette; a szemét a zsinóron ugráló jelzőről.

– Biztos? – kérdezte Tibi, s megint nevetett.

– Mit hülyéskedsz?

– Azt hittem, Boriról szól a történet – folytatta még mindig vigyorogva Tibi.

Csaba felriadt, csak most döbbsent rá, hogy Tibit alig érdekli a horgával kísérletező hal, egészen másról beszél. Azonnal visszavágott:

– Akkor már inkább beszéljünk Tündéről – mondta fancsali képpel. – A hal nem Borira, inkább Tündére kapott rá – folytatta most már ő is vigyorogva.

Kora reggel volt. A nap még nem tudta felszippanítani a hajnali párákat, a víz fölött meg a kerteki forrás körüli laposban még foszlányokban lengett a köd.

Csabának rosszul kezdődött a napja. Mikor hajnalban a madárkoncertre felriadt, belesett az apja ágyára. Az ágy érintetlen volt. Apa nem jött meg. Mi lehet a nagymutterrel? Kiszaladt a kerti csaphoz, megmosakodott, de egyre rosszabb hangulatban kotorta elő a frizsiderből a reggelijét. Már a horgászcuccát is összekészítette, és menetkészen állt a veranda előtt, amikor észrevette, hogy az anyja felébredt. Meghallotta a mocorgását a mosdóban. Lecsapta az ócska műbőr táskáját meg a botját. Bement a házba, megállt a mosdóajtó előtt. Várt egy darabig, s nem tudta, hogyan kérdezzen. Hallotta, hogy az anyja elzárja a csapot.

– Apa nem jött meg?! – kiáltott be.

– Nem jött – felelte az anyja, s a következő pillanatban pongyoláját összefogva megjelent az ajtóban.

Egymásra néztek.

Csaba észrevette anyja szemén az aggodalmat. Tudta, hogy nem a férjéért aggódik: ha nem jött meg az éjszaka, akkor az csak a mamuska miatt lehet. Csaba sírni szeretett volna, s ha az anyja szemében egyetlen apró, megcsillanó könnycseppet vesz észre, biztos, hogy eltörlik a mécses. De anyja megkeményítette az arcát.

– Úgy látszik, sok elintézni valója volt – mondta.

Csabának már a szája szélén lebegett a kérdés: „Anya, meg fog halni a nagymama?” De nem merte kimondani. Az anyja érezte, mi megy végbe a fiúban, de nem akart érzékenykedni.

Csaba pedig jobbnak látta, ha elmenekül.

– Lemegyek horgászni – mondta színlelt közönnyel. – Ebédre én is itthon vagyok.

Kiszaladt a kertből, azonnal levágott a műútra, s a parti nyárfák levelei között átszűrődő kora reggeli napfényben lépkedett az út szélén a szepezdi vasútállomás felé. Most volna szüksége Borira igazán, el kellene mondania neki, igen, minden aggodalmát elmondhatná, formátlanul, ahogy kibuggyan belőle. De Bori nincs, Bori eltűnt, elvitte vagy éppen most viszi a Triumph, s neki egyedül kell megküzdenie ezzel a szörnyűséggel. Egyre inkább a düh kezdett sűrűsödni benne, egye meg a fene, hogy amikor a legnagyobb szüksége volna erre a csajra, akkor nincs sehol! Minek kellett ez a nyár, minek kellett ez az egész? Maradtak volna inkább otthon, az Agancs úton, ha egyszer a nagymutter ilyen beteg!

Aztán odaért a vasútállomás alatti öbölhöz, bekiabált ott Tibinek, aki kijött érte a csónakkal.

Alig szóltak egymáshoz. Csaba felszerelt két fenekezőt. Kapás se volt. Csak ültek egymás mellett az álláson, egyik se akarta elkezdni.

Ekkor kapott rá valami a Tibi fenekezőjére.

– Lebögtünk mind a ketten – mondta Tibi rezignáltan. – Csak megjelenik itt egy ilyen angol krapek, s nekünk, Csabikám, lőttek.

Csaba nem akart erről beszélgetni, annyi mindent kellett volna elmondania, amiről Tibi nem tudott. El volt foglalva magával. Nagyon egyedül volt. Ha maga elé nézett az alig-alig fodrozódó reggeli víztükörre, úgy érezte, a saját állapota képét látja, sehol senki, semmi, csak a sivatagszerű, változatlan, fényeket tükröző víz. Milyen szomorú kép! „Elvesztettem, mindent elvesztettem – gondolta Csaba. – Bori elment ezekkel az angolokkal, s nincs már senki, akinek elmondhatnám, hogy apa nem jött meg. Ez talán azt jelenti, nagy baj van, igazán baj van a mamuskával. Meg fog halni, igen, meg fog halni...”

Csaba arra lett hirtelen figyelmes, hogy Tibi bevág, s orsózni kezdi a fenekezőt. Azonnal észrevette, hogy üres zsinórt csévél az orsó.

– Elsietted – veti oda kurtán a fiúnak. – Várnod kellett volna.

– Á – feleli Tibi –, valami jelentéktelen apróság lehetett csak. Nem kellett ennek a csali – s mutatja az érintetlen gilisztát a horgon.

*

A piros Skoda a feje tetején áll az árokban. Két férfi, egy öregebb meg egy fiatalabb, egy asszony meg egy nyolcéves forma kisfiú éppen akkor kászálódnak ki néhány félmeztelen férfi segítségével a feje állt kocsi ablakán, amikor Péter bácsi megáll az útpadkán. A félmeztelenek a közeli laposban kaszáltak, az egyik éppen most mondja el Péter bácsinak, hogy arra lettek figyelmesek, a piros autó bukfencezve, recsegve-ropogva gurul le az árokba. Péter bácsi rohan a feje állt autóhoz. A két férfi a lábán áll, egymást nézegetik, az asszony a gyereket tartja az ölében. A kisfiú vérzik a fején. Az asszony sír, látszik rajta, jajgatna is, de nem mer, egyre több ember veszi körül a szerencsétlenség színhelyét. Péter bácsi nagyon határozottan odalép az asszonyhoz.

– Komolyan megsérült a kisfiú, asszonyom? – kérdi.

Az asszony felnéz, de nem tud válaszolni, csak törülgeti a vért a síró kisfiú homlokáról. Péter bácsi közelebb lép. Lehajol, nézi, vizsgálja a kisfiú homlokát.

– Felrepedt a bőr a homlokán – állapítja meg. – Nincs nagyobb baj. Ne sírjon, asszonyom, a fia még jobban megrémül, ha önt sírni látja. – A férfiakhoz megy. – Önök nem sérültek meg? – kérdi.

A fiatalabb szőke, magas férfi a mellkasát fogja.

– Itt fáj – mutatja a jobb oldalát a hónalja alatt. Panni néni az elsősegélydobozt hozza a Triumphból.

Bori csatlakozik hozzá. Panni néni nagyon ügyesen letisztítja a kisfiú homlokát. Az asszony már megnyugodott egy kicsit, látja, hogy a kisfiúnak nincs komolyabb baja.

Péter bácsi a feje állt Skodához szalad. A fiatal szőke férfi utána. A kocsi hátuljából bűzös füst szivárog.

– Le kell venni a gyújtást – mondja Péter bácsi. – Nehogy meggyulladjon a benzin meg az olaj.

A szőke férfi behajol a kitört ablakon, valamit motoz a műszerfalon. A bűz alábbhagy. Szirénázva rendőrautó érkezik.

Előkerül egy fiatal, lobogó sörényű, fekete férfi. A Trabantja ott áll néhány száz méterre a padkán. A rendőrök kérdéseket tesznek fel. Bori nem tudja követni az eseményeket. Mérőszalagot húznak ki, krétáznak az úttesten, féknyomokat vizsgálnak. A trabantos elismeri, hogy a mellékútról hirtelen kanyarodott a Skoda elé.

Percek telnek, negyedórák.

Péter bácsi vállalkozik, hogy a kisfiút a mamával meg a mellkasát fájlaló szőke férfit beviszi a tapolcai kórházba. A rendőrök megkülönböztetett udvariassággal köszönik meg a külföldi rendszámú kocsit vezetőjének a segítséget. Bori Péter bácsi mellé ül a Triumph első ülésére. Ó tudja, merre kell menni a tapolcai kórházhoz. Egyszer, évekkel ezelőtt üvegcserepbe lépett, jó mélyen bevágta a talpát. Akkor járt ott. Közben van ideje gondolkodni.

Alaposan eltöltötték az időt. Keszthelyen ebédeltek, mire elindultak Hévíz felé, elmúlt kettő. Panni néni ragaszkodott az úthoz. Mindenáron látni akarta a hévízi tavat. Péter bácsi idegeskedett egy kicsit, de aztán belenyugodott a változtathatatlanba. Mindent kutya futtában néztek meg. Nemcsak Péter bácsi, Bori is egyre idegesebb lett – nem érnek haza, s anyuék üres házat találnak. Mit fognak gondolni? Persze, Ormos néni biztosan megmondja majd, hol vannak. Mégis. S akkor aztán jött Ábrahámhegynél az a felborult Skoda. Panni néni még rá is szólt Péter bácsira:

– Kérlek, Péter, ne állj meg. Külföldiek vagyunk. Majd jön a következő kocsi.

Péter bácsi azonban hajthatatlan volt, azonnal a padkára kormányozta a Triumphot, összeszorította a száját, szinte sziszegve szólt oda a feleségének:

– Az most semmit sem számít, drágám, külföldiek vagyunk-e vagy sem. Ezek a szerencsétlenek segítségre szorulnak, s véletlenül mi vagyunk az elsők, nekünk kell segíteni...

Panni néni erre már egy szava sem lehetett.

A kórházban várni kellett. Látták a friss vért a kisfiú homlokán, de egy pillanat elég volt, hogy észrevegyék, nincs szó életveszélyről, s a kórház ambulanciája tele volt szerencsétlenül járt baleseteseikkel. Előbb a súlyosakat kellett ellátni, főleg az életveszélyeseket. A balatoni autótűt bőven szedi áldozatait. Bori szédelgett a kórház fertőtlenítőszerű, nehéz levegőjében.

Néhány perccel már el is múlt négy, mikor végre Péter bácsival újra beülhettek a kocsiba, s megindulhattak visszafelé Tapolcárról. Ábrahámhegy után a kanyarban megálltak, addigra már a Skodát kivontatták az árokból, nem is álldogált más az út szélén, csak Panni néni, Dani és Zsuzsi.

Fél öt-háromnegyed öt körül járhatott az idő, amikor a Triumph végre a Sebestyén-kastélyt elhagyva befutott Szepezdre.

– Menjünk egyenesen az Ormos-villához – mondta Bori –, azóta már anyuék is biztosan ott vannak, mert nem tudták elgondolni, hol lehetünk Zsuzsival.

Péter bácsi csak bólintott, s nagyon csendesen azt mondta:

– Remélem, valóban semmi baja nem történt annak a kisfiúnak.

*

A vonat késett néhány percet, talán tízet is.

A Varga házaspár szokás szerint az első kocsiban utazott, s amikor lekecmeregtek két nagy bőröndjükkel a lépcsőről a szepezdi állomás kavicsos peronjára, nagyon csodálkoztak, hogy Bori és Zsuzsi nincsenek ott. Hátrafelé nézegettek, az állomásépület felé, hátha a két kislány elbeszélgette az időt a barátaival, s most majd futva érkeznek a vonat elejéhez. Hiszen tudják, hogy mindig az első kocsiban jönnek. Ez afféle játék, megmosolygott, mégis érvényes szabály volt a családban, így közelebb vannak a célhoz, a Dobó utcai házhoz. Most azonban hiába

nézegetnek hátra, nem szalad feléjük senki. Kicsit sértetten, de egyben aggódva indulnak meg a műút mellett hazafelé.

– Nem értem. Miért nem jöttek le elénk? – kockáztatja meg anyu a kérdést.

– Lehet, hogy a strandon vannak, és elnézték az órát – feleli apu megnyugtatólag.

– Vagy betegek...

– Ugyan, ne csacsiskodj – mondja apu megrovóan. – Miért lennének betegek? Ilyen szép időben! S ha úgy volna, Simonéktól bizonyára lejött volna valaki helyettük.

Szótlanul róják az utat, apu többször váltogatja a kezében a nehezebb bőröndöt.

– Biztosan kirándulni mentek kocsival, Péterékkal, és nem értek vissza idejében – ötlük fel apuban.

– De Bori pontosan tudja, mikor jön a vonatunk!

– Közbejött valami... – mondja apu, de azonnal megbánja.

– Ilyet ne is mondj, mert én csak balesetre tudok gondolni. Tudod, mennyire nem szeretem az autót.

– Miért kell mindjárt a legrosszabbra gondolni?

– Én egyelőre nem gondolok semmire – válaszolja anyu –, lehet, hogy ott gubbaszt az én két kis beteg madárkám a házban...

– Ezt verd ki a fejedből. – Apu már majdnem mérges. Elmentek valamerre. Vagy jobb dolguk van, semhogy bennünket várjanak az állomáson.

– Ez nem vall Borira.

Közben a kertkapuhoz érnek, és anyu megpróbálja kinyitni. Zárva. Apu lehajol a vörös homokkőkupac széléhez, keresi a kulcsot a szokott helyen, a lapos kő alatt. Semmi. Felemeli a követ, félredobja, matat a gazban, a kövek közt.

– Nem értem – mondja. – A kulcs nincs sehol.

Anyu kiabálni kezd:

– Bori! Zsuzsi! Bori! Zsuzsi!

Semmi válasz.

A szomszédban a kerítés mellett Román néni jelenik meg.

– A gyerekek elmentek az angolokkal kirándulni. Még nem jöttek meg – mondja egy szuszra.

Apu anyura néz. Ebben a nézésben az is benne van: na látod, mondtam, hogy kirándulni mentek, de az is: ha elmentek, miért nem tette Bori szokás szerint a kő alá a kulcsot?

Anyu most már komolyan ideges.

Apu tér magához előbb.

– Betehetnék ezt a két bőröndöt magukhoz? – szól oda Román nénihez –, amíg előkerülnek a gyerekek?

Átviszik a két bőröndöt a szomszédba, aztán indulnak Ormos nénihez. Ott mindennek ki kell derülnie.

Ormos néni végeérhetetlen szóáradatba kezd, egyszerre akar elmondani mindent, nemcsak hogy Simonék Keszthelyre kirándultak a gyerekekkel, hanem azt is, hogy milyen aranyos asszony ez a Panni, és milyen morcos ember ez a miszter Száimon. semmivel sincs megelégedve, nem szereti a magyaros ételeket, még a bort sem, csak ül itt naphosszat a kertben, pipázik, ezen a jó levegőn, alig ment le a két hét alatt a vízre, nem érdekli sem a horgászás, sem a vitorlázás, folyton a papírjait teregette ki maga elé, szemmel láthatóan számolt, töprengett, minek jön az ilyen a Balaton mellé, nem való az effélének a nyaralás, jobb neki otthon a füstös Londonjában, ott legalább zavartalanul számolhat, s eheti a maga faggyas birkaebédjeit. Apu alig tudott közbe-közbeszólni, hogy megtudja a lényegét.

– Azt mondta Bori, a vonatonál várják a doktor úrkat – böki ki végre Ormos néni.

– A kulcsot, a kulcsot nem adta oda Ormos nénihez véletlenül? – kockáztatja meg anyu a kérdést, bár sejti, hogy erre csak nemleges választ kaphat.

Ormos néni a fejét csóválja.

– Semmiféle kulcsot nem kaptam, kérem, én a Borcsikát reggel nem is láttam. Eljűk mentek a kocsival.

Ormos néni betessékeli őket a verandára.

– Tessék megvárni őket nálam. Nincs semmi baj, biztos semmi baj nincs, egy kicsit elkéstek, megtörténik az ilyesmi.

Apu és anyu leülnek a kerti székekre.

Ormos néni sűrögni kezd. Pillanatok alatt vaníliás meg ánizsos aprósütemény s egy kétes tisztaságú szögletes üvegben homályos színű barna ital kerül az asztalra.

– Tessék megkóstolni. Egy kis házi sütemény, diópálinka. Megnyugtatja az idegeket.

Apu cigarettára gyűjt, s hősiesen felhajt egy kupicával a nem mindennapi italból, anyu pedig elmajszol egy ánizsos kiflit.

*

Bori a kulcsot keresi. Hiába. Az ismerős lapos kő sincs a helyén.

– Idettem a kő alá – mondja apunak büntudattal.

– Ha ott lett volna, megtalálom – mondja apu szigorúan. – A követ én hajíthattam el izgalmamban.

Bori a gazban és a kövek közt kotorászik. Sehol a kulcs. Pedig ide tette.

Már túl vannak a törtéteken. Péter bácsi rövid, velős mondatokban vázolt mindent. Dicsérte Borit. Nélküle nem tudtak volna a sebesültek segítségére lenni. Panni néni is hozzáteszi a magáét, Bori idegenvezetői képességeit magasztalja. Mindent elmondott, pedig mennyire siettek. Panni néni még erre a két névre is emlékszik: Fenékpusztá, Vakum. Ez hat apura. Hogy Bori komolyan vette a feladatát. Borinak már semmi más bűne nincs, csak a kulcs. A kapukulcs, ami nincs meg. Elveszett. De hogyan vesztetett el? Ellopta volna valaki? Vagy egyszerűen a föld, a kövek nyelték el? Bori kétségbe van esve. Nem jut az eszébe semmi.

Zsuzsi átmászik a kerítésen, beszalad a házhoz, az ajtó nincs bezárva. Apu beadja neki a bőröndöket a kerítésen át.

Apu anyuhoz fordul.

– Fel tudnál kapaszkodni? – kérdi bizonytalanul. Anyu megjijed, de aztán apu biztatóan a szemébe néz, összefonja a hasa alatt a két tenyerét, és mutatja, hogy anyu oda lépjen először. Meg is próbálják. Nem sikerül. Anyu megjijed a kertkapu fölött, s visszalép. Másodszorra azonban nagy nehezen áttornázza magát, s a túlsó oldalon már Zsuzsi segít neki leugrani.

Már apu is fenn van a kapu tetején, amikor Bori hirtelen felkiált:

– Elszaladok Csabáért! Ó biztosan ki tudja nyitni. Álkulcsa is van!

Apu visszanez a lányára a kapu tetejéről, és elmosolyodik.

– Menj csak, de jobb volna, ha az igazi kulcsot találnátok meg!

*

Borinak nem kell messzire mennie. A Dobó utca végén szembejön vele Csaba.

Nagyon megöriúnek egymásnak, de egyik se meri mutatni.

– Milyen volt Keszthely? – kérdi Csaba közömbösen.

– Klassz.

Állnak szemben egymással. Egyik sem meri szóba hozni, miért találkoztak itt.

– Hova mész? – kérdi végre Bori.

– Csak úgy – feleli Csaba tétován.

– Sétálsz?

– Persze. Hát te?

– Érted akartam menni – vesz erőt magán Bori.

– Értem?

– Igen.

- Eszedbe jutottam?
- Hülyéskedsz?
- Komolyan.
- Eszembe.
- Neked csak a Dani jár az eszedben.
- Csaba!
- Már megint. Most kezd el a hamukáidat.
- Azt akarom.
- Nem kell.
- Mégis. Szükségem van rád. Segíts, Csaba.
- Nofene!
- Elveszett a kapukulcs..
- Meg a mennyország kulcsa is, ugye?
- Megint hülyülsz.
- Nem hülyülök.
- Komolyan elveszett.
- Tudom.
- Mit tudsz?
- Lebögtél Szőr Dénielnél, miattam meg azt csinálsz, amit akarsz.

Bori nem tudja, képen vágja-e, vagy sírni kezdjen, de aztán mindkettőről lemond, és nagyon egyszerűen azt mondja:

– Elveszett a kapukulcsunk, Csaba, a szüleim nem tudtak bemenni a házba, mert mi elkéztünk, segítettünk egy fejre állt Skodának, bevittük Péter bácsival a sebesülteket a tapolcai kórházba. Segítened kell. Keressük meg a kulcsot, vagy legalább nyissuk ki a kaput...

Csaba pillanatokig levegő után kapkod. Lehet ezt így? Mintha mi sem történt volna? Akkor hát neki is lehet.

– Apa nem jött meg, úgy látszik, nagy baj van a kórházban, meg fog halni a mamuska... Bori, érted, amit mondok?

Ez már sok Borinak, böggve hajlik Csaba vállára, s alig érthetően nyögi:

– Nem lehet, Csaba, a mamuska nem halhat meg! Nincs igazság a földön...

Csaba is könnyezne, de nem teheti. Megsimogatja Bori haját, aztán felemeli az állát, és megcsókolja a még könnytől nedves lányarcot.

Az egész egy pillanat.

– Gyere – mondja aztán majdnem szárazon, de még a hangjában remeg minden, ami az előző pillanatokban történt. – Megkeressük azt a kulcsot.

Egymásba karolva indulnak a Dobó utcán, a nap lassan az Öreghegy csúcsához közeledik, egyre szórtabban, színesebben küldi sugarait. A kapu előtt Zsuzsit találják.

Ott matat a kövek közt. Zsuzsi Borira és Csabára néz, egy pillanat alatt mindent átlát.

– Semmiféle kulcsot nem találok – mondja hangosan, aztán Bori mellé lép, és sokkal halkabban folytatja: – Itt a zsebkendőm, maszatosra sítad magad.

Csaba már a kőrakást vizsgálja.

– Tudom, hová szoktátok tenni – fordul Bori felé –, de az a kő most nincs itt.

– Apu elhajította – magyarázza Bori.

– Nem emlékszel pontosan, hová tetted? – kérdi a fiú. – Biztos, hogy az alá a lapos kő alá?

Bori zavarban van.

– Nem tudom. Oda tettem, ahova mindig.

– Nem is olyan biztos, Borikám – szól közbe Zsuzsi. – Nagyon izgatott voltál éppen.

– Lehet – ismeri el Bori, és engesztelően néz Csabára. – A legszívesebben el se mentem volna erre a kirándulásra.

Csaba most nem sokat törődik Bori lelki életével, az a feladata, hogy megtalálja egy kulcsot. Módszeresen kezdi felszedeztetni a köveket. Egyszerre felkiált:

– Megvan! Itt a kulcs! Kő alatt volt, igaz, csak egy másik kő alatt – s mutatja, hol találta meg a kulcsot.

7. ÉS ESTE A LEGSZEBB.

Napos, friss széllel lengedező vasárnap délelőtt. Harangoznak. Először csak egy mélyebb, rekedt hangú harang szól, aztán vékonyabb, csengőbb hangok fecsegnek bele a régi katolikus templom szavába. Szepezden három templom van, s most mindhárom toronyban megszólal a harang. A furcsán keveredő, szabálytalanul széthangzó kondulások elszállnak a falu felett, behatolnak a völgyeken, szőlős dombháton át az erdőbe.

Zsuzsi és Gyuszi a Kűszöb orra oldalában, az elhagyott kőbánya fölött ülnek egy kiemelkedő sziklán. Lógázzák a lábukat, és némán figyelik a falu felől feléjük hullámzó harangszót.

Tíz óra lehet.

Zsuzsi lenéz a lába alatt tátongó mélységbe, sárgászöld kőzetrétegek, itt-ott megkapaszkodó gaz, fűcsomók, lejjebb a kerteki forrás laposáig húzódó erdő. Távolabb a még párás, különös fényekben csillogó tó. A szél itt-ott sötétebb foltokat bordáz a vízre. A túlsó part körvonalai bizonytalanok, csak a fonyódi és a boglári domb emelkedik ki a reszkető, párában szétmosódó sávból.

– Szeretek itt üldögelni – mondja Gyuszi, és nem néz Zsuzsira. Fűszál van a kezében, azt gyötri, tekergeti az ujja köré. – Ha nem tudok jobbat, felszaladok ide a kőbányához.

– Nagyon klassz innen a kilátás – mondja Zsuzsi kicsit prózaian, s körbemutat.

– El tudom nézni órákig – mondja a fiú csak úgy magának.

Vitorlás fut ki a Terv-üdülő kikötőjéből, s most Zsuzsi is, Gyuszi is ezt a kis fehér pillangószárnyat nézi.

Gyuszi nem tudja, mit mondjon. Nagyon szeretné, ha valahogy közelebb kerülhetne Zsuzsihoz. Nem jut az eszébe semmi. Úgy érzi, az volna a legjobb, ha nem neki kellene kezdeményeznie, ha véletlenül alakulna minden úgy, ahogyan ő szeretné. Ha Zsuzsi kitalálná, mit érez. Ettől aztán még inkább begörcsöl, egy szó nem sok, annyit sem tud kipréselni magából.

Zsuzsi nem bírja tovább ezt a feszült szótlanyságot. Feláll. Gyuszi ülve marad. Zsuzsi ott áll mellette, két barna, telt combja néhány centiméterre Gyuszi arcától.

A fiú felnéz. Odanyomja a lány bőrére a száját.

Egy pillanattal tart az egész, Zsuzsi odább lép.

– Menjünk le a bányába – mondja zavartan, mintha észre sem vette volna, mi történt.

Gyuszi is úgy tesz, mintha véletlenül lett volna, pedig a szíve vadul dobog, egy pillanatra sem tudja levenni a szemét a lányról, testének minden moccanása beleivódik.

– Ne arra – mondja, s a saját hangját is idegennek érzi. – Itt az ösvényen, erre kell menni.

Gyuszi baktat elöl, Zsuzsi mögötte. Lent Gyuszi leguggol egy kőfolyás alá. Felemel egy furcsa alakú követ.

– Látod? – kérdi – A szepezdi Madonna! Keze-lába nincs, de a sejtelmes arc, a ruha redőzete a mellén...

Zsuzsi is kézbe veszi a kődarabot.

– Erős a fantáziád.

Gyuszi nézi a lányt, már nem érdekli a Madonna. Találkozik a tekintetük. Zsuzsi zavarba jön, Gyuszi elkapja a szemét.

Lapos követ emel fel a földről.

– Oroszlánfej – mondja, s mutatja a lánynak.

– Igen – feleli Zsuzsi –, ha faragnál rajta valamit.

- Meg akarlak csókolni – mondja Gyuszi váratlanul. Zsuzsi nevet.
- Én nem akarom.
- Miért?
- Csak.

Gyuszi lehorgasztja a fejét, elbátortalanodik. Zsuzsi arra várt, hogy a „csak” után ráfonódik a fiú karja, s most csalódott.

- Ma elutazom – mondja szinte közömbösen.
- Meg akarlak csókolni – ismétli Gyuszi makacsul.
- Janó visz haza kocsival.

Az oroszlánfej kihullik Gyuszi kezéből.

- Janó? – kérdi bizonytalanul.
- A fiúm – feleli Zsuzsi kihívóan.
- Kocsija van?
- Nem az övé.

Gyuszi hallgat, aztán hirtelen megint kivágja:

- Meg akarlak csókolni!
- Nem lehet.
- Janó miatt?

Zsuzsi egyre dühösebb, de azért élvezi a játékot. Ilyen krapekkal még nem találkozott. Meg akarja csókolni, de csak mondja, nem csinálja. Közben meg faggatja. Mi lenne vele, ha kidobná Janót, s egy ilyen sráccal járna? Elgondolni is rossz. Minden pillanatban meglepetések érhetnek. Nem felel a kérdésre, indul tovább az ösvényen. Gyuszi utána üget.

- Meg akarlak csókolni – mondja ismét.

Zsuzsi szaladni kezd, beérnek az erdei ösvényre, Zsuzsi hallja, hogy a fiú ott lohol mögötte. Megáll. Szembefordul Gyuszival.

A fiú meghökken. Kétlépésnyire megáll a lánytól. Egy pillanatra egymásba kapcsolódik a tekintetük.

Gyuszi lesüti a szemét, s akkor érzi, hogy a lány átöleli a térdétől a melléig hozzásimul.

- Hát csókolj meg, ha ezt akarsz – suttogja Zsuzsi.

Hosszan, kétségbeesetten csókolóznak.

Zsuzsi kibontakozik, megfogja Gyuszi kezét, s kézenfogva indulnak az erdőn át. Gyuszi kivonja a kezét a lány tenyeréből, átöleli, így mennek némán a rét fölötti szőlőig. A régi pince előtt Zsuzsi kibontakozik az ölelésből.

- Engedj – mondja –, innen egyedül megyek.
- Janó miatt?
- Mondtam, hogy a fiúm.
- Szereted?
- Nagyon klassz srác.

Gyuszi elborul.

Szemben állnak egymással, és Zsuzsi most már annyira fölényben van, hogy mindent megengedhet magának.

- Neked csak olyan lennék, mint az a kő, a szepezdi Madonna.

Gyuszi értetlen arcot vág.

- A természet csodája. Faragni kellene rajtam.

– Nem igaz. – Gyusziból kitörnek a szavak, maga sem érti, honnan. – El tudnálak nézni naphosszat, s minden pillanatban másnak tudnálak látni, külön-külön minden testrészed elgondolkoztat, a kezed, a lábad, a melled, a combod, a nyakad, s aztán az egész együtt. Látnálak reggel az ágyban, délben ebédelés közben,

a fotelban, a kertben, a mosdóban, a fürdőkádban, minden pillanatban új meg új alakban vennélek észre, Zsuzsi...

A kislány elérkezettnek látja a pillanatot, hogy véget vessen ennek az áradatnak.

– Hagyd a fantáziádat! Elég volt.

Gyuszi lehorgasztott fejjel, megsemmisülten áll. Valamit mondania kellene, de fogalma sincs, hogy mit.

– Zsuzsi, én igazán...

– Hagyd.

– Mikor találkozunk? – Ez már kétségbeesett kísérlet.

– Semmikor.

– Add meg a címedet, én is felírom neked. – Gyuszi már könnyölgően alázatos.

– Semmi értelme.

Mindketten megriadnak, egy család érkezik a hegyi ösvényen, papa, mama és két gyerek. Egy tízéves kislány meg egy öt-hat éves kisfiú. A szülőknél kosarak, tele gombával. Elhaladnak Gyuszi és Zsuzsi mellett, és a fiú nem tudja megállni.

– Tele voltak vargányával – mondja.

Zsuzsi a távolodók után néz.

– Vargánya volt? – kérdi.

– Nem ismered?

– Nem – mondja Zsuzsi. – Iszonyodom a gombától.

Gyuszi tanácstalan. Érzi, hogy vége a délelőttnek, vége az utolsó lehetőségnek, és ő csődöt mondott. Nem tudja, miért. Janó lenne az oka? Nem. Érzi, hogy másról van szó. Megijedt tőle ez a lány? Minden lány megijed tőle. Miért? Mert más, mint a többi? Mert Madonnát lát az egyszerű kövekben, mert...

– Hát szia – mondja hirtelen Zsuzsi –, most szaladnom kell, hogy hazaérjek ebédre. Búcsúebéd lesz Simonékkal, azt meg nem is tudom, mikor érkezik Janó.

Gyuszi már nem is tud kikeveredni a gondolataiból, csak áll ott tehetetlenül, egyre inkább csak saját magát töpreng.

– Szia – mondja tétován –, szóval soha többé... Zsuzsi azonban ezt már alig hallja, szalad lefelé a réten át a Dobó utca felé.

Zsuzsi már a kertkapunál megérezte a piruló hagyma illatát. Ebből nem akart kimaradni. Rohant hátra, a ház mögötti olajfüzek alá, ahol Bori kavargatta a bográcsban az üvegesedő hagymavagdalékot.

– Segíthetek?

Bori nem tudott azonnal válaszolni, a szél éppen a szemébe vágta a téglák és kövek közé szorított tűz füstjét. Néhány pillanatig levegő után kapkodott, aztán arrébb lépett.

– Azt hiszem, minden elő van készítve – mondta –, de kérdezd meg anyut, hátha segíthetnél még valamit.

Ebben a pillanatban Bori apja jelent meg a tűznél, egy nyaláb rövidre vágott rőzsével.

– Nehogy tegyél rá, apu! – ijedt meg Bori. – Megég a hagymám.

Apu ledobta a rőzsét, kicsit távolabb a tűztől.

– Szaladj fel, Zsuzsikám – mondta mosolyogva –, mondd csak meg Éva nénédnek, hogy hozhatja a húst.

– Majd hozom én – felelte Zsuzsi lelkesen, s már szaladt is a teraszlépcső felé.

Apu eltűnt a kert végében, a favágító felől hallatszott, hogy megint aprítja a rőzsét a főzéshez.

Zsuzsi néhány pillanat múlva nagy tálcával tért vissza a tűzhöz. Volt azon só, édes és erős pirospaprika, köménymag, egy nagy kancsó víz, kockára vágott krumpli és egy kisvájdlingban a feldarabolt marhahús.

Ekkor érkeztek meg Simonék.

Panni néni azonnal szag iránt indult, s lelkendezve állt meg a két kislány mellett.

– Bográcsgulyás! – sóhajtotta átszellemülten. – Milyen régen vágyom egy jó magyaros gulyásra! Hiába! Nálunk a hús más, meg hát a mi kertünkben nem lehet bográcsolni.

Anyu fönt a konyha rendbetevésével meg a teríték előkészítésével foglalatoskodott éppen, amikor Simonék megérkeztek, de azonnal abbahagyott mindent, leültette Péter bácsit a teraszon.

– Mit innál étvágygerjesztőnek, Péter? Egy kis juh farkot vagy whiskyt szódával?

Az idő elborult, a friss nyugati szél, amely délelőtt még csak kellemessé tette a napsütéses meleget, most már egyre komolyabb erővel kezdett fújni. Sötét, fenyegető felhőket hajtott a tó fölé.

– Talán inkább whiskyt – felelte Péter bácsi –, nagyon szeretem ezt a ti balatoni specialitásokat, de most fájom egy kicsit.

Dani a szobában nézelődött. Nem volt még alkalma a zöld szemes, madaras cserépkályhát meg a falba épített káslit alaposabban szemügyre venni, s most ezzel volt elfoglalva.

Apu is előkerült a kertből, üdvözölték egymást Péter bácsival, aztán apu is a whisky mellett döntött.

Anyu megterített. Az asztal közepére egy vastag deszkát tett, arra kerül majd a bogrács.

– Gyere már, Dani! – kiáltotta Panni néni a kertből. – Ilyet még úgyse láttál. Nem is tudod, hogyan készül a gulyás.

Dani is leszaladt a lányokhoz, az olajfüzek alá.

– Azt hiszem, én is megnézem azt a bográcsot – jelentette ki anyu. – Lehet, hogy az utolsó kóstolásoknál szükség is lesz rám.

Péter bácsi és apu kettesben maradtak.

– Kérsz még egyet? – kérdezte apu Péter bácsi üres poharára pillantva.

Péter bácsi bólintott, s apu kétujjnyit töltött a hosszú poharakba, aztán jeget pottyantott bele, és szódát spriccelt rá.

– Köszönöm – mondta Péter bácsi. Egészségedre!

Koccintottak.

– Jól éreztétek magatokat? – kérdezte apu.

– Nagyon – felelte Péter bácsi. – Panni és Dani, azt hiszem, el voltak ragadtatva. Nekem is érdekes volt. Ma már egészen másként éltek, de azért, tudod...

– Hagyjuk, Péter – szakította félbe apu Péter bácsi mondatát. – Nem lenne stílusos, ha most a búcsúbogrács mellett politikai vitákba keverednénk. Azt hiszem, te nem akarod, hogy...

Péter bácsi elmosolyodott.

– Nem, nem. Persze. Csak azt akartam mondani, hogy ma már nem tudnám beleélni magam az itthoni életbe. Panni bezzeg... Hiszen tudod. Megírta elégszer.

Most apu mosolyodott el.

– Na igen, de ha itthon élne, lehet, hogy megint csak elvágódna innen. Talán mindaz, ami őt vonzza, a mi életünkben is hamarosan eltűnik.

– Mire gondolsz?

– Nézd, a mi életünk évről évre nagyon gyorsan változik. Öt-tíz év alatt eltűnik itt is a falu romantikája, az érintetlen természet, az egyszerűbb, technikamentes élet.

– Lehet, hogy igazad van – válaszolta Péter bácsi –, Panni talán valóban efféle nosztalgiáknak hódol, Daninak azonban egészen más tetszik itthon.

Apu nevetett.

– Még te is azt mondod: itthon.

Péter bácsinak elfelhősödött az arca, néhány pillanatba telt, amíg erőt tudott venni magán.

– Csaknem három évtizede, hogy apám kiküldött tanulni Angliába, de azért mégiscsak itt születtem, itt voltam gyerek... Magyarul álmodom, öregem, magyarul. És ha dühös vagyok, vagy megrémülök valamitől, még mindig magyar kifejezések jutnak az eszembe...

Apu elfordította a fejét, nem akarta tovább folytatni ezt a beszélgetést, részben tapintatból, részben mert tudta, hogy később Péter bácsi is megbánná.

– Danit említetted – mondta, hogy másra terelje a szót.

– Igen – kapott a szón Péter bácsi. – A ti gyerekeitek tetszenek neki, azt mondja, egészen mások, mint a londoniak. Komolyan veszik magukat, nem hőzöngenek, de persze, ahogy ő mondja, nincsenek is lezárva a tyúkketrecek, mindenki hihet abban, hogy az álmait meg is valósíthatja, ha bírja tehetséggel és szorgalommal.

– Azért ez nem egészen igaz vetette közbe apu. – Sok problémánk van még a pedagógiában. Sok jobbra érdemes tehetség kallódik el. Nagyon érvényesül nálunk is a környezet hatása. A munkásgyerekek, a tanyasiak, a cigányok nagy hátránnyal indulnak, szinte behozhatatlan hátránnyal. Kicsi ország vagyunk, nem adhatunk mindenkinek íróasztalt, katedrát...

– Tudod, mit mondott nekem a fiam egyik este? – vágott közbe Péter bácsi.

– ?

– Azt kérdezte, nem tudnám-e elintézni, hogy a pesti egyetem bölcsészkarán tanuljon? Teljesen letaglózott a kérdése. De aztán kifejtette, hogy nemcsak kitűnő képzést kapna, hanem megszabadulhatna azoktól a tehertételektől is, amelyekkel nálunk mindenképpen számolnia kell. Először nem értettem, miféle tehertételekről beszél. Pedig világos. Az én anyagi körülményeim eleve megsabják a lehetőségeit; vannak dolgok, társasági szabályok, kasztkerítések, amelyeket az én pénzem, az én társadalmi állásom nem nyithat meg előtte. Érted?

Apu csak bólintott.

Péter bácsi megitta a maradék whiskyjét.

– Akarod, hogy Dani magyar egyetemre járjon? – kérdezte apu hirtelen.

Péter bácsi nem számított erre a kérdésre.

– Komolyan kérdem – mondta apu. – Nagyon megbecsülnék a fiadat. Tud magyarul, sőt vannak ismeretei a magyar irodalomból, történelemből is. Ha úgy gondoltátok...

– Elképzelhetetlen – felelte Péter bácsi. – Öt évre, talán a legfontosabb öt évre szakadjunk el Danitól? Panni boldogtalan lenne.

– Ti tudjátok – mondta apu vállat vonva.

Ebben a pillanatban megjelent a kerti különítmény a teraszon, a teli bográcsot egy tűzpiszkáló vasra akasztva Bori hozta, és letette nagy ügyesen az asztal közepére: A gulyás szaga betöltötte a levegőt, mindenki táguló orrcimpákkal szaglászta.

Elhelyezkedtek az asztal körül.

Apu kenyeret vágott.

Aztán ettek, ettek, egyik tányér a másik után ürült ki, s a bogrács kimeríthetetlennek bizonyult. Még Péter bácsi is kért másodszer, pedig ő nem volt nagy barátja a magyaros ételeknek.

A gulyás után túrós lepény került az asztalra, de ez már cukrászdai készítmény volt. Hozzá kóla és aranyosan csillogó bor.

Négy óra felé járt, mikor Panni néni asztalt bontott.

– Indulnunk kell, Péter – mondta. – Megyek a kocsióért.

Panni néni csak kólát ivott, mert úgy állapotodott meg az urával, Hegyeshalomig ő vezet.

Az asztaltársaság bomlóban volt.

Péter bácsi apu nyomába szegődött. Apu ugyanis megindult a teraszlépcső felé azzal az ürüggyel, hogy megnézi, elaludt-e a tűz. Nehogy valami meglepetés érje a házat.

A tűz alig füstölgött.

– Dani dolgáról még majd beszélünk – mondta Péter bácsi. – Persze levélben – tette hozzá mosolyogva. – Borít azonban a jövő nyáron várjuk Londonba. Ezt is lelevelezzük. Elintézem a tanfolyamot. Apu csak bólintott.

– Ezt most azonnal meg kell mondanom Borinak – mondta.

A teraszon szétszóródott a társaság.

Dani Borival és Zsuzsival az asztalnál maradt.

– Voltatok nagyon aranyosak, kislányok mondta Dani a legszebb, legkisfiúsabb mosolyával.

Bori azon csodálkozott magában, hogy már semmi csalódást nem érez, mégsem tudta megállni, hogy ártatlanul oda ne szúrjon:

– Volt nálunk aranyosabb is, Dani! Róla se feledkezz meg.

Panni néni anyut követte a konyhába, anyunak halaszthatatlan rendezkednivalói voltak.

– Te szegény – mondta Panni néni –, mennyi dolgod marad utánunk. Nekem Péter mindenben segít. Ő mosogat.

Anyu nem akart alulmaradni.

– Azt hiszed, én egyedül csinálom mindent? – De közben észrevette, hogy a férfiak visszaérkeztek a teraszra. Láta, hogy apu odaság valamit Borinak. Kitöltötte a kávé, tálcára rakta a csészéket, cukrot, tejszínt tett melléje, s Panni néni kíséretében kilépett a teraszra az asztal mellé.

– Egy kávé még biztosan jólesik mindenkinek – hirdette ki hangosan.

Panni néni pillanatok alatt felhőrpölte a kávé, s amíg Péter bácsi szertartásosan, tejszínt is töltve az erős feketéhez, még letelepedett az asztal mellé, Panni néni kiviharzott a házból.

– Megyek a kocsiera – kiáltotta –, ha estig a határra akarunk érni, azonnal indulnunk kell!

Péter bácsi a tejszínes fekete utolsó kortyát nyelte le, amikor megszólalt a kocsia kürtje a kertkapunál.

A csomagok már a kocsiban voltak. Ormos néni, amennyire visszeres lábai engedték, futva jött az integetéshez.

Mikor a Triumph eltűnt a Dobó utcai kanyarban, hirtelen egy tömpe orrú, bogárhátú zöld Volkswagen bukkant fel, s tartott egyenesen az integető társaság felé.

– Ez a Janó! – sikította el magát Zsuzsi.

– De nagy ma nálunk a forgalom – mondta apu, és megsimogatta az izgatott kislány fejét.

Janó úgy szállt ki a kocsiból, mint valami igazi úrvezető, világoskék farmerjében és bordó pulóverjében igyekezett nagyon természetesen mozogni. Bemutkozott Bori szüleinek, Borinak, aztán egy röpke pillanatra összeborult Zsuzsival, könnyed smárt lehelt a lány füle tövére. Betessékelték a kerten át a teraszra. Janó megette a gulyás felmelegített maradékát, feketét és kólát ivott, s közben csak néhány szót kellett ejtenie a vasárnapi forgalomról, az időről. A fiú tartott ezektől a percektől. A kocsiban előre elképzelte, hogy majd kifaggatják, kérdezik a foglalkozását, meg hogy miért nem tanult tovább, s most, nagy megkönnyebbüléssel vette tudomásul, hogy ilyesmiről szó sincs. Alig törődtek vele, enni-inni adtak neki, és természetesnek vették, hogy ő fogja Zsuzsit haza vinni! Csak Bori néha-néha rajta felejtett vizslató tekintete zavarta meg egy-egy pillanatra. Ezt nem nagyon tudta hova könyvelni, de aztán e fölött is napirendre tért. „Kíváncsi a csaj – gondolta –, milyen krapekja van Zsuzsinak.”

Pedig Bori azt figyelte, hogyan vált át Zsuzsi. Tudta, hogy a kislány délelött Gyuszival járta a hegyet, de mert azóta szót sem igen tudott váltani a barátnőjével, sejtelve sem lehetett, hogyan végződött ez az együttlét. Érdeklődése nem volt pusztán kíváncsiság, nagyon jól bele tudta képzelni magát Zsuzsi helyzetébe. Később Bori bevonult anyuval a konyhába mosogatni, csak a kis tálalóablakon át látta, hogy apu a vasárnapi lapok tanulmányozásába mélyed, Janó pedig még a kóláját iszogatja.

– Mikor indulunk? – kérdezte Zsuzsi Janótól.

– Akár azonnal – hangzott a felelet.

– Nem akartok előbb sétálni egyet? – bújt ki apu az újságja mögül. – Úgy látom, az eső elkerül bennünket. Janónak biztosan jólesne egy kicsit megmozgatni elgémberedett végtagjait.

Janó benne volt a sétában, kérdő arccal nézett Zsuzsira, s mikor egy biccentéssel megkapta az engedélyt, így felelt:

– Hát az bizony jólesne, meg szívesen szemrevételezném a környéket is. Nem jártam még erre felé.

Eleinte Zsuzsi a tájat mutogatta, a templomok tornyát, a Sebestyén-kastélyt, merre a strand, az állomás. Janó nem szólt, csak bólogatott, legfeljebb egy-egy igent, ühümöt préselt ki magából. Mikor azonban az állomás alatt, a vízparton elterülő parkba értek, Janó már nem bírta tovább:

– Hagyd már ezt a szöveget! Milyen volt?

– Nagyon klassz.

Janó nem elégedett meg ennyivel.

– Bori is?

– Is...

– A galeri?

– Persze. Gyöngyi, Ági, Tünde...

– Krapekok nem is voltak?

– De. Persze. – Zsuzsinak hirtelen megeredt a nyelve – Csaba, tudod a Bori fiúja, meg Szalonna, a Tündi bátyja, aki Gyöngyivel jár, aztán Tibi, Laci...

– Minek ez a névsorolvasás? Azt mondd, amelyik érdekes.

Zsuzsi nagyot nyelt és megállt. Kérdő arccal nézed Janóra.

Éppen egy padnál álltak meg.

– Leülünk? – kérdezte Zsuzsi.

Janó válasz helyett letelepedett a padra, Zsuzsi melléje.

– A legérdekesebb Dani volt – próbálkozott Zsuzsi – Tudod, mondtam, hogy egy londoni család lesz vendégségben Vargáéknál. Szóval ez a Dani, vagy ahogy Tibi szokta mondani, Szőr Déniel marha érdekeseket tudott mondani, Tünde teljesen beleesett, és kicsibe múlt, hogy Bori...

– Állítsd le magad – szólt rá ismét Janó, mert tudta, ha most nem szól közbe, Zsuzsi egészen másfelé tudja terelni a szót, mint ahová ő akarná. – Neked is kellett volna ez a szőr?

– Ugyan! – Zsuzsi igyekezett minél nagyobb felháborodást tettetni. – Úgy látszik, el kell számolnom, mint valami gebinesnek. – Ezt látszólag nagy fölényel mondta, közben azonban már azon rágódott, egyáltalán merjen-e említést tenni Gyusziról. Ha elhallgatja, később könnyen elszólhatja magát; ha bevallja, hogy fog kimászni a csávából?

Janó észrevette a zavarát, s annál rámenősebb lett.

– Milyen krapek volt?

– Dani? – kérdezte Zsuzsi ártatlanul.

– Nem. Az a másik.

– Melyik másik? Tibi, Laci, Szalonna, Csaba?

– Te tudod.

Janó egyre komorabb lett, megérezte, hogy Zsuzsi elhallgat valamit, s bár semmi alapja nem volt, most már szinte bizonyítottan látta a lány hűtlenkedését. Biztos tetszett neki valamelyik a krapekok közül, vagy esetleg több is. De hát miért nem meri mondani? Egy ilyen galeriban, mint ez a szepezdi is, biztosan mindenkihez tartozik valaki, ha játékból, ha komolytalanul, akkor úgy. Ezt be lehetne vallani, erről lehetne beszélni. Zsuzsi azért hallgat, mert komoly az ügy.

– Mit kellene tudnom? Úgy látszik, te jobban tudod, mert röntgenszemeid vannak meg ultraradarod...

– Zsuzsi... – Janó most szinte kérően nézett a lányra.

Két szürke szemében annyi őszinteség és jóság volt, hogy Zsuzsi nem bírta tovább. Legszívesebben azonnal odahajolt volna Janóhoz, hogy érezze cigarettás szája kesernyés szagát, frissen borotvált, smirglis érdes arcborének érintését, de attól félt, hogy ezzel mindent elront. Nem szabad beismernie, hogy elgyöngült, nem szabad feladnia harci állásait.

– Zsuzsi, Zsuzsi! – mondta gúnyolódva. – Ezt tudod. De ha én megkérdezném, hányszor voltál te két hét alatt azzal a hirtelenszőke csajjal az irodából...

Janó dühében felugrott. Odaállt szorosan Zsuzsi elé.

– Tudod, kinek kell? Különben is szabadságon van. Kérdezted, mielőtt eljöttél.

Zsuzsinak most már végképp meg kellett adnia magát. Ez a melléfogás bebizonyította, hogy csak azért támadott, mert védekezni akart, s vagy végképp kihívja maga ellen a sorsharagot, vagy visszavonja a frontvonalat.

– Volt itt egy srác – mondta megadóan.

Janó diadalt érzett, de ugyanakkor szorongást is; úgy döntött, nem szól közbe, de amikor Zsuzsi az első félmondat után elhallgatott, Janóban megint fölment a pumpa.

– Most miért nem tudsz szövegelni? Az előbb úgy folyt belőled a szó...

– Nem olyan könnyű – Zsuzsi nagyon szenvedő arcot vágott. – Nem akarom, hogy félreérts.

– Azt akarod mondani...

– Nem, Janó – Zsuzsi küzdött a könnyeivel, de sikerült erőt vennie magán. – Nem azt akarom mondani, Janó. De hát érts meg, nagyon érdekes srác ez a Gyszi nagyon magányos és tehetséges, remekül rajzol és fest, egészen eredeti elképzelései vannak, sorra mutogatta a képeit, s úgy szégyelltem magam, hogy alig tudok hozzászólni valamit, pedig nagyon jók a képei, fontosak, nemcsak neki, egyszer talán mindenkinek... De nagyon idegen, megközelíthetetlen ez a srác, sohase tudtam, mit fog mondani a következő pillanatban, szóval...

– Szóval Gyszi – vágta rá a fiú, s lezöttyent a padra Zsuzsi mellé. – Beleestél?

– Nem érted?

– Nagyon is.

– Aljas vagy!

– Még hogy én?

– Azt hiszed...

– El tudom képzelni.

– Semmit se tudsz elképzelni. Nincs fantáziád.

– Bezzeg Gyszinak!

– Az nekem nem kell!

– Nem?

– Nem.

– Mi történt?

Zsuzsi biztos volt benne, hogy most hazudni kell; hiszen az ő ellágyulásainak, simogatásainak, annak az egy-két puszinak ebben a pillanatban már nincs is semmi jelentősége.

– Gyerekem lesz, el fog venni feleségül! A szülei már azon töprengenek, hogyan teremtsenek lakást nekünk, gondolhatod.

Janó kényszeredetten nevetett.

– Képzelem!

– Azt már el se tudod képzelni, hogy csak téged szeretlek?

Janót nagyon megütötte ez a mondat. Ez most nagyon őszintén hangzott. Mégis megkeményítette magát.

– Akkor mondd meg, mi volt.

– Semmi. A legnagyobb semmi... – És Zsuzsi most valóban elérkezettnek érezte a pillanatot arra, hogy befúrja a fejét Janó vállgödrébe, s amint ezt megtette, néhány könnycsepp is legördült az arcán.

– Ne bögj – szólt rá nyersen Janó, de a következő pillanatban már maga felé fordította az arcát, és megcsókolta. – Mindent elhiszek, mindent, illetve semmit, hiszen nem volt semmi, ugye? Mert ilyen hülye vagyok.

Zsuzsi és Janó egymás derekát karolva léptek be a Dobó utcai villa kapuján. Semmit se törődtek azzal, mit szólnak Vargáék ehhez a jelenethez. Janó felkapta Zsuzsi bőröndjét, gyorsan kiszaladt vele a kocsizhoz, aztán visszaballagott a teraszra búcsúzni.

Bori most is vizsla szemekkel figyelt. Mikor megcsókolta Zsuzsit, a fülébe súgta a kérdést, hogy senki se hallja:

– Minden rendben?

– Ühüm – lehelte vissza Zsuzsi, mintha az egész nem is volna fontos.

Janót és Zsuzsit apu és anyu is kikísérték. Amikor hátrálni kezdett a kocsi, apu még odakiáltotta Janónak:

– Aztán nagyon vigyázzatok a vasárnap esti forgalomban, gyerekek!

Bori a bőség zavarával küszködött, szeretett volna mindent egyszerre elmesélni, és éppen ezért semmit sem tudott. Ráadásul úgy érezte, vannak dolgok, amiket nem is szabad egy az egyben elmondania, hiszen még ő maga sem tudja egyértelműen megfogalmazni magának.

Mindhárman hallgattak.

Kint ültek a teraszon, az asztal körül, melyen a könnyű hideg vacsora: sonka, felvágott, sajt, zöldpaprika, paradicsom, gyümölcs maradványai és apu félig telt hosszú borospohara állt.

Végre egyedül! A Varga család számára most kezdődik az igazi nyár. Most apu is, anyu is itt maradnak. Bori könnyűnek és majdnem boldognak érezte magát.

Lassan alkonyodott. A nap már a Küszöb orra bozontos körvonalai mögül pislogott vissza a tó felé. Lent az országúton egyre sűrűbben tülekedtek a Pest felé tartó autók, távol a tó fodrain még meg-megcsillantak a lenyugvó nap sugarai, és megvilágították a túlpart egyre inkább esti párákba burkolózó vonalát. Ezt a látványt nem lehetett megenni.

Hallgattak.

Hosszú percek, talán negyedórák teltek el, az autók már felgyújtották fényszóróikat, aztán az esti gyors isi elhúzott a kanyargós pályán.

Bori egyre inkább úgy érezte, beszámolót, történeteket várnak tőle.

– Csak a villannyal volt baj, mikor Péter bácsiék megérkeztek – kezdte, és el volt szánva rá, hogy mindent részletesen elmesél.

– Ormos néni már elmondta – szólt közbe apu, s kortyolt egyet a borából.

– Nagyon izgi volt a vitorlástúra Füredre, mert a Tibi...

– Panni néni elmesélte, mennyit izgultak értetek – szólt közbe anyu.

– Akkor igazán nem is tudom, mit meséljek – durcáskodott Bori.

Anyu megsimogatta kislánya arcát.

– Amiről Ormos néni semmit sem tudhat, azt meséld.

Borinak hangosabban kezdett verni a szíve, attól tartott, olyan hangosan, hogy meghallják. Úgy határozott, hogy megpróbál általánosságokat mondani.

– Azt hiszem, Dani nagyon jól érezte magát közöttünk. Jókat dumáltunk. Csaba nagyon klasszul viselkedett, Zsuzsival több bajom volt, főleg eleinte, mint Danival, különösen miután Tünde...

– Igen – vágott közbe megint anyu –, Panni néni is említette, hogy Dani nagyon megkedvelte Tündét. – S fürkésző arccal nézett Borira. Bori nem szerette ezt a nézést, anyu ilyenkor olyasmibe akart belelátni, ami nem tartozott rá, legalábbis nem úgy, ahogy ő gondolta. Ilyenkor Bori úgy érezte, ha anyunak sikerülne meglátni azt, amit szeretne, egészen mást látna, mint ami valójában van. Mert ebben a nézésben ilyesmi volt: „Tudom, amit tudok, csak azt akarom, hogy ismerd el, erősíts meg a véleményemben.” Ez ellen pedig nem lehetett védekezni. Nem lehetett ezt a nézést jobb belátásra bírni, az egyetlen lehetőség volt – menekülni előle. Szerencsére erre most nem került sor.

A sűrűsödő sötétben – mert a teraszon nem gyújtottak villanyt – inkább csak hallatszott, mint látszott, hogy apu újabb kortyot nyelt le a borából.

– S mit szolt ehhez Tibi? – kérdezte nevetve, a bennfentesek biztonságával.

– Képzelheted – oldódott fel azonnal Bori is, hálásan, hogy elterelődt a szó a kényes pontról.

– Remélem, nem vette nagyon komolyan Dani közeledéseit – mondta most apu közömbös hangon. – Tibi nem olyan buta fiú, hogy ne értette volna meg, Dani és Tünde barátkozása csak könnyű játék, két hétig tartó, kicsit csiklandós viccelődés lehet, semmi más.

Bori nagyot nyelt. Nagyon örült apu szavainak, s most mégis úgy érezte, ellent kell mondania.

– Dani azért Keszthelyre is el akarta hozni Tündét, s mikor nem engedték, Tünde nagyon kiborult – mondta, s hallotta, hogy anyu alatt nagyot reccsen a kerti szék. Nagyon sajnálta, hogy a sötétben nem látja sem anyu, sem apu arcát.

– Te voltál az ügyetlen – csúszott ki anyu száján –, nem kellett volna engedned, hogy...

– Ugyan, drágám – vágott közbe apu –, miért ne mehetett volna Tünde is velük? Ez egyébként nem is Borcsán múlt, de ha arra gondolsz, hogy Borcsának ki kellett volna sajátítania Danit, hát ennek igazán a legőszintébben ellent kell mondanom.

Pillanatokig csend volt. Aztán anyu csak annyit mondott:

– Nem úgy gondoltam.

– Hanem? – kérdezte apu, s Bori észrevette, hogy szokatlanul éles a hangja.

– Dani Bori vendége volt, s ez a Tünde be akart tolnakodni a programjaikba.

Bori ráismert a saját gondolatmenetére, de már nem tudott azonosulni vele. Igen, ő is érezte úgy, hogy Tünde be akar tolnakodni az ő két hetébe Danival, hogy szinte napról napra, óráról órára megzavarja a terveit, tönkreteszi, megghiúsítja a vágyait. De hol van ez már? Nem, ez nem volt igaz, anyunak nincs igaza!

Ekkor apu nagyon váratlan kérdést tett fel:

– És Zsuzsi? Zsuzsi is ilyen betolakodó?

Anyu zavarba jött.

– Zsuzsit Bori hívta meg. Az osztálytársa.

– Tünde pedig egy vadidegen lány, aki lecsapta Danit Bori kezéről. Remélem, nem ezt akartad mondani?

Bori megkönnyebbülten nevetett.

– Ne veszekedjete, apu, Tünde a barátnőm, éppúgy, mint Zsuzsi, Gyöngyi, Ági...

– Persze – mondta apu.

– Úgy látom, ti nagyon egyetértetek – szolt közbe most anyu kicsit sértődötten.

Apu felkelt az asztal mellől, hallani lehetett, hogy a konyhában tölt a demizsonból a poharába.

– Nagyon ízlik most ez a bor – mondta, s lassan visszaereszkedett a székbe.

Megint hosszú csend következett. Bori szeretett volna felugrani és odaszaladni anyuhoz, átölelni a nyakát, és belekezdeni egy hosszú mondókába, aminek persze a felét se tudta megfogalmazni. Csak érezte mindazt, ami alig akart szavakba fogalmazódni a fejében. Persze, ő is álmodott, de az álmok álmok maradtak, mert Dani tulajdonképpen észre sem vette őt, most sem vette észre, talán soha egy pillanatra se gondolt arra, hogy észre kellene vennie, vagy mindegy, nem is érdemes erre gondolni, mert neki, Borinak ez már nem is fontos. És ha anyunak is voltak ilyen álmai – és Bori most meg volt győződve arról, hogy voltak –, verje ki a fejéből, ébredjen rá, hogy ezek hamis és lehetetlen álmok, és jobb is, hogy azok, mert ha megvalósulhatnának, ő talán egész életében boldogtalan és szerencsétlen lenne. Mindez nagy összeviesszaságban és zűrzavarban kavargott Bori fejében. Többször már-már moccant, hogy felugrik, de aztán mindig megbénította valami bizonytalanság.

Ekkor apu nagyon halkán azt mondta:

– Ja, azt hiszem, Éva, neked még nem is mondtam Péterék meghívták Borit jövő nyárra. A külföldi diákok számára rendezett nyelvtanfolyamot is elintézik. Nagyon örültem neki. Bori már tudja.

– Remek – mondta anyu kicsit rekedten, s a hangjában Bori szemrehányást és csalódást is érzett.

Bori most már biztos volt abban, jobb volt hallgatnia. Apu, úgy látszik, mindent tud, vagy legalábbis a lényegét. Majd megbeszélik egymás közt, apu meg anyu. Neki ebbe már nem kell beleszólnia.

Anyu felállt, s kezdte leszedni az asztalt.

Bori is indult mosogatni.

Ebben a pillanatban hangzott fel Csaba füttyjele: „Ti-ti-tiifcti-ti-tí-ti-ti...”

– Ez Csaba – állt meg hirtelen Bori félúton a konyha felé. – Kimehetek hozzá?

– Hívd be egy pillanatra – hallatszott apu felől.

– Csókolom – köszönt néhány pillanat múlva Csaba régi kisfiús modorában.

Apu felállt. A sötét teraszon két, kis híján egyforma magas árny állt egymással szemben. Apu a kezét nyújtotta Csabának.

– Meg akarom köszönni neked, hogy segítettél Borcsának, amíg mi nem voltunk itt.

Csaba erre nem tudott mit felelni. Örült a sötétségnek, így legalább nem látszott, milyen félszeg vigyor ült ki az arcára, de azért igyekezett férfiasan, keményen kezét rázni.

– Szeretném elhívni Borit egy kis vityizésre – mondta váratlanul, s ez is nagyon félszegre sikerült.

– Ilyenkor? Késő van már – hallatszott anyu hangja a konyhából.

– Este a legszebb – kockáztatta meg Csaba.

Bori odaállt a fiú mellé, s a sötétben megfogta a kezét.

– Hát csak menjetek. Majd mi anyáddal elmosogatunk – mondta apu, s a sötétben Csaba meg Bori nem láthatta elégedett mosolyát.

Némán mentek a sötét Dobó utcán, Csaba zseblámpájának gyenge fényénél kerülgetve a hepehupákat. Bori még mindig fogta Csaba kezét, szinte kapaszkodott bele. Nem volt egészen biztos abban, lehet-e teljesen őszinte és felszabadult, nem maradt-e Csabában valami az eltelt napok keserűségéből.

Gyengén megszorította a fiú kezét. Vajon kap-e rá feleletet?

Csaba viszonzta a szorítást.

– Apád megjött? – kérdezte Bori félénken. Azt szerette volna inkább kérdezni: „Ugye nem haragszol, ugye minden rendben van köztünk?” – de ez olyan bután hangzott volna. Aztán meg rettenetesen aggódott Magdi néniért, s ez ebben a pillanatban minden mást legyőzött benne.

– Táviratozott. Holnap anya is felutazik – válaszolta a fiú nagy önuralommal.

– Mi történt? – kérdezte Bori reszkető hangon, rosszat sejtve.

Csaba nem bírta tovább, kihúzta kezét a kislányéból, és átölelte a vállát, de ez az ölelés most egyáltalán nem volt férfias, inkább kisfiús, segítséget kérő, vigasztalást váró. Bori bal karja azonnal Csaba derekára fonódott.

– A műtét sikerült, de megmondták, hogy... – a fiúnak elfulladt a hangja – nem lehet rajta segíteni. Bori, én még mindig nem tudom elhinni, hogy...

A kislány észrevette, hogy Csaba sírással küszködik, úgy érezte, mindent meg tudna most tenni érte, hogy vigasztalja, hogy kárpótolja. De mit mondhatna neki?

Ami eszébe jutott, minden hamisnak vagy butaságnak tűnt. Talán sohasem érezte még ennyire tehetetlennek és gyengének magát. Szorosabban simult a fiúhoz, és ráfektetette az arcát Csaba kezére, amely a vállán nyugodott..

– Látogassuk meg – mondta aztán nagyon halkán.

– Megbeszélem anyámmal – felelte Csaba még mindig egy kicsit elváltozott hangon.

Közben leértek a műútra, átvágtak a vasúti síneken, s amikor a régi csónakház mellett, a nagy fűzfák alatt kezdték levetni a farmerjukat, hogy belegázolhassanak a sekélyesben bójára kötött dingihez, hangokra lettek figyelmesek.

– ...csak nem gondolod, hogy... úgy látszik, pórázon akarsz járatni, vagy kalitkában... – kapták el Tünde mondatainak néhány foszlányát.

Tibi és Tünde a vasúti átjáró felől jöttek vitatkozva, Csabát és Borit nem vették észre, mert lekanyarodtak balra a park felé. Egy pillanatra eltűntek szem elől, de aztán hirtelen felgyulladtak az állomás fényei, vonat érkezését várták, s Bori és Csaba látták, hogy Tünde és Tibi már befejezték az áldatlan vitát, egymásba fonódva csókolóznak egy padon.

Csaba elmosolyodik.

Bori nem mer a fiúra nézni, csak gyömködi a nagy szatyorba a dingi vitorlája meg néhány felszerelési tárgy mellé a nadrágokat.

– Tünde hamar visszatalált Tibihez – mondja hirtelen Csaba, most már vidámabb hangon.

Bori nem tudja, mit mondjon. Attól fél, a szavak csak elronthatják ezt a szépnek induló estét.

Gázolnak befelé a sekély vízben, Csaba felszereli a vitorlát, leoldja a dingit a bójáról.

Majdnem telihold van, csak egy egészen kis darabka hiányzik a kerek képéből.

Amikor elindulnak, a hátuk mögött befut az állomásra a vonat. Egy pillanatra mindketten hátranéznek. A kivilágított ablakok sora gyöngyként csillog a part mentén.

A dingit enyhe, simogatóan meleg parti szél hajtja a tó közepe felé, szinte észre sem venni, hogy haladnak, csak a dingi orra felől hangzó halk csobogás jelzi: a hajó szeli a vizet.

– Mit gondolsz – kérdi most Csaba –, mit érezhet Tibi?

– Te nem szoktál álmodozni? – kérdi maga számára is váratlanul Bori, kicsit meg is ijed saját hangjától, de már nem szívhatja vissza, és Csaba azonnal felel is:

– De igen, rólad!

– Csak?

– Nekem ez is sok.

– Nem jól értettél.

– ?

– Bennem van valaki, aki egészen másmilyen akar lenni, mint aki vagyok; aki mindent másként akarna, mint én; aki semmibe veszi mindazt, amit én nagyon fontosnak tartok; aki néha kiszaladna a világból; aki különös, izgi kalandokra vágyik; aki elképzeli mindenféle életet, helyzetet, embereket és tájakat... – Bori itt megakad, s a pillanatnyi szünetet Csaba arra használja ki, hogy közbevigyon:

– Ismerem. De én mindig úgy álmodom, hogy velem vagy.

Borinak jólesik ez a vallomás, mégis azt feleli:

– Szegényes a fantáziád.

– Nem vagy ám olyan, ha álmodozom rólad, amilyen vagy – replikázik a fiú –, annyifélének képzeltelek már, de mégis mindegyik te vagy, mintha csak a szerepeidet váltogatnád.

– Becsapod magad.

– Lehet. De te is.

– Miért?

– Elhiteted magaddal, hogy annyifélet élhetsz, pedig...

– Ha ezt nem hihetném, nagyon uncsi volna.

Csaba nem felel, megfordítja a dingit, szembeáll a széllel, és laffogatja a vitorlát. Messze eltávolodtak a szepezdi partoktól, a kis hajó bent vesztegel a tó közepe táján. A víz sima és szinte olajos, mintha vékony csillogó hártya vonná be a felszínét. Az északi és a déli part fényei egyaránt nagyon közelinek tűnnek, mintha csak a kezüket kellene kinyújtaniuk feléjük, s máris elérhetnék őket. Csaba mélyet szív a hal- és hínárszagú levegőből, aztán azt mondja:

– Itt ülünk ketten egy dingiben a tó közepén, és ilyen hülyeségekről vitatkozunk. – Odaül Bori mellé a fenékdeszkára. – Nem olyan ez, mintha álmodnánk? – kérdi, s Bori látja, csillog a szeme a holdfényben.

– De... – feleli Bori, s elborítják a fiú csókjai.

A hajó lassan, szinte észrevétlenül csúszik Zánka alá, mert közben feltámadt s nagyon szelíden fújni kezd a nyugati szél. Mikor felocsúdnak, Bori ijedten látja, milyen messze sodródtak Szepezdtől.

– Forduljunk vissza – mondta sürgetően –, késő lesz. Hogy tudunk hazajutni széllal szemben?

– Kicsit krajcolunk – feleli Csaba fölényesen, s már fordítja is a hajót a fonyódi hegy irányába. – Félóra se telik bele – folytatja –, s már otthon is vagyunk.

Bori elnyúlik a fenékdeszkán, s átadja magát a finom, alig észrevehető ringatásnak. Talán el is aludna, ha Csabában el nem szabadulna a beszélhetnék:

– El kell neked mondanom, pedig lehet, hogy hülye vagyok, és kinevetsz, de én már akkor elhatároztam, mikor először elmondtad, hogy jönni fog ez az angol krapek, hogy kibírom, ha a fene fenét eszik is. Mert én olyan vagyok. Minden féltékenység és ciki nélkül vigyorgok ezen a kis álmodozásodon, akármilyen is belőle, mert biztos vagyok abban, hogy ez a menet is csak az én javamra dőlhet el. Pedig egyáltalán nem voltam biztos, akkor se, meg később se, de arról álmodoztam, hogy mindennek a legnagyobb rendben kell lennie, mert én ilyen fából vagyok faragva, s te is. Nem lehet, hogy ilyen hülyeséggel felboríts mindent. Nem lehet, hogy emiatt elveszítsük egymást...

Bori csak hallgatja a vallomást, s tulajdonképpen nagyon büszke. Büszke Csabára, s jólesik neki, hogy büszke lehet rá.

– Nézz körül – hallja ismét a fiú hangját –, amit magad körül látsz, arról érdemes még álmodozni is, az ilyen álmodozás nem hülyeség. Én csak rólunk akarok álmodozni.

A dingi ismét új irányba tér, s egyre közelebb kerül a szepezdi partokhoz.

Bori felül, körülnéz a holdfényben csillogó tavon.

– Milyen szép – sóhajtja –, és este a legszebb... – teszi hozzá.